

atalunya música

revista musical catalana

JUNY 2004
NÚMERO 236
3 EUROS

Qualitat i
quantitat
en els
festivals
d'estiu

Maria
Guleghina
*Veu
verdiana per
excel·lència*

re

a.

ph

Palau 100
Una programació
excepcional

Michael
Tilson-Thomas

Pioneer *sound.vision.soul*

Només existeix
un sistema
audiovisual
més avançat
que el nostre:

vostè.

Pantalles de plasma.
La imatge de televisió més
nítida i precisa del món.

Reproductors DVD.
La tecnologia digital més
innovadora per a la llar.

Equip multimèdia per a
automòbil. Amb sistema de
navegació controlat per veu.

catalunya música

revista musical catalana

3a ÈPOCA ANY XXI
JUNY 2004

Consell Editorial: Fèlix Millet (President), Montserrat Albet, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Josep Caminal, Salvador Cardús, Jordi Casas, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Teresa Lloret, Joan Matabosch, Jordi Montull, Ramon Muntaner, Ramon Pla i Jordi Rueda.

Consell de Direcció: Pere Artís (editor), Jaume Comellas (direcció periodística) i Lluís Millet (direcció musical)

Disseny: Ferran Sendra

Secretaria de Redacció: Teresa Martínez

Publicitat: Megmar 2001, S.L.
Diputació, 279, 1r 7a
Tel.: 93 487 76 26
08007 Barcelona

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf, S.A.
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
IZASKUM ARGEMÍ, CESC, JAUME COMELLAS, JOSEP CRIVILLÉ I BARGALLÓ, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ CATALÁN, MÓNICA PAGÈS I SANTACANA, EDUARD V. PATSI, JORDI SALAZAR, FRANCESC TAVERNA-BECH I LLUÍS TRULLÉN.

catalunya música/revista musical catalana

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA

Tel.: 93 295 72 28

Fax: 93 295 72 10

www.palaumusica.org

A/e: revista@palaumusica.org

Palau de la Música Catalana, telèfon d'atenció al client:
902 44 28 82 (de dilluns a dissabte, de 9,30 h a 21 h)

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.

© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 2004.

Portada: Michael Tilson-Thomas.

EDITORIAL

PANORAMA

Grans Mestres Percussionistes d'Àfrica al Festival de Músiques Religioses del Món de Girona

Jordi Savall al Festival Pau Casals del Vendrell

TEMA

MUSICALIA

SCHERZANDO

LLIBRES

CONCERTS

5 Músics de carrer

7 Palau 100, temporada 2004-05.
Una programació excepcional
per RRMC

9 Festival Castell de Peralada. Entre Dalí, la gran òpera europea i xinesa i el clam antibel·licista
per Jaume Comellas

12 Festival de Torroella de Montgrí.
Amb el segell de l'obertura del concepte concert
per RRMC

14 Schubertiada de Vilabertran.
Aplec de destacats intèrprets de lied
per RRMC

15 Festival de Músiques Religioses del Món.
Consolidació d'un cicle obert a grans atractius
per J.C.C.

17 Festival Pau Casals del Vendrell. El violoncel com a centre.
per RRMC

19 Tangents: Els tenors a Sabadell
per Jordi Maluquer

22 Crítiques
per Jaume Comellas, Francesc Taverna-Bech, Jordi Maluquer, Lluís Trullén, Jordi Salazar

31 Sala d'audició: l'element definitiu
per Jordi Martínez Catalán

33 Associació d'Artistes Intèrprets o Executants.
En defensa dels drets de l'intèrpret

34 Societat d'Artistes Intèrprets o Executants,
quinze anys en defensa dels drets dels intèrprets
per Jordi Salazar i Izaskum Argemí

37 Maria Guleghina. La gran dama de Verdi
per Mònica Pagès i Santacana

41 Palau 100 clou temporada amb la Filharmònica de Munic i James Levine
per Lluís Trullén

42 Música encreuada
per Eduard V. Patsi

44 per Cesc

45

47

PALAU
100

XIV TEMPORADA 2004/2005

Orquestres

**BAYERISCHES STAATSORCHESTER
SAN FRANCISCO SYMPHONY ORCHESTRA
CINCINNATI SYMPHONY ORCHESTRA
ORCHESTER DER DEUTSCHEN OPER BERLIN
ORQUESTRA NACIONAL DE RÚSSIA
ST. PETERSBURG PHILHARMONIC
ROYAL CONCERTGEBOUW ORCHESTRA
LONDON SYMPHONY ORCHESTRA**

Directors

**ZUBIN MEHTA
JESÚS LÓPEZ COBOS
MICHAEL TILSON THOMAS
PAAVO JÄRVI
CHRISTIAN THIELEMANN
MSTISLAV ROSTROPÓVITX
YURI TEMIRKANOV
MARISS JANSONS
ANTONIO PAPPANO**

Solistes

**MARJANA LIPOVSEK
RENEÉ FLEMING
MIDORI
DANIEL BARENBOIM
HAN-NA CHANG**

Preus d'abonament a 16 concerts: de 198 € a 1.935 €
Preus de localitats: a partir de 6 €

Venda d'abonaments:
del 4 al 14 de juny
Venda de localitats:
a partir del 21 de juny
Informació i venda:
Palau de la Música Catalana
Tel. 93 295 72 00

PATROCINA

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

ferrovial
AGROMAN

Amb el suport de

CONSORCI DEL
PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA

Imagino que el lector, en llegir el títol, deurà sentir un cert regust de decepció, atès que en principi no suggereix res mínimament transcendent. Envoltats com estem d'anuncis de cicles, d'estiu i d'hivern, que prometen grans noms, formacions extraordinàries, obres de gran envergadura i audiències creixents, parlar de la parcel·la més humil de la manifestació musical, d'antuvi resulta sorprenent. Tanmateix, intentarem mostrar que la realitat pot ser poc o força diferent de les expectatives.

La reflexió rau en el fet objectiu de la proliferació ambiental –al carrer i als transports públics urbans–, servida per intèrprets instrumentals –en algun cas fins i tot amb protagonisme canor–, oferta per nous ciutadans –no ens fiquem en el seu estatus legal “residencial”–, vinguts de països o de referents culturals força diferents dels nostres. Alguns amb ofici escàs, però d'altres amb notable refinament –ateses

les circumstàncies–, com a mínim demostren que als seus països hi ha una culturització musical bàsica i natural força elevada; una proclivitat afectiva fruit d'una tradició arrelada que es perpetua no sols en les classes altes, sinó, qui sap si de manera particular, en les més humils i obligadament

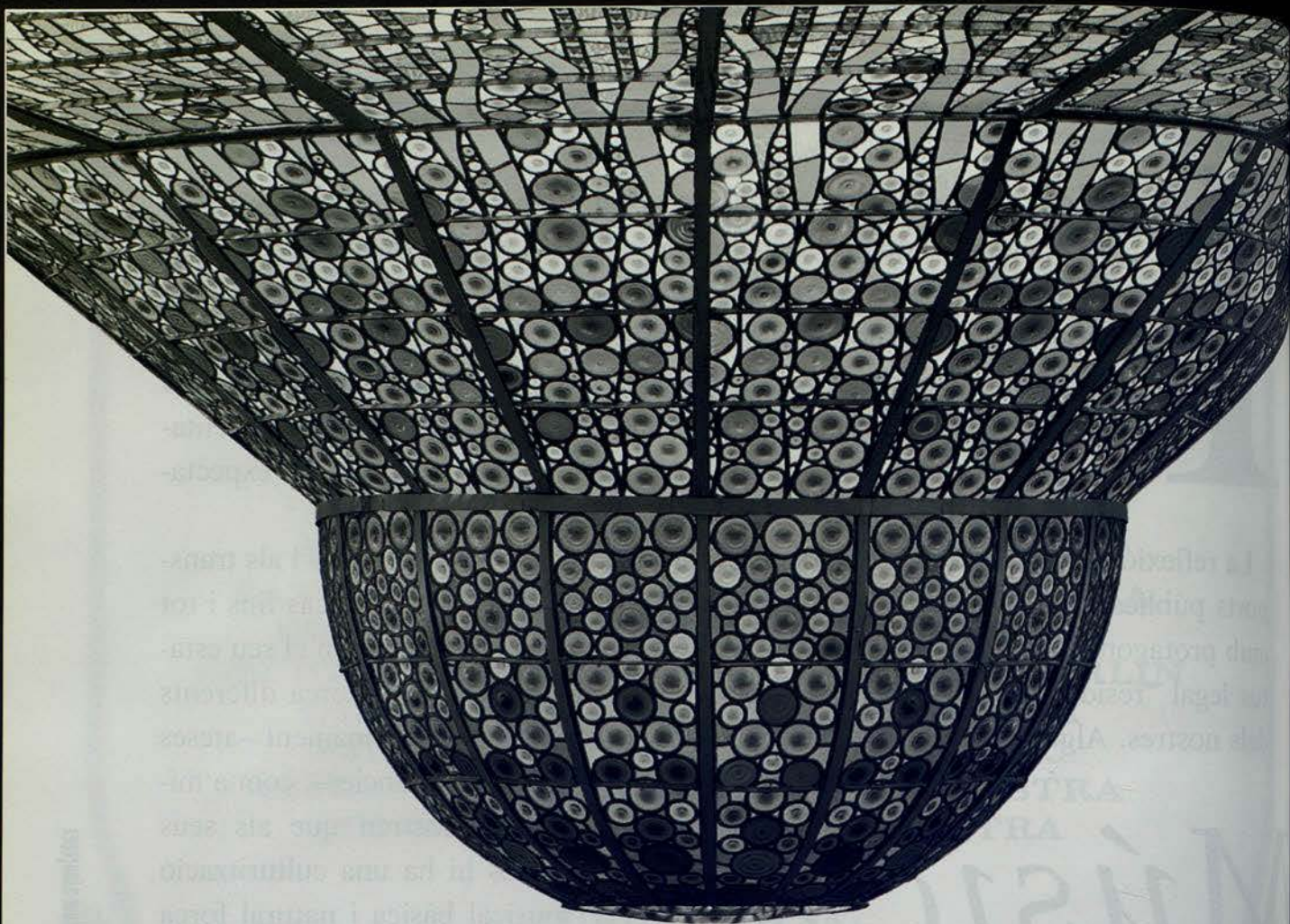
Músics de carrer

més allunyades de la gran cultura.

A nosaltres, membres i ciutadans d'un país de cultura acusadament pragmàtica i resultadista, la cosa no deixa de convocar-nos un mínim de reflexió en constatar que entremig de superàvits de benestar material amb tota seguretat envejables per als membres d'aquells països –que per això vénen a cercar-los–, potser també acussem buits de sensibilitat en el terreny d'uns altres tipus de béns, dels quals, de manera genèrica, estem mancats.

En definitiva, ens mostra la crua realitat, d'altra banda coneguda encara que oblidada, que la praxi musical, la dimensió més viscuda, íntima i profunda del fet musical, resta lluny de ser un bé i un tipus de gaudi assumit en uns mínims dels quals sí gaudeixen, no sols els països esmentats indirectament, sinó també d'altres, que aquests sí, a més, posseeixen nivells de benestar social equiparables i, fins i tot, superiors als nostres.

Certament, una tradició, com indica el seu mateix concepte, no es pot improvisar ni fabricar *ex novo*. Però sí encarrilar. I hem de reconèixer que en aquest terreny hi ha molt camí per recórrer.

nou

Ja pots gaudir de les noves instal·lacions del Palau de la Música Catalana. La restauració de l'òrgue. La remodelació de la Sala de Concerts. La creació d'un nou auditori perfectament equipat i sorprenentment versàtil: Petit Palau. Un nou espai a l'aire lliure: la Plaça del Palau. Un nou restaurant: el Mirador del Palau i una renovada botiga: Les Muses del Palau. Amb el mateix esperit que en va fer possible la construcció, però amb una perspectiva que ha evolucionat amb el temps, més avantguardista i oberta al món. Viu el Palau del segle XXI, que també ha estat renovat per a vosaltres. Als amants de la música i l'art. Als defensors de la cultura. A les administracions: a la Generalitat de Catalunya, a l'Ajuntament i a la Diputació de Barcelona, al Ministerio de Educación, Cultura y Deportes; a l'Orfeó Català i a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música. Als arquitectes, treballadors, Patrocinadors, Mecenes i col·laboradors. Als qui treballau al Palau. A tots aquells que us heu implicat per poder fer d'aquest somni una realitat, gràcies per ajudar-nos a fer el Palau del segle XXI.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

Palau 100, temporada 2004-05

Una programació excepcional

EL GRAN FORMAT DOMINA DE MANERA ESPECIALMENT ACUSADA LA PROGRAMACIÓ DE LA PROPERA TEMPORADA DE PALAU 100, COM HO DEMOSTRA QUE CATORZE DELS DISSET CONCERTS HI CORRESPONEN. SI A AIXÒ, HI AFEGIM L'IMPRESSIONANT APLEC DE GRANS NOMS —CONJUNTS I INDIVIDUALITATS—, HOM CONCLOU QUE SOM DAVANT D'UN CICLE ABSOLUTAMENT EXCEPCIONAL.

per RRM

Observem, en aquest sentit, per ordre de presència: la Bayerisches Staatsorchester, Orquesta Sinfónica de Madrid-Teatro Real, The Sixteen, San Francisco Symphony Orchestra, Cincinnati Symphony Orchestra, Orchester der Deutsche Oper Berlin, Bachakademie Stuttgart, Gächinger Kantorei, Sant Petersburg Philharmonic, Royal Concertgebouw Orchestra Amsterdam, Akademie für alte Musik Berlin, Mannheim Opera Orchestra&Chorus, London Symphony Orchestra i English Chamber Orchestra, més els nostres Orfeó Català i Cor de Cambra del Palau entre els conjunts.

Pel que fa a batutes, Zubin Mehta, Jesús López Cobos, Harry Christophers, Michael Tilson-Thomas, Paavo Järvi, Christian Thielemann, Helmuth Rilling, Yuri Temirkanov, Mariss Jansons, Daniel Reuss, Adam Fischer, Antonio Pappano i Shlomo Mintz, en qualitat

A dalt, Christian Thielemann (esquerra) i Yuri Temirkanov (dreta) dirigiran el 21 de novembre i el 24 de gener, respectivament. A sota, Daniel Barenboim oferirà un recital de piano el 13 d'abril

**ES PRODUUEIX
LA CONJUNCIÓ
DE GRANS NOMS
AMB PROGRAMES
D'UN NOTABLE
ATRACTIU.**

de director i solista amb l'English Chamber Orchestra. I en l'apartat de solistes, les sopranos Marjana Lipovsek i Renée Fleming, els pianistes Daniel Barenboim, Hélène Grimaud, Richard Goode i Elisso Virsaladze; el duo de violí i piano Midori&Robert McDonald, i el també violinista Nikolaj Znaider.

Al marge de la referència nominal estricta, convé esmentar la conjunció d'aquests noms a redós de programes d'un notable interès. Tornem a l'ordre de programació. La Bayerisches Staatsorchester di-

EVA GUILLAMET

Harry Christophers

Michael
Tilson-Thomas

SHEILA ROCK

Midori

rigida per Zubin Mehta, amb Marjana Lipovsek i l'Orfeó Català i el Cor Infantil de l'Orfeó Català, interpretarà la *Simfonia núm. 3* de Mahler. La Sinfònica de Madrid acompanyarà el recital de René Fleming amb direcció de López Cobos en un programa eminentment operístic, amb obres de Mozart, Massenet, Körngold, Strauss, Puccini, Catalani, Barber, Previn i Dvorák.

The Sixteen, el magnífic conjunt anglès especialitzat en música antiga que dirigeix Harry Christophers, oferirà, amb el suport del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, la primera de les òperes de concert programades. Es tracta de *Dido i Eneas* de Purcell, un dels monuments de la lírica barroca.

La San Francisco Symphony Orchestra esdevé la primera referència simfònica del cicle amb l'atractiu d'un director com Michael Tilson-Thomas, poc conegut a casa nostra, amb un programa Xostakóvitx i Debussy. La Cincinnati Symphony Orchestra, la segona i última presència nord-americana, actuarà amb Paavo Järvi i la pianista Hélène Grimaud (*Concert per a piano núm. 4*) de Beethoven.

Un atractiu molt acusat l'ofereix la presència del director alemany Christian Thielemann, una de les noves figures emergents més destacades de la direcció, que con-

duirà l'Orquestra de la Deutsches Oper Berlín, de la qual és director. El programa és eminentment wagnerià en el seu vessant estrictament simfònic.

Torna el duo de grata memòria que formen la jove violinista oriental Midori i el pianista Robert McDonald. Richard Goode, un pianista destacat i aquí desconegut, oferirà un programa que va de Bach a Debussy, passant per Schönberg i Beethoven.

El reconegut especialista en l'obra de Bach, Helmuth Rilling, portarà els seus conjunts Bachakademie Stuttgart i Gächinger Kantorei en un transcendent programa format per dues cantates i el *Magnificat* de l'esmentat compositor alemany.

Del mateix país, la més prestigiosa de les seves formacions simfòniques, la Filharmònica de Sant Petersburg, actuarà sota el guiatge del seu titular, Yuri Termirkanov, i la pianista Elisso Virsaladze (*Concert per a piano* de Schumann) i *La consagració de la*

Primavera d'Stravinsky.

La recta final de gran simfonisme europeu l'encapçala la Royal Concertgebouw Orchestra dirigida per Mariss Jansons —un dels directors més valorats del moment— amb un programa Stravinsky (*Petruixka*), Txaikovski (*Patètica*). L'Akademie für alte Musik de Berlín, amb Daniel Reuss a la batuta, oferirà un programa integrat totalment per obres de Mozart, i la Mannheim Opera Orchestra juntament amb el seu cor i solistes pendents de determinar, aportaran la versió de concert de *La clemenza di Tito*, sota el guiatge d'un altre gran nom de la darrera generació, Adam Fischer. La London Symphony Orchestra i l'English Chamber Orchestra clouran el cicle, la primera amb la violoncel·lista Han-Na Chang (*Concert per a violoncel* de Xostakóvitx) i direcció del seu titular Antonio Pappano, un altre nom destacat per descobrir. I la segona oferirà el concert dedicat als membres de la Fundació amb un programa totalment mozartí (*Concert per a violí i orquestra núm. 3*) amb Shlomo Mintz com a volí solista i director.

Un relleu especial ofereix, finalment, l'actuació en recital de piano de Daniel Barenboim, una de les figures més importants de la interpretació musical —com a virtuós i com a director— de la seva generació.

CHRISTIAN
THIELEMANN DI-
RIGIRÀ UN PRO-
GRAMA ESTRICTA-
MENT WAGNERIÀ.

Festival Castell de Peralada

Entre Dalí, la gran òpera europea i xinesa i el clam antibel·licista

JA COMENÇA A NO SORPRENDRE QUE UNA DE LES CARACTERÍSTIQUES QUE DEFINEIXEN EL FESTIVAL CASTELL DE PERALADA SIGUI LA PRESENTACIÓ D'ESPECTACLES ATÍPICS DE PRODUCCIÓ PRÒPIA QUE TRENQUEN ESQUEMES CONVENCIONALS. ES VA ESDEVENIR AIXÍ L'ANY PASSAT I EN ANTERIORS I CONTINUA EN AQUESTA EDICIÓ, D'ACORD AMB UNA POLÍTICA ARRISCADA I INUSUAL, I PER AIXÒ REMARCABLE EN UN TIPUS DE MANIFESTACIÓ COM AQUESTA, SOVINT PROCLIU AL JOC SEGUR I L'ENFILALL DE GRANS NOMS D'ATRACTIU ASSSEGURAT.

per JAUME COMELLAS

El que s'acaba d'exposar no és obstacle per advertir que en el conjunt d'una oferta bigarrada, també hi ha força d'això: força de gran festa de l'espectacle, de figures de gran relleu i de produccions que es mouen en l'àmbit d'allò més conegut i afermat.

En aquest sentit cal situar les dues produccions més ortodoxament operístiques, encara que al gènere també pertanyen altres propostes, com veurem més endavant. Es tracta de la *Madama Butterfly* que interpretarà Cristina Gallardo-Domäs, una soprano important que no ha actuat a casa nostra, juntament amb el tenor Roberto Aroñica, el baríton Giorgio Zancanaro i la mezzosoprano Claudia Marchi en un muntatge de l'excèntric i imprevisible Lindsay Kemp i el suport coral del Cor Lieder Càmera, que dirigeix Josep Vella, i de l'orquestra de l'OBC.

El cas *Makropulos*, la impressionant òpera de Léos Janáček, és l'altre gran títol d'òpera convencional que ofereix el Festival, en una proposta de la Companyia de Teatre-Òpera Hélikon de Moscou ja coneguda al Festival.

Una altra dimensió del concepte òpera és la que representa el Teatre Nacional de l'Òpera de Pequín, que oferirà l'espectacle titulat *La deessa del riu Luo*, basat en una antiga llegenda xinesa. Recordem la presència al Liceu al principi del Consorci d'a-

Muntatge de *Madama Butterfly*, signat per Lindsay Kemp

Muntatge de *La deessa del riu Luo*

questa companyia i que va causar un impacte considerable. Hom continua així amb els referents culturals d'aquell impressionant país, ja presents en l'edició anterior amb el Ballet de l'Òpera de Xangai, aleshores amb una pro-

ducció no implicada en els seus propis referents culturals, o més anteriorment amb la coproducció *Bi*.

1714-Món de guerres és una producció que entra de manera explícita en l'àmbit d'una forma no ben definida, que, per tant, neix en ella mateixa. Qualificada com a òpera, compta amb llibret d'Albert Mestres i una autoria per sectors de sis compositors: Joan Enric Canet, Ximo Cano, Josep Maria Mestres Quadreny, Ramon Ramos, Rafael Reina i Josep Vicent. Aquest darrer figura com a responsable de la "concepció musical" i assumirà la direcció d'aquesta parcel·la, mentre que l'escènica serà a càrrec de

DE La plaça
del Diamant A
ESCENOGRAFIES
DALINIANES.

XVIII FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

Juliol - Agost 2004

Presentat per:

FCC FOMENTO DE CONSTRUCCIONES Y CONTRATAS, S.A.

Amb el copatrocini de:

Casinos de Catalunya
LA VANGUARDIA

VENDA D'ENTRADA
ServiCatal
902 33 22
servicaixa.com
A PARTIR DE L'1 DE JULIOL

DISSABTE, 10 DE JULIOL, 22.30 H
XI GRAN CONCERT DE MÚSICA CATALANA
ORFEO CATALÀ - COBLA LA PRINCIPAL DE LA BISBAL
COBLA LA PRINCIPAL DEL LLOBREGAT

DIUMENGE, 1 D'AGOST, 21 H
RECITAL DE **RUGGERO RAIMONDI**, BAIX
ANN BECKMAN, PIANO
OBRES DE POULENC, ROSSINI, VERDI I MUSSORGSKY

DIMARTS, 10 D'AGOST, 22 H
ÒPERA: **EL CAS MAKROPOULOS**, DE JANÁČEK
SOLISTES, COR I ORQUESTRA DEL TEATRE HÉLIKON DE MOSCÚ
DMITRI BERTMAN, DIRECTOR D'ESCENA

DIVENDRES, 16 DE JULIOL, 22 H
LORIN MAAZEL
FILARMONICA ARTURO TOSCANINI
OBRES DE RESPIGHI I DVOŘÁK

DILLUNS, 2 I DIMECRES, 4 D'AGOST, 22 H
ÒPERA: **MADAMA BUTTERFLY**, DE PUCCINI
CRISTINA GALLARDO-DOMÀS, CLAUDIA MARCHI,
ROBERTO ARONICA I GIORGIO ZANCANARO
COR LIEDER CÀMERA DE SABADELL
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA

DIMECRES, 11 D'AGOST, 22 H
PACO DE LUCÍA
ISRAEL SUÁREZ "PIRANA", ALAIN PÉREZ, BOBBY MARTÍNEZ,
ENRIQUE HEREDIA "EL NEGRI", HERMINIA BORJAS
VICTORIA SANTIAGO "LA TANA"

DISSABTE, 17 DE JULIOL, 22 H
DANSA: **DALIDANCE**

Recuperació dels telons de Salvador Dalí

COREOGRAFIES: "Labinet", "Bacanal" i "Tristan boig"
MÚSICA DE WAGNER I SCHUBERT
RAMON OLLER, ROSSY DE PALMA
RAMON OLLER, COREOGRAF I DIRECTOR
XAVIER ALBERTÍ, DRAMATURGIA

Producció del Festival Castell de Peralada en col·laboració amb la Fundació Gala-Salvador Dalí

ESTRENA

DALÍ 2004

DISSABTE, 17 D'AGOST, 21 H - CICLE GRANS PIANISTES
ROSA TORRES-PARDO
"Iberia", D'ALBÉNIZ

DIMARTS, 3 D'AGOST, 22 H
SERRAT SIMFÒNIC
JOAN MANUEL SERRAT
ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA
JOAN ALBERT AMARGÓS, DIRECTOR MUSICAL

DIJOUS, 12 I DIVENDRES, 13 D'AGOST, 22 H
BALLET: **LA VENTAFOLS**, DE JOHANN STRAUSS
ALICIA ALONSO I PEDRO CONSUEGRA, COREOGRAFIA
BALLET NACIONAL DE CUBA

DIUMENGE, 15 D'AGOST, 22 H
TEATRE NACIONAL DE L'ÒPERA DE PEKÍN
ÒPERA XINESA: LA DEESSA DEL RIU LU
INTERPRETS: YE SHAOLAN, LUO CHANGDE, JI ZHENHUA, DONG YUJUAN
XIE ZHENQIANG, COMPOSITOR I DIRECTOR MUSICAL
SHI YUKUN, DIRECTOR D'ESCENA

DIUMENGE, 18 DE JULIOL, 22 H
BEBO VALDÉS DE CUBA ALL STAR LATIN JAZZ BIG BAND

DIJOUS, 5 D'AGOST, 22 H
WOODY ALLEN & NEW ORLEANS JAZZ BAND
WOODY ALLEN, CLARINET

DIVENDRES, 23 DE JULIOL, 22 H
ÒPERA: **1714 - MÓN DE GUERRES**
LLIBRET D'ALBERT MESTRES
MÚSICA DE JOAN ENRIC CANET, XIMO CANO, JOSEP MARIA MESTRES
QUADRENY, RAMON RAMOS, RAFAEL REINA I JOSEP VICENT

COR DE LA GENERALITAT VALENCIANA
THE AMSTERDAM PERCUSSION GROUP
ORQUESTRA PABLO SARASATE DE PAMPLONA
JOSEP VICENT, DIRECTOR MUSICAL
RAMON SIMÓ, DIRECTOR D'ESCENA I ESPAL ESCÈNIC

Coproducció del Festival Castell de Peralada, Institut Valencià de la Música (Generalitat Valenciana), Festival Grec de Barcelona 2004, i Fundació Pablo Sarasate

ESTRENA

DISSABTE, 24 DE JULIOL, 22 H
ESPIRITUALS NEGRES: **FIISK JUBILEE SINGERS**

DIUMENGE, 8 D'AGOST, 22 H
TEATRE: **LA PLAÇA DEL DIAMANT**, DE MERCÉ RODOREDÀ
ADAPTACIÓ DE JOAN OLLÉ
MERCÉ PONS, ROSA RENOM I MONTSERRAT CARULLA
PASCAL COMELADE, MÚSICA ORIGINAL I DIRECTOR MUSICAL
JOAN OLLÉ, DIRECTOR D'ESCENA

Coproducció del Festival Castell de Peralada, Fórum Universal de les Cultures - Barcelona 2004 i Bitò Produccions

DIUMENGE, 25 DE JULIOL, 22 H
UTE LEMPER, "Voyage"

DILLUNS, 9 D'AGOST, 21 H - CICLE GRANS PIANISTES
IVÁN MARTÍN
OBRES DE D. SCARLATTI, MOZART I CHOPIN

DILLUNS, 16 D'AGOST, 21 H - CICLE GRANS PIANISTES
MIGUEL BASELGA
OBRES DE SCHUMANN, SCHUBERT-LISZT, BARBER I RAVEL

DIMARTS, 17 D'AGOST, 21 H - CICLE GRANS PIANISTES
JAVIER PERIANES
OBRES DE BLASCO DE NEBRA, DEBUSSY, FALLA I CHOPIN

DIMECRES, 18 D'AGOST, 22 H
EL SOMBRERO DE TRES PICOS, DE FALLA
EL CAFÉ DE CHINITAS, DE GARCÍA LORCA
Recuperació dels telons de Salvador Dalí
COREOGRAFIES DE JOSÉ ANTONIO RUIZ
CENTRO ANDALUZ DE DANZA
ESPERANZA FERNÁNDEZ, CANTORA - CHANO DOMÍNGUEZ, PIANO
LLUIS DANÉS, DIRECTOR D'ESCENA
Coproducció del Festival Castell de Peralada, Festival Internacional de Santander, Quincena Musical de San Sebastián, Festival Internacional de Música i Danza de Granada, Centro Andaluz de Danza de la Junta de Andalucía i en col·laboració amb la Fundació Gala-Salvador Dalí

Col·laboració especial:

Fundación Banco Sabadell

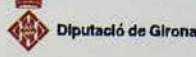
CREDIT SUISSE FUNDACIÓN winterthur

CASTELL DE PERALADA 972 53 82
www.festivalperalada.com e-mail: info@festivalperalada.com

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

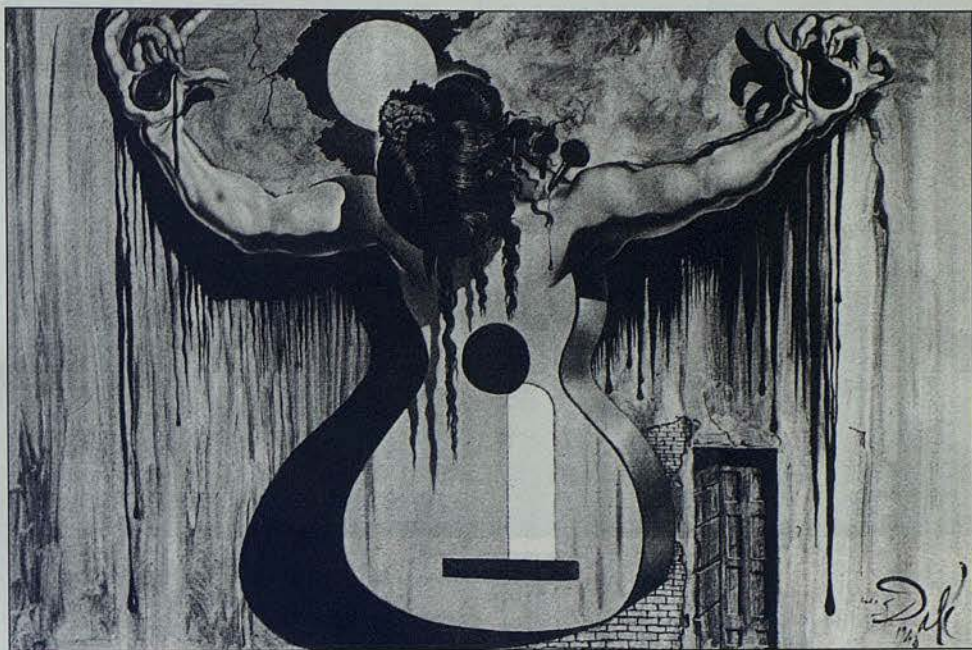
Ramon Simó, amb un equip artístic integrat pel Cor de la Generalitat Valenciana, The Amsterdam Percussion Group i l'Orquesta Pablo Sarasate. Es tracta d'una nova proposta –genuïnament de risc–, que poua en referents històrics específicament catalans, com ja va passar la temporada passada amb *Cròniques (Catalonia Splendens)*. En aquest cas, és un tema d'una càrrega especialment patriòtica, segons el tractament que s'hi doni, i que, com aleshores, serà objecte d'un tractament dramàtic semiescenificat.

Al marge del fet musical estricte se situa la proposta d'escenificació de *La plaça del Diamant*, la més important novel·la catalana del darrer mig segle, que assumirà Joan Ollé.

El text de Mercè Rodoreda, i amb ell el personatge protagonista, la Colometa, serà interpretat per tres actrius excel·lents: Mercè Pons, Rosa Renom i Montserrat Carulla, amb una banda sonora del rossellonès Pascal Comelade. Es tracta d'una altra proposta molt oberta i sobre el paper molt atractiva, atesa la capacitat d'identificació generalitzada que ha assolit la narració de Mercè Rodoreda.

La figura genuïnament empordanesa de Salvador Dalí serà objecte d'un homenatge al bell mig del seu món, de la mà de dues manifestacions de ballet que tenen en comú la recuperació d'escenografies històriques realitzades pel pintor. Per ordre de manifestació, primer l'espectacle titulat *Dalidance*, una proposta que té com a cervells i responsables artístics el coreògraf, en aquest cas també en funcions de ballarí, Ramon Oller i el dramaturg Xavier Albertí, acompanyats per l'excèntrica i excel·lent actriu mallorquina Rossy de Palma. Amb un rerefons musical centrat en música de Richard Wagner i Franz Schubert, l'atractiu visual l'oferiran els telons que va confeigir l'artista empordanès per als espectacles *Laberint*, *Bacanal* i *Tristan Fou*, que en el seu dia es van presentar a Nova York.

També telons de Dalí confeiguts en el seu moment per a coreografies d'*El sombrero de tres picos* de Manuel de Falla i *El Café de Chinitas* de Federico García Lorca esdevenen atractiu important de l'espectacle que oferirà el Centro Andaluz de Danza que dirigeix José Antonio.

A dalt, el teló de Salvador Dalí per a El Café de Chinitas.
A sota, el baix baríton Ruggero Raimondi

La proposta de ballet, la completa la presència de l'infatigable Ballet Nacional de Cuba, que té en la figura de la incombustible i excepcional Alicia Alonso el seu referent principal. D'ella serà la coreografia que interpretarà, *La Ventafocs*, sobre partitura de John Strauss II i argument basat en el famós conte de Charles Perrault. En definitiva, el gran ballet romàntic servit amb els ingredients més explícits.

Woody Allen, Lemper, Raimondi, Maazel, Serrat i Paco de Lucía. Aquests noms, tan destacats en les seves respectives branques de la creació musical –Allen sobretot en una altra–, formen un aplec d'oferta d'un nivell que ningú no pot discutir ni ponderar. Maazel dirigirà la jove Filharmònica Arturo Toscanini amb un programa que té l'interès de retornar el refinat compositor italià Ottorino Respighi.

Ute Lemper oferirà el recital titulat "Voyage", en el qual és d'esperar que tindrà bona oportunitat de lluir el seu art i la seva acusada personalitat acompanyada per un quartet instrumental.

El baix baríton Ruggero Raimondi, una de les veus greus més notables de les darreres èpoques, oferirà temes de Rossini, Verdi, Mussorgski i Poulenc. I Serrat portarà les versions inflades amb l'opulent suport orquestral simfònic de l'OBC, mentre que Woody Allen mostrarà la seva insubornable devoció pel jazz clàssic i pel clarinet acompanyat per l'habitual New Orleans Jazz Band. Finalment, Paco de Lucía, el creador i consolidador d'una mena de subgènere de la interpretació de la guitarra flamenca que ha assolit acceptació universal, oferirà un altre rellevant recital.

WOODY ALLEN
MOSTRARÀ
LA SEVA FIDELITAT AL JAZZ.

Festival de Torroella de Montgrí

Amb el segell de l'obertura del concepte concert

LA FORMACIÓ IL GIARDINO ARMONICO I EL SEU DIRECTOR, GIOVANNI ANTONINI, CONSTITUEIXEN ELS REFERENTS PRINCIPALS DE LA XXIV EDICIÓ DEL FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA DE MONTGRÍ.

per RRM C

Observem, perquè el matís no és sobrer, que hom situa el concepte Músiques en plural, i no pas música, fet que s'ha de lligar amb una certa i evident voluntat transgressora del concepte genèric.

Això es manifesta, no sols amb la inclusió d'una parcel·la de sis concerts que integren el subapartat justament encasellat en l'epítet "músiques del món", sinó també pel fet que hom ofereix algun tipus de programa poc convencional.

L'ortodòxia o la fidelitat al concepte més convencional es manifesta en els concerts que permetran gaudir d'*Un Requiem alemany* de Brahms amb el Cor Madrigal, Cor Lieder Càmera i la JONC sota la direcció de Lutz Köhler; concert que constitueix la proposta de més envergadura de tot el Festival.

També el concert de Joaquín Achúcarro (fidel un any més a la trobada amb els seus admiradors baixempordanesos) amb l'Orquestra de Cambra d'Andorra en el *Concert núm. 1* de Chopin com a esquer principal. O el programa Rossini, Mendelssohn, Stravinsky, Dvorák que interpretarà l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Berlín, i el recital de la mezzosoprano Elena Gragera amb obres del compositor local Eduardo Rincón. També el concert de la Sinfonietta Txeca i el Trio Guarneri amb el privilegi

del *Triple concert* de Beethoven. Finalment, la versió dels *Sis motets* de J. S. Bach a càrrec del Tölzer Knabenchor.

Al marge de la convenció queda el recital de la soprano Patricia Petibon, acompanyada per piano i percussió, amb un programa molt divers que comprèn un ampli ventall d'autors –entre anònims i coneguts– que va de Hahn a Obradors, de Turina a Villa-Lobos, de Satie a Bizet, etcètera. Gens convencional no serà tampoc l'habitual concert homenatge a Ernest Lluch, com sempre en l'àmbit de la música antiga, enguany amb un programa de fort contingut vocal titulat "Speculum", centrat en música de la Corona catalanoaragonesa, de l'Ars Nova a l'Ars Subtilior. Un aplec d'artistes de notable envergadura garanteixen la categoria del concert: Raquel Andueza (soprano), Marina Pardo (mezzosoprano), José Hernández (contratenor), Lambert Climent (tenor), Toni Aragón (tenor), Jordi Ricart (baríton) i conjunt instrumental amb la col·laboració com a narrador d'Arсени Corsellas i Narada Ferreira (dansa de titelles).

Encara que el programa no estigui determinat, també ha de sortir de convenció el que uneix l'esmentat conjunt

GIOVANNI ANTONINI, DIRECTOR D'IL GIARDINO ARMONICO, ARTISTA INVITAT.

Il Giardino Armonico

Il Giardino Armonico amb l'excel·lent soprano Núria Rial, sota la direcció del també indicat Giovanni Antonini. Música que així mateix oferirà un poc usual concert en solitari com a flauta de bec.

La cloenda pot resultar especialment important amb el mateix Il Giardino Armonico dirigit per Antonini i la participació al *pianoforte* de les germanes Katia i Marielle Labèque, en un programa integrat per obres de C. P. E. Bach, Mozart, Boccherini i Haydn.

L'apartat Músiques del Món aplega propostes molt diverses, que van de la música tradicional de tall folklòric en un sentit molt obert de l'expressió, al flamenc (Manolo Sanlúcar), passant per música de l'Àfrica subsahariana i propostes escenicomusicals de característiques variades.

Com és habitual, també s'ofereix un cicle de joves intèrprets amb un total de nou concerts que acull futurs estudiants avançats i destacats en el camí de la professionalització.

24è FESTIVAL INTERNACIONAL de MÚSIQUES de Torroella de Montgrí

DEL 16 DE JULIOL
AL 23 D'AGOST
DE 2004

MEMBRE
DE L'ASSOCIACIÓ
EUROPEA
DE FESTIVALS

ARTISTA ESPECIAL INVITAT: GIOVANNI ANTONINI, DIRECTOR D'IL GIARDINO ARMONICO

DIVENDRES 16 DE JULIOL / 22.30 H / ESGLÉSIA
COR MADRIGAL
(Mireia Barrera, *directora*)
LIEDER CAMERA
(Josep Vila, *director*)
JOVE ORQUESTRA NACIONAL DE CATALUNYA (JONC)
LUTZ KÖHLER, director
MARÍA LUZ MARTÍNEZ, soprano
ENRIC MARTÍNEZ-CASTIGNANI, baríton
BRAHMS: *Un Rèquiem alemany, Op.45*

DISSABTE 17 DE JULIOL / 22.30 H / ESGLÉSIA
PATRICIA PETIBON, soprano
SUSAN MANOFF, piano
JOËL GRARE, percussió

OBRES DE HAHN, POULENC, BIZET, GRARE, ROSENTHAL, CHABRIER, VILLA-LOBOS, OBRADORS, TURINA, COLLET, MOREAU, SATIE, DELIBES I ABOULKER

DIVENDRES 23 DE JULIOL / 22.30 H / ESGLÉSIA
Concert a la memòria d'Ernest Lluch
SPECULUM
ERNESTO SCHMIED, flautes i direcció
RAQUEL ANDUEZA, soprano
MARINA PARDO, mezzosoprano
JOSÉ HERNÁNDEZ, contratenor
LAMBERT CLIMENT, tenor
JORDI RICART, baríton

Poesia i Subtilitats a la Corona Catalana-aragonesa (La música de l'Ars Nova a l'Ars Subtilior)

DISSABTE 24 DE JULIOL / 22.30 H / ESGLÉSIA
ORQUESTRA DE CAMBRA D'ANDORRA
GERARD CLARET, concertino
JOAQUÍN ACHÚCARRO, piano

CHOPIN: *Concert num.1 per a piano i orquestra* (versió original per a orquestra de corda) / SCHUBERT: *La mort i la donzella* (versió de G. Mahler per a orquestra de corda)

DIVENDRES 30 DE JULIOL / 22.30 H / ESGLÉSIA
CAMERATA DE LA FILHARMÒNICA DE BERLÍN
(Philharmonische Virtuosen Berlin)

ROSSINI: *Sonata núm.3* / MENDELSSOHN: *Simfonia núm.10 per a cordes* / STRAVINSKY: *Concert per a orquestra de cordes* / DVORAK: *Serenata per a cordes, Op.22*

DISSABTE 31 DE JULIOL / 22.30 H / PALAU SOLTERRA
ELENA GRAGERA, mezzosoprano
ANTÓN CARDÓ, piano

EDUARDO RINCÓN: "Àlbum de comendadores": 16 cançons sobre poemes de Juan Ramón Giménez, Miguel Hernández i José Hierro

DIUMENGE 1 D'AGOST / 22.30 H / CAN QUINTANA
MIQUEL GIL & GRUP INSTRUMENTAL AL TALL
LÍDIA PUJOL, veu
COR DE SANT ESTEVE DE CASTELLAR DEL VALLÈS PSÀLITE
GRUP DE L'ESBART CIUTAT COMTAL
GOG I MAGOG, teatre i pirotècnia
JORDI PESARRODONA, direcció
*SOM DE MAR. Estrena mundial
Una proposta de viatge musical per la Mediterrània amb cançons de Catalunya, València, Mallorca, Sardenya, Grècia, Bòsnia, Turquia...

DIMECRES 4 D'AGOST / 22.30 H / PLAÇA DE LA VILA
MANOLO SANLÚCAR, guitarra flamenca i direcció musical
SANTIAGO LARA, segona guitarra
CARMEN GRILO, cante
JORGE GABRIEL AGUILAR, percussió
Un concert basat en tres moments de l'obra creativa de Manolo Sanlúcar.

DISSABTE 7 D'AGOST / 22.30 H / PLAÇA DE LA VILA
L'ARPEGGIATTA
CHRISTINA PLUHAR, direcció, arpa, tiorba i guitarra barroca
LUCILLA GALEAZZI, veu
MARCO BEASLEY, veu
ANNA DEGO, ballarina

LA TARANTELLA (ANTIDOTUM TARANTULAE)
Tarantel·les vocals i instrumentals del segle XVII que encara es canten i ballen a les Pouilles, Calàbria, Sicília i regió de Nàpols.

DIUMENGE 8 D'AGOST / 22.30 H / PLAÇA DE LA VILA
ARMENIAN NAVY BAND
(Armènia)
ARTO TUNÇBOYACIYAN, percussió, veu i direcció

Música modernitzada amb les sonoritats tradicionals d'Armènia i Anatòlia refoses amb elements procedents de diverses experiències musicals com el jazz.

DIVENDRES 13 D'AGOST / 22.30 H / ESGLÉSIA
SINFONIETTA TXECA
CHARLES MCMUNROE, director
TRIO GUARNERI

LLEONARD BALADA: *Prague Sinfonietta* / SMETANA: *El Moldava* (De La meva pàtria) / BEETHOVEN: *Triple concert per a violí, violoncel i piano, Op.56*

DIJOUS 19 D'AGOST / 22.30 H / ESGLÉSIA
IL GIARDINO ARMONICO
GIOVANNI ANTONINI, director
NÚRIA RIAL, soprano

OBRES DE SCHEIDT, BIBER, VIVALDI, LOCATELLI I HÄNDEL

DIUMENGE 22 D'AGOST / 22.30 H / ESGLÉSIA
TÖLZER KNABENCHOR
GERHARD SCHMIDT-GADEN, director

BACH: *Sis motets, BWV225-230*

DILLUNS 23 D'AGOST / 22.30 H / ESGLÉSIA
IL GIARDINO ARMONICO
GIOVANNI ANTONINI, director
KATIE LABÈQUE, pianoforte
MARIELLE LABÈQUE, pianoforte

C. P. E. BACH: *Simfonia per a cordes i baix continu, Wtq núm.5* / MOZART: *Concert per a dos pianofortes i orquestra, KV365* / BOCCHERINI: *Simfonia, Op.12, núm.4, "La casa del diable"* / HAYDN: *Simfonia núm.45, Hob I:45, "Dels adéus"*

VENDA ANTICIPADA D'ENTRADES:
A partir del 14 de juny per Tele-Entrada 902 10 12 12, www.teleentrada.com i oficines de Caixa Catalunya. També -personalment o per telèfon- a les oficines del Festival (c. d'Ullà, 26, centre vila), telèfon 972 76 10 98, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h.

902 10 12 12 **TEL-ENTRADA**
www.teleentrada.com CAIXA CATALUNYA

MÉS INFORMACIÓ:
Tels. 972 76 10 98 / 972 76 06 05
Fax 972 76 06 48
www.festivaldetorroella.org
e-mail: info@joventutsmusicals.com

ORGANITZA

Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí

COL-LABORA

EL PAÍS

PATROCINA

DISBESA DARNÉS

Font Vella

Canigó

Diputació de Girona

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ

CATALUNYA TURISME

gasNatural

Generalitat de Catalunya

Departament de Cultura

PATROCINADOR PRINCIPAL >>

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

Schubertiada de Vilabertran

Aplec de destacats intèrprets de lied

EL LIED ROMÀNTIC SERÀ PROTAGONISTA DESTACAT DE LA CATORZENA EDICIÓ DE LA SCHUBERTIADA DE VILABERTRAN QUE PROMOU JOVENTUTS MUSICALS DE FIGUERES I QUE ES DESENROTLLARÀ ENTRE ELS DIES 20 D'AGOST I 10 DE SETEMBRE, COM SEMPRE AL MAGNÍFIC RECINTE DE L'ABADIA DE VILABERTRAN.

per RRMC

Aquesta manifestació manté l'elevat to habitual, que té en la veu, i consegüentment en el liederisme, el seu atractiu principal. En aquest sentit, cal remarcar que quatre dels set concerts tenen l'instrument humà com a eix. I el tenen d'acord amb sengles intèrprets especialistes en el món romàntic. Es tracta, per ordre d'aparició en el cicle (perquè resultaria molt difícil voler indicar-ho per ordre qualitatiu, de categoria artística): de la soprano Silvia Schwartz, el baríton Christian Gerhaher, la soprano valenciana Ofèlia Sala i la soprano alemanya Juliane Banse.

La primera obrirà el cicle en el concert de format més ampli –pràcticament simfònic–, amb la participació de l'Orquestra Virtuosi de Praga i el privilegi de la direcció d'Antoni Ros Marbà en un programa d'un gran atractiu: *Salve Regina* i *La mort i la donzella* de Schubert i l'*Idil·li de Siegfried* de Wagner.

Christian Gerhaher és un baríton ben conegut en la Schubertiada empordanesa, un dels joves i notables cantants germànics que han sabut prendre el relleu, amb notable èxit, de la generació dels Fischer-Dieskau, Wunderlich, Schreier, etcètera. Actuarà acompanyat al piano per Gerold Huber. El programa, l'integren obres de Schumann, Mendelssohn i Mahler.

Ofèlia Sala és una artista ben cone-

guda a casa nostra en la doble dimensió liederística i lírica, en les quals ha deixat sempre l'empremta d'un refinament, rigor i musicalitat excepcionals. Serà la protagonista de l'avantpenúltim concert –3 de setembre–, en una actuació amb acompanyament al piano de luxe, Roger Vignoles, i un programa amb obres de Schumann, Schubert i amb reminiscències empordaneses de la mà del lied de Toldrà-Garcés.

Juliane Banse és un referent genuí de la Schubertiada de Vilabertran, en la qual ha participat des de les primeres edicions i on compta amb una estima particular. El programa que oferirà és molt obert, ja que inclou obres de Debussy, Mozart, Mendelssohn, Hensel i Turina. El seu recital tanca el cicle el dia 10 de setembre.

La parcel·la instrumental completa la programació amb dos conjunts de cambra excel·lents: Sestetto di Roma amb la versió del *Sextet de corda op. 48* de Dvorák i el *Sextet op. 10 núm. 1* de Brahms; i el Trio Jess de Viena oferirà obres de Dvorák (el conegut *Dumky Trio*), Zemlinsky i Schubert.

Ramon Colom, el pianista illenc, arrodoneix l'apartat instrumental amb un programa totalment romàntic

–Chopin, Liszt i Schubert–, corrent al qual és molt procliu.

Una vegada més la Schubertiada de Vilabertran no circumscriu el seu àmbit de projecció exclusivament a la parcel·la concertística més vistenta, sinó que ofereix altres manifestacions paral·leles d'un interès notable. Cal remarcar de manera especial el Curs Internacional de Música Romàntica, que enguany arriba a la setena edició. Es tracta d'una iniciativa, amb vinculació amb els cursos d'estiu de la Universitat de Girona, que dirigeix el professor Miquel Alsina i que enguany esguarda de gairell la figura de Salvador Dalí –fet gairebé inevitable–, amb el tema específic de “Música i pintura: dels romàntics a Dalí”. El quadre de professors, l'integren noms del relleu de Jorge de Persia, José Luis Téllez, Ricard Mas i Vicenç Altaió.

En el mateix recinte de Vilabertran, en una sala al costat mateix de l'església on tenen lloc els concerts, hom oferirà dues exposicions de caràcter plàstic. D'una banda, la que es titula “Visions de la Valquíria”, a redós d'una notable col·lecció que gira entorn de la cabdal obra wagneriana, i una mostra de dibuixos publicats pel dibuixant Cesc a “Catalunya Música/Revista Musical Catalana”, amb l'epígraf “Scherzando”.

EVA GUILLET

Ofèlia Sala

Juliane Banse

Festival de Músiques Religioses del Món

Consolidació d'un cicle obert a grans atractius

per J.C.C.

El Festival de Músiques Religioses del Món té, entre altres mèrits, un caràcter insòlit en el nostre ambient: el fet de sortir d'esquemes habituals i, per tant, poder oferir un tipus de manifestacions musicals que només es poden trobar aquí, i que, per descomptat, tenen un notable interès. En aquest sentit, cal recordar que és l'únic festival d'aquestes característiques que se celebra al continent europeu.

El fet que el concepte "músiques religioses del món" sigui molt ampli i obert afavoreix una vasta gamma d'aspectes i de referents musicals, i per extensió culturals, fet que li atorga un atractiu únic.

Comptar amb un marc de la bellesa de la catedral gironina i el seu entorn, per definició idoni amb el tipus de pro-

posta, constitueix un altre al·licient destacat.

Una vegada més, aquesta manifestació acull diverses sensibilitats religioses universals: cristianes de diverses variants —criolles, afroamericanes (*gospel*) i locals—, tibetanes, hindús, egípcies i africanes, en un total de catorze propostes, dues de les quals a càrrec de conjunts formats per joves artistes.

Les característiques tan diverses de cada manifestació i, per tant, la impossibilitat de comparar referents homogeneïtzables fa difícil establir jerarquitzacions de cap mena.

El concert inaugural uneix, a les escales de la catedral, la nostra Coral Cantiga amb el grup mexicà Los Folkloristas en la interpretació de la, fins a cert punt, coneguda *Missa criolla* d'Ariel Ramírez.

El Festival després portarà cants polifònics tradicionals i religiosos de Còr-

sega amb la veu de Jacky Micaelli. Els monjos tibetans exiliats al monestir hindú de Gaden Shartse oferiran primer una cerimònia de purificació del medi ambient i danses de màscares i cànctics tibetans per a la pau. Després hom podrà disfrutar dels rituals sacres de música i dansa de la comunitat *sidi* de l'Índia.

Un artista excepcional, el cantant egipci Saïd Hafid, amb l'Ensemble El Ghami, aportarà una mostra de cant religiós de lloances a Al·là i al seu profeta Mohamed. La cloenda serà a càrrec dels Grans Mestres Percussionistes d'Àfrica, en una proposta especialment espectacular. Altres presències per destacar són les del sorprenent trio nòrdic Trio Medieval, amb obres que van d'anònims dels segles XI al XV a compositors contemporanis. No hi faltarà un recital de *gospel* ni tampoc una mostra de la música *klezmer* a cura del grup polonès Kroke.

Juntament amb el Festival, tindran lloc altres manifestacions paral·leles, com l'exposició fotogràfica titulada "Déu en la mirada" d'Anna Boyé, un recull d'imatges impressionants sobre cerimònies religioses d'índole molt diversa.

Catalunya música

236

revista musical catalana

DISSABTE 26 DE JUNY
CORAL CANTIGA / LOS FOLKLORISTAS (Mèxic)

DIUMENGE 27 DE JUNY
JACKY MICAELLI, veu (Còrsega)

DILLUNS 28 DE JUNY
MONJOS TIBETANS DEL MONESTIR DE GADEN SHARTSE (Índia)

DIMARTS 29 DE JUNY
MONJOS TIBETANS DEL MONESTIR DE GADEN SHARTSE (Índia)

DIJOUS 1 DE JULIOL
TRITON CELLO ENSEMBLE

DIVENDRES 2 DE JULIOL
ORQUESTRA BARROCA DE FREIBURG

DISSABTE 3 DE JULIOL
SIDI GOMA: NEGRES SUFÍS DE GUJARAT (Índia)

DIUMENGE 4 DE JULIOL
TRIO MEDIAEVAL

DIMARTS 6 DE JULIOL
SAÏD HAFID (Egipte) / ENSEMBLE EL GHAMI

DIJOUS 8 DE JULIOL
KROKE (Polònia)

DIVENDRES 9 DE JULIOL
REVEREND LEE BROWN GOSPEL CONSORT

DISSABTE 10 DE JULIOL
MESTRES PERCUSSIONISTES D'ÀFRICA

CONCERTS JOVES INTÈRPRETS

DIMECRES 30 DE JUNY
LA FOLATA

DIMECRES 7 DE JULIOL
L'INSTRAMONIUM

EXPOSICIÓ COL·LEGI D'ARQUITECTES
Religions del Món · Fotografies d'ANNA BOYÉ

Venda d'entrades a partir del 7 de juny:

VENDA D'ENTRADES
ServiCaixa
902 33 22 11
servicaixa.com

Tel. 902 400 222
www.elcorreingles.es

El Correo Inglés
y Tienda El Correo Inglés

la Caixa

El Correo Inglés

LA BARRO

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

Ajuntament de Girona

V Festival de Músiques Religioses del Món Girona

Del 26 de juny al 10 de juliol de 2004

Informació: 872 080 162

Harmonia en les Innovacions

La música, com a expressió harmònica innovadora dels sentiments, és per a Siemens, des dels seus inicis, un punt d'apropament i unió entre les persones. Ja el 1972 es fundava el Patronat Ernst von Siemens, que atorga un cobdiciat premi musical: Benjamin Britten, Herbert von Karajen, Andrés Segovia, Leonard Bernstein, o Claudio Abbado entre d'altres, avalen el nivell dels guardonats.

El dia a dia esdevé alguna cosa similar. Els nostres enginyers desenvolupen solucions tecnològiques altament innovadores en harmonia total amb les persones i el seu entorn.

Des de fa més de 100 anys trobem a Espanya solucions en electrònica, electrotècnica i software que ofereixen els millors acords perquè els nostres clients dirigeixin amb èxit els seus negocis.

El director d'èxit necessita harmonia en les innovacions.

Siemens, S.A.

C/ Orense, 2 - 28020 Madrid. Tel.: 91 514 80 00

Fax: 91 514 80 06. www.siemens.es

Els bellíssims *Sis motets* de Bach, obra de gran transcendència, serà oferta pel Toelzer Knabenchor i Lucille Chung i Alessio Bax amb el pianisme a quatre mans, mentre que el New Tango Ensemble encapçalat per Nestor Eidler i Rodolfo Zanni portarà la dimensió més transcendent del ball referència argentí.

NOTICIARI

El Petit Liceu té seu estable per a la propera temporada

Després de quatre temporades sense ubicació estable, l'Auditori de Cornellà serà, la temporada vinent, la seu estable de la majoria dels espectacles de la programació escolar i familiar del Liceu, englobades amb el nom del Petit Liceu.

L'Auditori de Cornellà és un espai amb unes instal·lacions modernes que permetran poder incrementar l'oferta de les funcions infantils i juvenils i oferir noves promocions al públic familiar. S'hi representaran els espectacles *Hansel i Gretel* (novembre, desembre de 2004 i gener de 2005), *D'òpera* (desembre de 2004 i gener de 2005), *El Superbarber de Sevilla* (febrer i març de 2005) i *La petita Flauta Màgica* (abril de 2005).

L'Auditori és situat al mig d'una important xarxa viària, a pocs minuts del centre de Barcelona o de qualsevol punt de l'àrea metropolitana. També compta amb un ampli servei de transports públics, entre els quals els Ferrocarrils de la Generalitat, que oferirà un servei especial gratuït de tren des de la plaça d'Espanya fins a Cornellà als abonats a la programació del Petit Liceu. En aquest abonament, establert per primera vegada, s'hi afegeixen els dos espectacles, *El carnaval dels animals* i *La petita guineu astuta* en cinema, que es faran al Gran Teatre del Liceu.

Carta al Director

Els 125 anys del Virolai (26 d'abril de 1880-2005). El pròxim 25 d'abril de 2005 es complirà el 125è aniversari de la primera audició del nostre estimat *Virolai*, compost pel mestre Josep Rodoreda amb la poesia de Mn. Jacint Verdaguer, com a colofó del certamen convocat per l'abat de Montserrat, Miquel Muntadas, per a la celebració de les Festes del Mil·lenari de l'any 1880. El *Virolai* ha passat a ser tot un himne a la catalanitat i a la fe d'un poble.

Per recordar aquella commemoració del mil·lenari i conèixer el nostre passat, desitgem que la celebració del pròxim 125è aniversari del *Virolai* tingui una ressonància que els seus autors, Josep Rodoreda i Jacint Verdaguer, es mereixen, per la qual cosa els Amics del Mestre Josep Rodoreda preparem diversos actes i ens permetem sol·licitar la col·laboració d'entitats i particulars que desitgin adherir-s'hi o rebre informació. Els interessats poden escriure a l'apartat de correus 5202, 08080 Barcelona.

Enric Teixidó i Corominas
Coordinador de l'Homenatge

La Companyia de Ballet David Campos, companyia resident del Teatre Josep Maria de Sagarra de Santa Coloma de Gramenet

DAVID RUANO

Des del passat mes d'abril, la Companyia de Ballet David Campos és la companyia de dansa clàssica resident del Teatre Josep Maria de Sagarra de Santa Coloma de Gramenet, gràcies a l'acord de col·laboració signat entre la companyia i l'Ajuntament d'aquesta ciutat –i en el qual també prenen part altres administracions i entitats, com la Diputació de Barcelona, la Generalitat de Catalunya, Caixa Catalunya i Fòrum 2004–, i per mitjà del qual s'estableix un programa de treball i una sèrie d'activitats fins a final d'any.

Així, i coincidint amb el Dia Internacional de la Dansa, el 29 d'abril es presentà la Companyia de Ballet de Santa Coloma de Gramenet-David Campos (nom que adopta la companyia des d'ara) amb les coreografies *Sonata (Pas de deux)*, *Volveré a nacer*, *Carmina Burana* i l'estrena *Ne Nehledej (Parar de buscar)*, amb la participació dels ballarins Roser Muñoz i Vicent Gros.

Amb aquest conveni de residència, els principals objectius són: l'estrena anual d'una producció completa, que enguany és *Eurasia*, producció adscrita al Fòrum 2004; establir una tradició d'espectacles per Nadal, com també el conegut ballet *El trencanous* amb música de Txaiovski; oferir un espectacle pedagògic de qualitat; la col·laboració en produccions operístiques amb

ballet; actuar en la temporada d'espectacles del Teatre Josep Maria de Sagarra de Santa Coloma de Gramenet, i dur les produccions a altres indrets de Catalunya.

En la presentació del projecte als mitjans de comunicació, l'alcalde de Santa Coloma de Gramenet, Bartomeu Muñoz, va manifestar que amb aquesta iniciativa –val a dir, d'altra banda, que és la primera d'aquestes característiques a Catalunya– “es vol fer una aposta de qualitat i d'identitat. És a dir, oferir una proposta de qualitat artística que pugui transcendir més enllà de la nostra ciutat, i fer de Santa Coloma de Gramenet el centre de la dansa clàssica i contemporània de Catalunya. És una aposta agosarada, però assemtada sobre una base molt real”. Per la seva banda, el president de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona, Antoni Fogué, va assenyalar la importància d'aquest conveni de residència no només per a Santa Coloma de Gramenet i la seva projecció a altres ciutats, sinó també “perquè des de la Diputació volem aconseguir que la distribució de l'oferta i equipaments culturals estigui més repartida territorialment i no tan concentrada a la ciutat de Barcelona”. També el ballari i coreògraf David Campos va agrair i felicitar l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet per la iniciativa.

RRMC

Desena edició de l'Estiu Musical als Pirineus i segona del Fòrum Internacional de Música Barcelona Ciutat

L'Estiu Musical als Pirineus, que celebra el seu desè aniversari, ofereix enguany catorze concerts de música clàssica a càrrec d'importants solistes, orquestres i grups de cambra, durant els mesos de juliol i agost, a diverses esglésies romàniques del Pirineu de Catalunya i Aragó.

El concert inaugural, "La flauta màgica", el 23 de juliol, és un homenatge al flautista català Salvador Gratacós, recentment traspasat. El seguiran una sèrie de concerts -amb espectacles destinats a un públic familiar, com "Un concert de contes" del duo de pianistes Luiz i Bridget de Moura Castro, o "Viatge a un món màgic" del guitarrista Jaume Torrent i l'actriu Anna Briansó, amb escenografia de Quim Lecina-; actuacions líriques, com la proposta "Rossiniana"; la sarsuela *Cançó d'amor i de guerra*; el concert titulat "El violí virtuós"; programes de música de cambra, com "Visions d'Orient", "A la manera espanyola" i "L'Arca de Noè".

Els concerts compten amb la participació de l'Orquestra Arcs dels Pirineus, dirigida per Manel Valdivieso; els pianistes japonesos Jun Kanno i Michiko Shoji; les pianistes catalanes Ludovica Mosca i M. Jesús García; el violoncel·lista basc Iñaki Etxepare; el violinista espanyol Manuel Guillén i la violinista letona Eva Graubin; el guitarrista francès Michel Sadanowsky; i les valorades veus de la soprano Maria Dolors Aldea i del tenor Jordi Humet, entre d'altres.

Paral·lelament, entre el 23 de juliol i el 2 d'agost també tindrà lloc la desena edició del Curs Internacional de Música de Vilaller, sota la direcció pedagògica de l'Escola de Música Juan Pedro Carrero de Barcelona, que compta amb un important fons de beques amb motiu d'aquest desè aniversari.

D'altra banda, entre el 10 i el 20 de juliol se celebrarà a Barcelona la se-

Luiz de Moura, presència habitual a l'Estiu Musical als Pirineus

gona edició del Fòrum Internacional de Música Barcelona Ciutat, que se centrarà en el piano com a solista i dins la música de cambra. Aquesta cita musical consta d'un curs d'interpretació amb classes magistrals de prestigiosos intèrprets i pedagogs d'arreu del món, un concurs de música de cambra amb el quartet de corda canadenc Alcan, un cicle de conferències sobre el repertori pianístic dels segles XX i XXI en l'ensenyament musical, i un cicle de concerts amb, entre d'altres, el japonès Jun Kanno, el brasiler Luiz de Moura Castro, o el suec Niklas Sivelöv.

Els concerts es faran al vespre en diverses sales representatives del patrimoni cultural de la ciutat de Barcelona, com els auditoris de la Fundació Caixa Catalunya a La Pedrera, de l'Institut Francès, del CCCB, de l'SGAE, de la Casa Elizalde, del Casal del Metge, de l'Ateneu Barcelonès i el Petit Palau del Palau de la Música Catalana.

Totes aquestes activitats estan organitzades per l'associació JPC Iniciativa Musical. Per a més informació sobre el curs, els concerts i el seu calendari i el Fòrum Internacional de Música, es pot consultar la pàgina web www.juanpedrocarrero.com o trucar al telèfon 93.301.07.18.

Nova edició del Festival de Música de Sant Fruitós de Bages

La desena edició del Festival Internacional de Música Clàssica de Sant Fruitós de Bages tindrà lloc entre els dies 8 i 29 de juliol al Mas Sant Iscle d'aquesta localitat (sempre a les 22 h).

Amb quatre concerts, la trobada musical oferirà les actuacions del tenor Josep Bros, acompanyat al piano per Marco Evangelisti (8 de juliol); del flautista Claudi Arimany amb el Trio Beethoven (15 de juliol); del quartet format per Vladislav Bronevetsky, piano, Al·la Voronkova, violí, Gueràssim Voronkov, viola, i Cristoforo Pestalozzi, violoncel (22 de juliol); i, finalment, clourà el Festival l'actuació del grup Virtuosi di Praga amb la mezzosoprano Mireia Pintó i, novament, el flautista Claudi Arimany (29 de juliol).

TANGENTS

Els tenors a Sabadell

El recent i exitós debut del tenor aragonès José Luis Casanova en el rol de Des Grieux en la *Manon* de Massenet du a reflexionar sobre la política de tenors dels Amics de l'Òpera de Sabadell.

Al principi del seu recorregut, amb lloable prudència, l'Òpera de Sabadell va confiar els papers protagonistes de tenor a intèrprets ja acreditats, alguns ja al final de la seva trajectòria als escenaris. En canvi, l'any 1991, per una memorable *Traviata* de Malgorzata Zygmanski escollida en el Concurs Viñas per a aquest paper, es va confiar a un guanyador del concurs, Francisco Casanova, el paper d'Alfredo. Actualment aquest cantant ha sovintejat, entre d'altres, al Metropolitan de Nova York. Pel 1992 va ser l'actual primera figura Josep Bros que hi va fer l'Ernesto de *Don Pasquale*. El 1994 un paper important, el de Tybalt de *Romeo et Juliette*, es va confiar a Antoni Comas, que més endavant va fer un immillorable Conte d'Almaviva a Peralada i després ha seguit com a insubstituïble en les produccions de Carles Santos. El Romeo va ser el finalista de diversos concursos Jordi Galofré, que en va fer una creació molt sensible. Després de cantar en *La Traviata* de 1996, se'n va anar cap a Itàlia i, de moment, no se n'ha sabut gran cosa més. El debut de Jaume Aragall fill, de bona presència i veu, en el rol de Lord Arturo en la *Lucia* de l'any 1995, no el va decidir a continuar als escenaris. Josep Sempere va fer *I Puritani* l'any 1996.

Carles Cosías, Lluís Vilamajó, Francisco Vas, Josep Fadó, Javier Palacios i la revelació del fins aleshores baríton Albert Montserrat han estat, entre els que hem pogut sentir, les darreres apostes valentes i satisfactòries com a tenors protagonistes. I sense oblidar, encara en parlen, d'un memorable *Orfeo* de Gluck pel contratenor Jordi Domènech. Tot plegat deu ser que Mirna Lacambra, la directora artística i ànima de l'Òpera de Sabadell, que ha estat una soprano d'acreditada trajectòria, manté viva la ciència d'escollir bons *partenaires*.

per JORDI MALUQUER

CONVOCATÒRIES

CURS D'IMPROVISACIÓ A L'AULA DE MÚSICA. Organitzat per El Musical, el curs s'adreça a professors de música de Primària i Secundària, escoles de música, directores de cors, estudiants de música amb vocació didàctica i a tothom interessat en el tema. Serà impartit per la pedagoga nord-americana Bronwyn Evans i tindrà lloc a Bellaterra del 5 al 9 de juliol de 2004. Més informació: Centre d'Educació, Recerca i Producció Musical, El Musical. Ramon Llull, 16. 08193 Bellaterra. Tel.: 93.580.42.46. Fax: 93.586.56.76. A/e: info@bellaterramusica.com. Internet: www.bellaterramusica.com.

CURS SOBRE LA TÈCNICA TOMATÍS. Organitzat per El Musical, aquesta tècnica centra el seu objectiu en l'educació de l'orella musical. El curs és de 4 hores, el dia 5 de juliol de 2004 a Bellaterra, i serà impartit per la Dra. Cori López. Més informació: Centre d'Educació, Recerca i Producció Musical, El Musical. Ramon Llull, 16. 08193 Bellaterra. Tel.: 93.580.42.46. Fax: 93.586.56.76. A/e: info@bellaterramusica.com. Internet: www.bellaterramusica.com.

CURSOS DE L'INSTITUT JOAN LLONGUERES. Adreçats a professors i mestres de música, mestres d'educació general, professionals de dansa, teatre, reeducació i altres pedagogs. Aula de Direcció Coral Audicor: curs d'estiu (del 25 de juny al 4 de juliol de 2004), és impartit per Manuel Cabero, Elisenda Cabero i Carles Farreras; data límit d'inscripció: 18 de juny de 2004. Curs de pedagogia musical activa Escotar i Tocar: impartit per Josep Manel Vega i Baiget, els dies 1, 2 i 3 de juliol de 2004; data límit d'inscripció: 15 de juny de 2004. Curs Rítmica Jacques-Dalcroze: impartit per Silvia de Bianco, del 5 al 9 de juliol de 2004, inclou diversos tallers impartits per Gemma Cunill, M. Teresa Auferil, Anna Alegre i Núria Trias; data límit d'inscripció: 20 de juny de 2004. Trobada Internacional d'Educació Musical i Instrumental Willems, del 14 al 22 de juliol de 2004. Curs d'Ensenyaments Musicals Rítmica Jacques-Dalcroze, curs 2004-05. Curs Schafer i Paynter: 7, 8 i 9 de juliol de 2004, impartit per Ana Lucia Frega; data límit d'inscripció: 20 de juny de 2004. Formació musical en el Mètode Jacques-Dalcroze, curs 2004-05, primer i segon nivell. Més informació: Institut Joan Llongueres. Sèneca, 22. 08006 Barcelona. Tel.: 93.217.18.94. Fax: 93.416.14.48. A/e: info@joanllongueres.com. Internet: www.joanllongueres.com.

12è CONCURS JOSEP MIRABET MAGRANS. Convocat per Joventuts Musicals de Sitges, tindrà lloc en aquesta localitat el dia 11 de juliol de 2004, en una única audició. Amb dues modalitats, música de cambra i cant, hi poden prendre part els músics de nivell d'estudis, com a mínim, igual o superior al 3r cicle de Grau Mitjà, o que tinguin acabats els estudis, amb una mitjana d'edat de 27 anys en el conjunt de cambra, i un màxim de 35 anys els cantants. S'haurà d'interpretar un repertori de diversos estils d'una durada màxima de 20 minuts. En ambdues categories s'atorgaran dos premis: 1.000 i 500 euros. El jurat serà format per Àngel Soler, Yiya Díaz, Assunto Nesse, Carmen Bustamante i Josep Ferrer. Data límit d'inscripció: 11 de juny de 2004. Més informació: Tel.: 676.47.76.96. A/e: concursosjmm@hotmail.com.

"EL MESSIES PARTICIPATIU" DE LA FUNDACIÓ "LA CAIXA". En la producció d'"El Messies participatiu" d'enguany, hi pot participar tothom amb una certa experiència coral, formació vocal o formació musical. Per a la selecció de cantaires, cal preparar tres passatges de l'obra de Händel a partir de la partitura de l'edició Novello (ed. Watkins Shaw). Les sessions de treball seran durant els mesos d'octubre, novembre i desembre de 2004. Els concerts, al Palau de la Música Catalana, seran els dies 20 i 21 de desembre de 2004 amb l'orquestra i cor Scottish Chamber Orchestra, dirigida per Ben Parry. La data límit d'inscripció és el dia 15 de juny de 2004. Més informació: Servei d'Informació de la Fundació "la Caixa". Tel.: 902.22.30.40 (de dilluns a divendres, de 10 a 20 h). A/e: musica.fundacio@lacaixa.es / info.fundacio@lacaixa.es. Internet: www.fundacio.lacaixa.es/musica.

19è CURS INTERNACIONAL D'ESTIU COS I MÚSICA. Del

3 al 10 de juliol de 2004 a Sitges, les matèries i els professors seran: Mètode Cos-Art, per Yiya Díaz, Mona Belizán, Graciela Lettieri i Montserrat Badal; Piano, per Assunto Nesse; Flauta, per Giuseppe Nesse; Música de cambra, per Àngel Soler; Cant, per Josep Ferrer; Cant modern, per Mariona Sagarra; Veu, per Cecília Gassull; i Carmen Bustamante oferirà una classe magistral de cant. Cal inscriure-s'hi abans del dia 24 de juny de 2004. Més informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. Martí, 76, entl. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i fax: 93.210.18.30. Internet: www.cosimusica.ya.st.

CURS PER A MESTRES I PROFESSORS DE MÚSICA. STA-GE'04. Organitzat pel Servei de Música i Laboratori de les Arts de la Fundació "la Caixa", tindrà lloc entre els dies 13 i 20 de juliol a Barcelona. El curs per a Mestres d'Educació Primària consta de les matèries i els professors següents: Construcció d'instruments, per Carol Bergeron i Xavier Maristany; Creativitat, per Mark Withers i Pete Letanka; Informàtica musical, per Joan Martorell; Moviment, per Margarida Pinto do Amaral; i Veu, per Elisenda Carrasco i Cori Casanova. Per la seva banda, el curs per a Professors de Secundària consta de: Construcció d'instruments, per Pep Gol i Toni Cirera; Informàtica musical, per Josep Gual·lar; Moviment, per Valeria Frabetti; Teatre musical creatiu, per Stephen Langridge i Fraser Trainer; i Veu, per Paul Farrington i Helen Rowson. La data límit d'inscripció és el dia 17 de juny de 2004; abans cal fer, però, una preinscripció telefònica. Més informació: Servei d'Informació de la Fundació "la Caixa". Tel.: 902.22.30.40 (de dilluns a divendres, de 10 a 20 h). A/e: musica.fundacio@lacaixa.es / info.fundacio@lacaixa.es. Internet: www.fundacio.lacaixa.es/musica.

CONVOCATÒRIA DIVERSIONS DE LA FUNDACIÓ "LA CAIXA". Adreçada a tots els intèrprets de músiques del món residents a Catalunya que facin música d'arrel i/o d'inspiració tradicional que vulguin participar en el concert de promoció que tindrà lloc l'octubre de 2004, a CaixaForum, corresponent al IX Festival de Músiques del Món. Els participants han d'haver nascut després del 31 de desembre de 1969 i ser residents a Catalunya. Les formacions musicals han de tenir un màxim de vuit components. Cal formalitzar les candidatures abans del 30 de juny de 2004. Més informació: tel.: 93.476.86.21. Internet: www.fundacio.lacaixa.es/musica.

XIII CONCURS INTERNACIONAL DE CLARINET CIUDAD DE DOS HERMANAS. Organitzat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat sevillana, tindrà lloc entre els dies 28 de setembre i 2 d'octubre de 2004 i hi poden participar tots els músics que no hagin complert els 30 anys el dia 28 de setembre de 2004. El concurs seleccionarà els concursants per a la segona prova a partir dels enregistraments enviats amb obres obligades. La segona prova consta de diverses obres amb acompanyament de piano i amb clarinet sol. La tercera prova i final serà amb orquestra, seguida d'un concert final. S'atorgaran tres premis: 7.000 euros (més un clarinet Buffet Crampon) el primer, 3.000 euros el segon i 2.000 euros el tercer. La data límit d'inscripció és el dia 1 de juliol de 2004. Per a més informació sobre el concurs i les obres que cal preparar: tel. 95.491.95.00/95.491.95.70. Fax: 95.491.95.71. A/e: culturadh@dipusevilla.es.

XVI CONCURS INTERNACIONAL DE GUITARRA INFANTA CRISTINA. Convocat per la Fundación Jacinto e Inocencio Guerrero, hi poden prendre part tots els guitarristes nascuts després del dia 4 de novembre de 1974. Hi haurà tres proves eliminatòries i una final amb orquestra. S'atorgaran tres premis: 10.000 euros (més una guitarra Contreras valorada en més de 9.000 euros, la gravació d'un CD i diverses gires de concerts) el primer, 6.000 euros (més gires) el segon, i 1.200 euros el tercer premi. També s'atorgarà un premi de 1.500 euros a la millor interpretació de música espanyola i diverses recompenses de diverses quanties als finalistes i semifinalistes no premiats. La data límit d'inscripció és el dia 20 de setembre de 2004. Més informació sobre el concurs i obres que cal preparar: Fundación Jacinto e Inocencio Guerrero. Gran Vía, 78. 28013 Madrid. Tel./fax: 91.547.66.18. A/e: concursos@fundacionguerrero.com. Internet: www.fundacionguerrero.com.

L'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida debuta al Palau de la Música Catalana davant el públic adult. Tot i que la formació lleidatana havia intervingut en els cicles Les Escoles al Palau i Concerts Familiars al Palau, ambdós a la sala Petit Palau, el propi 3 de maig s'esdevingué el seu debut a la Sala Gran del Palau de la Música Catalana davant el públic adult corresponent al cicle Concert de Tarda al Palau.

Dirigida pel seu director titular, **Alfons Reverté Casas**, l'Orquestra va interpretar els Valsos poètics d'**Enric Granados**, les Danses de galanta de **Zoltán Kodály**, les Dues danses eslaves, op. 46 de **Dvorák**, Rodeo. Quatre episodis de dansa d'**Aaron Copland** i **Samson** i **Dalila** de **Saint-Saëns**. L'Orquestra va obtenir una gran acollida d'un públic lliurat des de la primera nota.

L'OBC incorpora sis nous instrumentistes

Sis nous intèrprets s'han incorporat com a músics titulars de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, després de les concorregudes proves celebrades durant les dues últimes setmanes a l'Auditori.

La plaça de solista de trompeta ha estat per a **Mireia Farrés**, de vint-i-quatre anys, entre 28 candidats presentats a aquesta prova. **Mireia Farrés** ha estudiat als conservatoris de Terrassa i de Manresa, abans d'aconseguir el premi honorífic de final de carrera al New England Conservatory de Boston. Fins ara era trompeta solista de l'Orquestra Ciudad de Granada i havia col·laborat durant l'última temporada en alguns concerts de l'OBC.

Les dues places de contrabaix, entre 42 candidats, han estat per a **Albert Prat** (Vic, 1973) i per a **Apostol Kossev** (Rousse, Bulgària, 1980); una plaça de violí, entre 56 candidats, per a **Sarah Bells** (Waldbröl, Alemanya 1978), una altra d'assistent de segons violins per a **Emil Bolozan** (Romania, 1975), i una plaça de flauta segona, entre 50 candidats, per a **Beatriz Cambrils** (Peníscola, 1977).

L'OBC, que acaba de celebrar els seixanta anys d'activitat i cinc anys a la seva nova seu de l'Auditori, està integrada en aquests moments per 98 músics titulars, seixanta dels quals són espanyols i catalans.

Nou CD de Joan Guinjoan

La discogràfica Sello Autor acaba d'editar el CD *Verbum*, del compositor i músic català **Joan Guinjoan**. L'obra *Verbum* (*Genoma in musica*), que es va estrenar mundialment el 10 d'octubre de 2003 a l'auditori de la seu de l'SGAE a Catalunya, està inspirada en una seqüència del gen associat a la parla, el FOXP2. Guinjoan va fer l'obra per encàrrec de la Residència d'Investigadors. En aquesta obra, Joan Guinjoan ha emprat un llenguatge musical molt variat i l'ha tractat amb gran llibertat.

Verbum està interpretat per **Gerard Claret** al violí, **Lluís Claret** al violoncel i **Josep Colom** al piano.

Daniel Mestre, nou director assistent al Liceu

El director català **Daniel Mestre**, que acaba contracte amb la Cape Town Opera aquesta temporada, serà la temporada que ve el director assistent d'algunes produccions al Gran Teatre del Liceu.

D'altra banda, **Daniel Mestre**, que igualment ha estat fins ara director del cor de la Cape Town Opera, a Sud-àfrica, va preparar els cors per a la representació històrica de *Fidelio* de **Beethoven**, el 27 del passat març, a l'antiga presó d'alta seguretat de **Robben Island**, on **Nelson Mandela** passà 17 dels 27 anys que va estar empresonat.

Retransmesa en directe per televisió per tot aquest país africà, aquesta coproducció de la Cape Town Opera i l'Òpera Nacional de Noruega de *Fidelio* formà part dels actes de celebració del desè aniversari de democràcia a Sud-àfrica i del centenari de la independència de Noruega. Solistes noruecs i sud-africans, amb la Cape Philharmonic Orchestra, van ser dirigits per **Heinz Fricke**, director de l'Òpera de Washington.

El pianista polonès de 29 anys **Piotr Machnik** va ser el guanyador del 50è Concurs Internacional d'Execució Musical de Barcelona **Maria Canals** en la modalitat piano, dotat amb 6.000 euros. El segon premi, dotat amb 3.000 euros, va ser atorgat al xinès **Yi-Chih Lu**, mentre que el tercer premi, de 1.500 euros, va ser per al romanès **Matei Varga**. En la modalitat de torn, enguany duo sonatas, van guanyar el primer premi, dotat amb 12.000 euros, el violinista coreà **Eung-Soo Kim** i el pianista coreà **Moon Young Chae**. El segon premi, de 6.000 euros, va ser per al violoncel·lista bielorús **Ihor Bobovytch** i la pianista ucraïnesa **Elena Kolesnitsxenko**; mentre que el tercer, de 3.000 euros, va ser, *ex aequo*, per als duets de violí i piano formats per la catalana **Katia Novell** i el veneçolà **Luis Pares** i els francesos **Julien Beaudiment** i **Laetitia Bougnol**.

Guanyadors de la 25a edició del Concurs **Joan Massià** de Piano 2004. El jurat integrat per **Albert Attenelle**, **M. Rosa Llorens**, **Salvador Pueyo**, **M. Glòria Vila-Puig**, i presidit per **Miquel Farré** (en absència de **Montserrat Albet** i **Josep M. Colom**), va acordar declarar guanyadors dels diversos premis els concursants següents: Premi **Joan Massià**, dotat amb 1.500 euros, per a **Jordi Castellà Bové**; Premi **Associació**, atorgat *ex aequo* i dotat amb 600 euros, per a **Moisés Fernández Via** i **Inés Reguero Tassart**; Premi **Núria Borés** al millor intèrpret d'una obra de **Joan Massià**, dotat amb 240 euros, per a **Helena Ginès i Bataller**; i Premi **Juvenil** al millor intèrpret menor de vint anys, dotat amb 150 euros, declarat desert.

Resultats del Concurs Permanent de JJMM d'Espanya. El passat diumenge 22 d'abril s'atorgaren els premis de la 61a convocatòria del Concurs Permanent de Joves Intèrprets, la primera del bienni 2004-2005, amb un total de 28 inscrits. Aquesta convocatòria del concurs, que organitza **Joventuts Musicals d'Espanya**, va ser dedicada al piano, al clavecí-orgue i a l'acordió.

Els guanyadors van ser, en la modalitat piano: primer premi, **Katia Michel**, i segon premi, **Dina Nedéltseva**; en la modalitat de clavecí-orgue: **Diego Ares**, clavecí, segon premi, mentre que el primer premi no va ser atorgat; en la modalitat d'acordió: **David Gordo**, segon premi, i amb el primer premi també desert. Els premiats s'incorporaran al Pla de Concerts de Joventuts Musicals d'Espanya, que fa al voltant de 250 concerts anuals. També podran accedir a intercanvis internacionals, enregistrar el seu primer disc en solitari o actuar com a solistes amb orquestra.

Interpretació excepcional de la Novena de Mahler en les mans d'Ivan Fischer

Palau 100. Budapest Festival Orchestra. Dir: Ivan Fischer. Schubert: *Simfonia "Tràgica"*. Mahler: *Simfonia núm. 9*. Palau de la Música Catalana. 29 d'abril de 2004.

A. BOFILL

per LLUÍS TRULLÉN

La *Simfonia* núm. 9 de Mahler configura, juntament amb la *Cançó de la terra* i l'"Adagio" de la *Simfonia* núm. 10, la denominada "Trilogia del comiat".

Quan Mahler va escriure la *Novena* entre 1909 i 1910, veia molt pròxima la seva mort, arran d'una malaltia cardíaca agreujada des del fatídic any 1907: mort d'una de les seves filles i final de la seva col·laboració amb l'Òpera de Viena. La *Novena* és l'adéu a la vida de Mahler, el comiat de la terra i de la natura, la profunda desesperació, que arriba al zenit de l'expressió en l'"Adagio" final, en què els sons de les cordes es fonen amb un silenci ple de transcendència com a punt i final d'un trajecte iniciat pel sublim "Andante comodo" i els dos temps centrals, l'"Scherzo" i "Rondo", que amaguen sota els ritmes vius un tràgic destí.

Interpretar la *Novena* de Mahler suposa enfrontar-se a una obra que reclama més que no pas un gran desenvolupament tècnic orquestral, una dicció nítida i una elaboració correcta de tots els temes plantejats per les seccions orquestrals. Esdevé un repte, un profund sentiment emocional, una transcendència i unes sensacions que s'han de desplegar durant un discurs que des dels

primers compassos ha de tenir com a punt de mira, i com si es tractés d'una immensa línia sense fissures, el silenci del final del darrer moviment.

Ivan Fischer i l'Orquestra del Festival de Budapest van actuar en la temporada Palau 100 amb un programa que a més d'interpretar la *Simfonia "Tràgica"* de Schubert, una obra en la qual l'Orquestra va demostrar la seva vàlua en totes les seccions, amb unes fustes plenes de calidesa disposades sobre l'escenari davant de les cordes, i en què la direcció de Fischer –atenta, meticulosa, detallista, refinada en el lirisme de l'obra– permetia descobrir el talent que els músics d'aquesta formació són capaços d'assolir en cadascuna de les seves intervencions. Un Schubert amb ressons beethovenians, recreat amb elegància vienesa i amb refinament romàntic va precedir, doncs, la interpretació de la *Novena*. Fischer va saber copsar el sentit profund de la simfonia mahleriana, la magnitud de la tragèdia que ha de defugir del so desbocat per reflectir la tristesa, la serenitat, el comiat de la natura, la intensa força interior d'aquesta obra mestra. Excepcional des dels primers compassos de l'"Andante", Fischer i l'Orquestra van plantejar un Mahler que a més de la qualitat tímbrica i la perfecció tècnica, assolia aquell nivell de transcendència que exigeix la interpretació: sensibilitat i interioritat, control de la sonoritat inclosa en els moments de més demanda sonora, i per sobre de tot un refinament que va arribar al seu punt culminant en la conclusió de l'obra (amb una secció de cordes sensacional), en què el *pianissimo* final va tenir com a continuïtat un llarg silenci que el director va saber mantenir i el públic afortunadament va saber comprendre.

Llums i ombres sota l'estel·la lunar

Il mondo della luna de Franz Joseph Haydn. Llibret: Carlo Goldoni. Josep Ferrer. Jon Plazaola. Christina Faus. Eliana Bayon. Lucrecia García. Agata Bienkowska. Francisco Jiménez. Orquestra de Cambra del Conservatori del Liceu. Direcció escènica: Iago Pericot. Direcció musical: Josep Caballé. Teatre Lliure. 3 de maig de 2004.

per J.C.C.

La nova edició d'aquesta lloable iniciativa compartida entre el Teatre del Liceu i el Teatre Lliure dedicada a obrir el ventall líric barceloní a propostes diferents i fresques inusuals en el quefer habitual ha ofert, de manera més ostensible de l'habitual, components de més d'un color.

En el grat, el primer de tots ha estat el fet mateix de la seva continuïtat en un context de suficiència de recursos adequada. Després el nivell interpretatiu global que han ofert els set cantants, amb esment especial per a la parcel·la femenina i per al millor Josep Ferrer que hem vist mai en el principal paper protagonista. També la bona resposta de la jove formació orquestral, que confirma que el nivell mitjà dels músics locals està augmentant, amb totes les expectatives falagüeres que això permet albirar. Finalment, i en un lloc destacat, la tasca de Josep Caballé com a responsable mu-

sical en un treball intel·ligent, carregat de consciència del tot que tenia a les mans –obra, intèrprets vocals, intèrprets instrumentals–, i una conducció menada amb una gran saviesa, de manera fluida, sense escarafalls, amb un sentit impecable de l'equilibri i l'elegància.

De l'altra banda, podríem esmentar que l'obra, malgrat l'entitat del seu compositor, té més mèrits des del punt de vista dels objectius de la iniciativa concreta –permet la mostració individualitzada de les capacitats canores i actora dels intèrprets, és lleugera i digerible, etcètera–, que no pas des de la perspectiva de l'entitat musical estricta. Per altra part, el muntatge ha perdut una gran part de la validesa de la idea global, pel forat de la insistència obsessiva en un aspecte de la proposta: la presència –s'hi avingues o no– de tres hiperprotagonistes efebs. Insistència que ha arribat fins a l'extrem de pertorbar el caràcter essencial de la figura del protagonista, Buonafede.

La veu del creador

Avuimúsica. "Crea i toca". G. Motatu, P. J. Bacchus, J. M. Granda, J. Codina, X. Boliart, Ch. de Jong, M. Pardo, intèrprets i autors. Auditori de l'SGAE. 22 d'abril de 2004.

per F. TAVERNA-BECH

Deixant de banda les qualitats creatives o les interpretatives, l'experiència, certament, resultà interessantíssima; fins a cert punt era com escoltar una conversa amb el mateix compositor o fins i tot, en el cas d'aquells que a més eren intèrprets, diríem que la seva actuació ens va semblar ben diferent respecte d'aquella a què ens tenen habituats. En tot cas, l'*Estudi cromàtic* per a piano de Miquel Pardo, especialment quan interioritza la seva simple polifonia, ens va situar davant de

l'acte creatiu del compositor i ens deixà amb ganes d'escoltar més obres de la seva personal i imaginativa manera de treballar el so. Malgrat la sensible diferència, les tres peces de Motatu també van interessar pel seu plantejament folklòric –en el seu cas el romanès. Més complexes i no mancades d'interès van resultar les *Flute variations* de J. P. Bacchus, i igualment remarcable va semblar la rapsòdica *Revival* de J. Codina, com també la tensió sentimental, malgrat excessos en circumloquis formularis, de *Tempo e sentimento* de M. R. Ribas.

Afanassiev mostra una visió analítica de Beethoven i Chopin

Euroconcert. Valeri Afanassiev, piano. Beethoven: Sonates "La Tempesta" i "Pastoral". Chopin: Cinc poloneses. Palau de la Música Catalana. 20 d'abril de 2004.

per LL. T.

Valeri Afanassiev va actuar per primer cop al nostre país invitat per la temporada Euroconcert en un recital en què, amb obres de Beethoven i Chopin, va mostrar el seu talent i la seva particular manera d'enfocar la interpretació pianística.

Afanassiev, nascut a Moscou l'any 1946, va obtenir l'any 1970 el primer premi del prestigiós Concurs Internacional de Piano Reina Elisabeth. Aquest fet li va propiciar actuar posteriorment a Bèlgica, possibilitat que va aprofitar per demanar asil polític i obtenir temps després la nacionalitat suïssa. Posteriorment es va fixar a Versalles, on resideix actualment.

Resulta impossible comprendre l'estil d'Afanassiev sense fer referència a la seva vida polifacètica com a músic. Redactor d'estudis musicals dedicats a Bach, Beethoven, Schumann, Chopin, autor de novel·les d'obres teatrals basades en els Quadres per a una exposició de Mussorgski o *Kreiseriana* de Schumann..., en definitiva és un artista que coneix en profunditat tot el món estètic i musicològic dels autors que interpreta. Però aquest fet el converteix en un artista profundament reflexiu i analític, un pianista que enfoca les obres com grans estructures arquitectòniques i més que enfocar-les cap a la recerca d'una frase plena de bellesa o incidint en grans efectes de sonoritat, planteja la seva visió amb l'analítica musical sense concessions. Amb un

estil interpretatiu molt propi de l'escola pianística russa, amb una posició de les mans molt a l'estil Horowitz –amb els seus llarguíssims dits adoptant una posició més estirada que no pas arrodonida– va afrontar dues de les Sonates de Beethoven que gaudeixen de més celebritat, com són *La Tempesta* i la *Pastoral*, mentre que en la segona part va oferir cinc Poloneses de Chopin, de les quals la seva versió de l'*Heroica* (com si volgués emular Horowitz) va convertir-se en el punt més brillant del seu recital.

Pianista que estructura amb claredat les frases, el discurs, que es pren el seu temps per incidir en el detallisme, mai no enfoca les versions sota el punt de vista de l'emotivitat. Tècnicament infal·lible, el seu Beethoven recorda més l'estil del plantejat per Gieseking que el de Brendel o Barenboim, per dir dos enfocaments divergents. Atenció a l'estructura i al discurs total en detriment del detallisme més emotiu produeixen que les seves interpretacions puguin tenir una certa sensació de fredor, però veritablement són un model de construcció formal i claredat del discurs. El seu Chopin de les Poloneses, seguí uns paràmetres similars. No incideix en canvis constants de color, sembla deixar de banda l'aspecte més emotiu de les obres, per incidir, així sí, en la claredat de la construcció formal. Una versió vigorosa i enèrgica de les Poloneses, però en certs moments mancada d'una certa emotivitat –que podem trobar en pianistes com Pollini, el màxim exponent de pianista analític però alhora de la perfecció sonora i exquisidesa expressiva–, van atorgar-hi un discurs expressiu de més vistositat i apassionament romàntic. Una versió, doncs, d'una claredat estructural diàfana però en certs moments mancada d'aquella volada romàntica pròpia d'altres enfocaments interpretatius.

Lloable eclecticisme

Avuimúsica. Quintet de vent de l'OBC. M. Bertran, A. E. Sebastià, P. J. Bacchus, X. Boliart, H. Werner Henze, E. Ewanzen. Auditori de l'SGAE. 29 d'abril de 2004.

per F.T.-B.

Vam escoltar amb veritable interès el concert del quintet de vent de l'OBC que formen Ch. Farro-ni, flauta; Disa English, oboè; Larry Passin, clarinet; D. Thompson i Silvia Coricelli. Les seves lectures van posseir el do de la comunicativitat i de l'elegància en el joc del color i del dinamisme, a la vegada que es revestien de la necessària flexibilitat estilística per situar cada obra en la seva parcel·la estètica.

Així, en la *Suite* de Moïses Bertran vam copsar l'admirable simplicitat del seu lirisme, ben recolzat en unes harmonies ben escollides; del *Quintet* d'Antoni-Ernest Sebastià ens va interessar la seva lògica constructiva i un melodis-

me àgil, mentre que en *Timbres, variacions i fuga* de Peter J. Bacchus vam admirar el temperament creatiu i alhora especulatiu per reelaborar un coral de Bach amb veritable contemporaneïtat, i sense caure en la pura i estricta arqueologia musicològica.

Ja en la segona part, vam aplaudir una excel·lent versió del *Quintet* de H. Werner Henze, una densa i personal partitura d'aquest compositor que té en els seus dubtes estètics el principal atractiu, per l'ampli ventall de suggeriments que ofereix la seva obra. Una suite de caràcter descriptiu titulada *Roaring fork quintet* del nord-americà Eric Ewanzen posà punt final al concert amb una música de ritmes vitals i riques coloracions.

Una petita obra per a un gran violinista

Temporada OBC. Orquesta Nacional de España. Kuba Jakowicz, violí. Dir.: Pinchas Steinberg. Lalo, Xostakóvitx. L'Auditori. 25 d'abril de 2004.

per F. T.-B.

Certament, en cas d'afiliar-me en una illa deserta, no m'enduria la *Simfonia espanyola*, op. 21 de Lalo per satisfer les meves possibles ganes d'escoltar música. Tanmateix, vaig escoltar-la amb interès creixent i seguint l'actuació audaç, apassionada i valenta del jove violinista polonès Kuba Jakowicz.

L'elegància de la seva dicció i el seu fraseig, la plenitud i transparència del seu so violinístic van fer aquest miracle de seduir la sensibilitat musical servint-se d'una partitura que va poc més enllà de l'artifici tècnic o bé d'un virtuosisme posat al servei del pintoresquisme descriptiu. Fins a cert punt, la musicalitat de Kuba Jakowicz va ésser prou poderosa per dignificar tot l'espanyolisme de pandereta que pul·lula per la partitura de Lalo i que l'Orquesta Nacional de España, dirigida per Pinchas Steinberg, va oferir en

matissada versió. En la segona part, el públic va acollir amb emocionades ovacions una notable versió de la *Cinquena Simfonia* de Xostakóvitx, i és que orquestra i director van manifestar haver aprofundit en el contingut emotiu de l'obra i evitar el perill d'incórrer en la pura espectacularitat del dramatisme que el compositor expressa amb la seva magistral orquestració.

Argerich desplega el seu talent amb el Concert de Schumann

Temporada OBC. Martha Argerich, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. Schumann: *Concert per a piano en La menor*. Ginastera: *Glosses sobre temes de Pau Casals*. Piazzola: *Tangazo*. Schubert: *Obertura Rosamunda*. L'Auditori. 28 de març de 2004.

per LL. T.

La pianista Martha Argerich ha estat una de les artistes més aclamades de les darreres generacions. És una artista en què tècnica, sensibilitat, sonoritat multicolor i aprofundiment en les obres que passen per les seves mans assoleixen, en cadascuna de les seves actuacions, una dimensió musical que sembla estar a l'abast de pocs escollits del panorama interpretatiu.

Argerich retornava a Barcelona amb la interpretació del *Concert per a piano* de Schumann, un dels compositors que com Rakhmàni-nov, Chopin, Bach, Messiaen..., assoleix una dimensió musical única i pràcticament inequívoca. Argerich té la virtut d'assolir una sonoritat diàfana, la capacitat de submergir-se en *pianissimi* meticulosos, d'interpretar amb vehemència i fortaleza abassegadores els passatges que així ho reclamen, tot enfocat cap a una finalitat: extreure de l'obra el més mínim detall com a base per configurar una arquitectura estructural absolutament perfecta en la seva dimensió. És així com el seu Schumann escoltat a l'Auditori posseïa aquells dos vessants tan propis del piano del compositor alemany, aquella confrontació entre els personatges de Florestan i Eusebius que vénen a reflectir el doble ves-

sant de rauxa i reflexió. I per aquest motiu la seva versió del *Concert* semblava, en les seves mans, un veritable diàleg auri entre dues personalitats confrontades que en tot moment mostraven els punts més evidents de la seva personalitat: força i vehemència, lirisme i poètica refinada, un Schumann en què semblaven confluir

tota la dimensió que apareix en altres obres del compositor, com la manera fantàstica amb què s'ha d'iniciar la *Fantasia*, el virtuosisme que exigeixen els *Estudis simfònics*, el món turmentat de la *Kreiseriana*, el lirisme de *Carnaval* o *Papillons* i, en definitiva, tota l'essència musical reflectida en el decurs de les obres mestres del compositor.

El seu piano va ser de nou màgic, multicolor, perfecte en l'aspecte tècnic, d'un virtuosisme aclaparador, d'un refinament exquisit, i en definitiva a l'alçada que sempre ha mostrat aquesta pianista que, com els grans noms del piano de les darreres dècades, posseïx una sonoritat i una capacitat que li permet desvelar els secrets més recòndits que s'amaguen en les partitures.

L'Orquestra, dirigida per Franz-Paul Decker, va estar a l'alçada de les circumstàncies, tot assolint un acompanyament de primer ordre per a la solista, i obtenint un gran resultat interpretatiu en les obres de Ginastera i Piazzola programades en el concert. Veritablement, la presència d'Argerich va eclipsar musicalment i interpretativament la resta d'un programa en què l'Orquestra va mostrar novament la bona línia mantinguda tot al llarg d'una temporada que tindrà en aquest concert un dels seus punts culminants.

Ana María Sánchez, entre l'ària i el lied

Ana María Sánchez, soprano. Enrique Pérez de Guzmán, piano. Verdi, Verdi-Liszt, Strauss, Granados, Toldrà, Turina. Gran Teatre del Liceu. 23 de març de 2004.

per J.C.C.

Es ls intensos aplaudiments que van coronar l'actuació de la soprano alacantina Ana María Sánchez demostren que el públic liceista va lliurar-se satisfet a l'art d'aquesta cantant, de presència ben espessa en la programació del nostre Teatre.

Jo em permeto dissentir d'aquest clima enfervorit que es va acabar conculcant, perquè, sense menystenir els mèrits de l'artista, el considero excessiu.

Crec que d'antuvi hi ha un problema de concepció del que és un recital de lied i el que ho és d'àries d'òpera. I un marc tan específicament operístic com el del Liceu afavoreix una certa confusió. Es tracta de dos tipus ben delimitats que tanmateix sovint s'encavalquen, sobretot quan el o la protagonista és una can-

tant com Ana María Sánchez, d'història rotundament cantant cap a l'escenari i no l'hemicicle. O el que és el mateix, a actuar amb decorat i molt menys sense.

Hom voldria destacar el considerable esforç menat per ella, tot posant els seus esplèndids recursos vocals –fonamentalment una veu plena i bella– al servei d'un altre món del seu propi i de les exigències que imposa. Esforç reeixit només en part, i afectat per la fredor i escassa expressivitat que traïx, o així ho sembla, unes determinades limitacions a l'hora d'intel·lectualitzar i interioritzar els continguts dels textos poètics que ha de servir. Cantar amb la mateixa expressió i amb la mateixa linealitat una cançó de taverna que un poema amorós romàntic, exemplifica de manera concloent el que pretenc indicar.

Bona música de cambra a l'OBC

Cicle de Cambra de l'OBC. Walter Ebenberger, violí; Josep Fuster, clarinet; Emili Blasco, piano. Homs, Honneger, Saint-Saëns, Khatxaturian. L'Auditori. 8 de març de 2004.

per JORDI SALAZAR

Un any més l'OBC ha organitzat un cicle de música de cambra a càrrec de diversos professors de l'Orquestra, una iniciativa que resulta tant enriquidora per als intèrprets, en poder exercir de solistes i abandonar, momentàniament, la seva condició de músics de plantilla, com per al públic, que pot adonar-se de qualitats dels instrumentistes que a vegades passen desapercebudes durant els recitals simfònics que l'Orquestra ofereix setmanalment.

En aquesta ocasió vam poder assistir a un eclèctic programa que començà amb els intimistes *Tres Rhums per a clarinet sol* de Joaquim Homs, obra de gran dificultat tècnica i molt exigent per a l'intèrpret, i que el clarinetista Josep Fuster va executar amb notable precisió. La *Sonatina per a clarinet i piano* d'Arthur Hönner, que tot partint de l'esquema clàssic de la sonata incorpora novetats rítmiques característiques del jazz, fou la següent pàgina interpretada; se-

guida de la més tradicional *Sonata per a clarinet i piano* de Camille Saint-Saëns, de llenguatge postromàntic que denota una marcada influència de la producció cambrística de Johannes Brahms.

En ambdues obres Josep Fuster reeixí novament, si bé en aquest cas comptà amb la col·laboració del pianista Emili Blasco, que oferí un inestimable suport harmònic a l'instrument solista.

La vetllada finalitzà amb el *Tercet per a violí, clarinet i piano* del compositor d'origen armeni Aram Khatxaturian, l'obra del qual dissortadament encara no figura de manera habitual en els nostres programes de concert. La peça, de textura contrapuntística molt elaborada, i amb nombroses al·lusions al folklore musical, tingué una lectura dels intèrprets esmentats –als quals s'afegí el violinista Walter Ebenberger– de gran agilitat i amb una exactitud mil·limètrica, característiques sense les quals hauria fracassat la temptativa d'oferir-ne l'òptima versió que vam escoltar.

El Requiem de Verdi com a comiat de temporada

Temporada OBC. Orfeón Donostiarra. Ana María Sánchez, soprano. Tea Demurishvili, mezzosoprano. Alejandro Roy, tenor. Kwangchul Youn, baix. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Verdi: *Missa de Requiem*. L'Auditori. 2 de maig de 2004.

per LL. T.

La temporada 2003-04 de l'OBC va arribar al seu punt final amb la interpretació del *Requiem* de Verdi en una versió en què va tenir la col·laboració de l'Orfeón Donostiarra (reforçat per una quinzena de membres de l'Orfeón Català), i que va corroborar que l'extraordinària agrupació coral continua mantenint aquella qualitat interpretativa que l'ha convertida amb el decurs dels anys en un punt de referència mundial.

Considerada una de les obres més cèlebres de la història de la música, posseeix, com ja és prou sabut de tots els melòmans, uns atractius musicals que el converteixen, juntament amb el de Brahms, Britten, Mozart o Fauré, en un dels *Requiem* que en paraules del director Ernest Martínez Izquierdo, "m'ha semblat més terrenal, centrat en una por d'allò més humana davant del trànsit de la mort". La força colpidora del "Dies irae", la sensibilitat lírica del "Hostias et preces", l'"Introitus", amb els seus *pianissimi* tan plens de misteri i sensibilitat..., el *Requiem* esdevé una obra mestra, una obra allunyada del sentit operístic verdian i en què les veus del cor, els solistes i l'orquestra han de configurar una atmosfera musical que ni els sobtats canvis de dinàmiques, ni la diversitat de *tempi* ni els continus contrastos trunquin una línia musical que s'ha de mantenir des de l'"Introitus" fins al "Liberate me".

La versió no va caure en un excés de vehemència ni en un sentit que abusés d'un aspecte melodramàtic. La visió fou serena, clara en la concepció, recolzada per un quartet de veus solistes realment excepcionals (amb Ana María Sánchez resolent a la perfecció els esculls als quals s'ha d'afrontar en el darrer apartat de l'obra), per una orquestra que va copsar a la perfecció la riquesa de matisos que comporta la seva interpretació i amb un Orfeón Donostiarra, com sempre excepcional, amb aquell

lliurament, claredat de fraseig, fortlesa i sensibilitat que expliquen el perquè han cantat aquesta obra al costat de la mítica Filharmònica de Berlín dirigida per Claudio Abbado, entre desenes i desenes de recreacions que han realitzat durant la seva centenària trajectòria.

La interpretació va tenir uns moments d'una altíssima qualitat interpretativa. Ja l'entrada dels solistes, en el "Kyrie eleison", va permetre copsar la qualitat del quartet vocal, corroborada durant totes les seves intervencions. Ana María Sánchez va exhibir una veu plena de potència, sensibilitat en el timbre, refinament expressiu i idònia per endinsar-se en papers verdians i per afrontar els esculls del darrer apartat del *Requiem*. Tea Demurishvili, la mezzo georgiana que ha cantat nombrosos rols verdians i que posseeix una veu d'una àmplia tessitura, de la qual sobresurt un centre vocal summament refinat, compta també amb una expressió de gran elegància. Alejandro Roy, impecable en els esculls de les notes més altes del registre, també va dotar les seves intervencions de gran projecció sonora i un refinament expressiu de gran bellesa. I l'excepcional veu del baix coreà Kwangchul Youn, prou conegut del públic liceista, del Festival de Bayreuth, col·laborador habitual de les grans orquestres alemanyes, va oferir unes intervencions realment excepcionals. Pel que fa a l'Orquestra, va mostrar una gran qualitat interpretativa —en alguns moments fins i tot amb un cert excés de sonoritat—, però sempre atenent a la conjunció amb les veus, per recalar en el dramatisme interioritzat i humà de l'obra. Vam gaudir, doncs, d'un Orfeón Donostiarra impecable —lògicament, ple de força i apassionament en el "Dies irae" o en la claredat de veus en els contrapunts del "Liberate me"— i, en definitiva, una versió dirigida per Martínez Izquierdo que va reflectir el bon moment de l'OBC d'una brillant temporada que ara tot just acaba.

El refinament de la veu de Cecilia Lavilla, al servei de la música francesa i espanyola

Els Diumenges al Palau. Cecilia Lavilla Berganza, soprano. Juan Antonio Álvarez Parejo, piano. Fauré, Duparc, Poulenc, Hahn, Sor, Falla, Toldrà, Vives, Turina, Obradors. Palau de la Música Catalana. 25 d'abril de 2004.

per LL. T.

Amb música francesa i espanyola, la soprano Cecilia Lavilla acompanyada al piano per Juan Antonio Álvarez Parejo van actuar en el cicle Els Diumenges al Palau en un recital en el qual els dos artistes madrilenys van demostrar el millor de les seves grans qualitats interpretatives.

La veu de la soprano, si bé no gaudeix d'una projecció molt àmplia, sí que posseeix una qualitat que la fa idònia per interpretar el repertori clàssic de tots els gèneres i, per sobre de tot, obres liederístiques. De Cecilia Lavilla Berganza destaca per sobre de tot el seu refinament, la seva elegància vocal, idònia per interpretar la música dels autors francesos, com Poulenc o Fauré, i per submergir-se en la deliciosa *A Chloris* de Hahn, amb una delicadesa expressiva que justifica plenament els èxits que ha aconseguit en els seus recitals i intervencions operístiques realitzades principalment a Espanya. El centre vocal de la seva tessitura és de gran bellesa i la seva manera de cantar i d'a-

profundir en els textos de les cançons repercuteix en el fet que escoltar les seves recreacions suposi un gran plaer auditiu per als oients. Aquest refinament resultava idoni per endinsar-se en les obres dels autors francesos abans esmentats, però també per incidir en la música de Toldrà (l'última de la pronunciació en obres com *Abril o Maig* amb paraules de Trinitat Catusés), d'Obradors o Ferran Sor. Sempre gaudint d'un acompanyament pianístic de primer ordre a càrrec d'Álvarez Parejo —un dels millors pianistes espanyols en aquesta disciplina—, la veu de Cecilia Lavilla s'endinsava una vegada i altra amb encert en cadascuna de les cançons que va oferir en el seu recital al Palau, tot corroborant que la seva veu i la seva elegant manera d'estar dalt de l'escenari resulta idònia per afrontar aquest repertori que exigeix per sobre de tot elegància i sensibilitat, tal com ens ha demostrat la llarga llista de sopranos i mezzos espanyols que amb tant d'encert s'han endinsat en una música tan deliciosa i sensible.

Entusiasmant-se amb Achúcarro

Temporada OBC. Joaquín Achúcarro, piano. Direcció: Ernest Martínez Izquierdo. Falla, Ravel i Rimski-Kórsakov. L'Auditori. 14 de març de 2004.

per F. T.-B.

El rigor, l'honestat, el sentit poètic de la seva expressió i molt especialment l'equanimitat de la seva interpretació —ben propera als ideals de Ravel que recomanen "limitar-se a tocar el que està escrit"— són les qualitats que proporcionen caràcter i humanisme a les versions del pianista Joaquín Achúcarro.

Certament, amb ell adquireixes el convenciment de trobar-te veritablement amb l'esperit i l'essència de la música que escoltes. És així com *Las noches en los jardines de España* de Falla i el *Concert per a la mà esquerra* de Ravel van mostrar tota la seva decidida coloració i poesia amb la pulsació profunda i ensembles virtuosística d'Achúcarro, en què l'Orquestra va res-

pondre amb entusiasme encomiable, malgrat un cert encotillament de la direcció, excessivament accelerada i nerviosa d'Ernest Martínez Izquierdo. I potser per aquesta tendència a centrarse en el ritme i en el detall colorista, el bellíssim poema de *Scheherezade* de Rimski-Kórsakov va quedar reduït a un seguit d'imatges amb colors no sempre suggestius. D'aquesta manera, el contingut es transformà en pura anècdota que no deixava albirar el sòlid entramat d'una música en què fantasia, descripció poètica i pensament simfònic s'algamen en una admirable unitat. Igualment, en aquesta obra cal destacar l'excel·lent intervenció d'Àngel Jesús García, amb un violinisme que evocava admirablement el protagonisme de l'esperit femení que alena en tota l'obra.

L'elegància del Gabrieli Consort, al servei de la Passió segons sant Mateu de Bach

Fundació "la Caixa". Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. *Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach. Palau de la Música Catalana. 1 d'abril de 2004.

per LL. T.

Delicadesa, sensibilitat, sobrietat, elegància, refinament..., amb aquests termes podríem definir la interpretació que el Gabrieli Consort dirigit per Paul McCreesh va oferir de la *Passió segons sant Mateu*, que com cada any pels volts de Setmana Santa la Fundació "la Caixa" ofereix al Palau de la Música Catalana. Una interpretació que va comptar amb especialistes en la interpretació de la música amb criteris històrics, amb un equip de solistes del qual a darera hora la soprano Deborah York —un dels màxims atractius de la versió— va haver de ser substituïda a causa d'una indisposició per la soprano Mhairi Lawson, habitual col·laboradora del conjunt anglès.

La versió, el cor del qual l'integraven els mateixos vuit solistes vocals, i amb les dues orquestres habituals, formades cadascuna per dotze instrumentistes, es va caracteritzar per la intimitat, el refinament i una elegància en el traç que permetia corroborar que cadascun dels components, tant vocal com instrumental, posseeix unes qualitats de solista de primeríssim ordre.

Paul McCreesh, un dels directors més aclamats en el camp de la interpretació de la

música del barroc, aposta per una lectura de la *Passió* que aprofundeix en la sensibilitat, en la qual cadascuna de les àries sigui interpretada amb el màxim refinament expressiu i en què instrumentistes i veus assolixin idèntic protagonisme. Com a exemple, l'extraordinària interpretació de la viola de gamba Reiko Ichise, o la dels principals solistes de corda i vent, magistrals en totes les intervencions. La veu del tenor Joseph Cornwell, un Evangelista amb un color de veu idoni per afrontar les complexitats a què s'ha de fer front, i la bellesa de timbre del baix Peter Harvey, sempre acompanyat excel·lentment pels violins en les seves intervencions com a Jesús, van sobresortir en la interpretació, sempre enfocada cap al vessant íntim i refinat, més que no pas l'excès dramàtic i vehement plantejat per McCreesh.

La versió serà recordada pel seu refinament, per la qualitat de les veus dels solistes vocals, com Julia Gooding, Diana Moore, James Oxley, Stephen Loges, Daniel Taylor i Mhairi Lawson, i pel fet de corroborar que el conjunt Gabrieli Consort & Players continua ocupant, després de més de vint anys de trajectòria, un dels llocs preferents en el camp interpretatiu de la música del barroc.

Els dilemes de la contemporaneïtat

Nous Repertoris-Música XXI. Alumnes de Grau Superior de l'ESMUC. Guinjoan, Lalanza, Amargós i Nacho de Paz. Auditori de l'SGAE, 20 d'abril de 2004.

Avuimúsica. *Aguts i greus*. Marta Fiol, soprano. Rafael Esteve, contrabaix. J. M. Balanyà, J. Rodríguez-Picó, A. Bofill, A. Charles, J. Rossinyol, L. Berio, J. Nuix, A. Lewin Richter, S. Fidemraizer, J. Cage. Auditori de l'SGAE. 22 d'abril de 2004.

per F. T.-B.

Sembla que és a partir dels temps de Wagner que el concepte de la contemporaneïtat adquireix carta de naturalesa en el camp de la creació musical. En temps anteriors s'era compositor d'èxit o de renom, des de l'època de l'autor de *Parisifal* ésser contemporani es convertí en una qualitat més per tenir en compte, com un valor afegit pel que significava de progrés de l'ofici creatiu. Ara ésser contemporani o bé avantguardista és una qüestió enigmàtica. Què significa: ¿posseir l'audàcia per trencar esquemes establerts o bé simplement assumir unes modes vigents?, ¿o fins i tot despreocupar-se de la història i fer música tal com raja?, o bé, al marge de conceptes i preceptes, ¿la contemporaneïtat consisteix a omplir artesanalment els pentagrames o els papers d'enginyosos grafismes?

En certa manera, la dita música contemporània, planteja a l'interpret una especialització que a vegades no solament confon, sinó que també impedeix l'accés al contingut de l'obra. Àdhuc, els musicòlegs quan afronten superficialment l'anomenada música contemporània, semblen fer exercicis d'inútil acrobàcia literària per evitar un possible error de valoració en el que no entenen i que inevitablement han de judicar. En definitiva, vam escoltar un concert en què els alumnes intèrprets estaven excessivament preocupats per la precisió i puntualitat de les seves lectures, preparades a

consciència, però mancades d'emoció i comunicativitat, unes obres de notable virtuosisme compositiu i, per tant, dignes per merèixer els premis que els havien atorgat i complementant el programa amb una de les primeres composicions de Guinjoan, *Trois Mouvements*, per a clarinet, bateria i piano escrita el 1965 i de bella estructuració, i un *Trio per a flauta, corn anglès i clarinet* d'Amargós, datat del 1980, de suggestius trets jazzístics, malgrat una certa parsimònia de la traducció.

Una altra paradoxa, el concert "Aguts i greus" ens va posar en relleu que l'avantguarda ja és rereguarda, perquè les obres avançades i d'innegable poder suggestiu que vam escoltar van ésser *The wonderful widow of eighteen springs* de Cage, *Sequenza III* de Berio i *Six Songs* de Lewin-Richter amb textos d'E. E. Cummings, datades respectivament el 1944, 1966 i 1992. Així, exceptuant la inquietud per a la recerca per profunditzar en un contingut vivencial de J. M. Balanyà en la seva *Radiografia de la nit*, malgrat les intervencions emocionades, vitals i altament comunicatives de Marta Fiol amb la brillant rèplica del contrabaixista Rafael Esteve, obres com *Parella desapparellada* de J. Rodríguez-Picó, *Cants* d'A. Charles, *Atentament* de J. Nuix i *Una finestra oberta* de Jordi Rossinyol, no van passar d'un cert caràcter epigonal de tendències estètiques gairebé perclitades i potser per la seva sinceritat i voluntat de no ultrapassar el sentit del verb van resultar més interessants.

La Passió segons Rufus Müller

Ibercamera. The Academy of Ancient Music. Dir.: Paul Goodwin. *Passió segons sant Joan* de Bach. L'Auditori. 31 de març de 2004.

per LL. T.

La *Passió segons sant Joan* o, més adientment, després del que es va escoltar a l'Auditori, la "Passió segons Rufus Müller". El cert és que escoltar aquest tenor com a Evangelista en l'obra de Bach suposa endinsar-se en una recreació que pràcticament només ha assolit amb idèntica perfecció una veu com la del mític tenor líric Peter Schreier.

Müller, que va cantar tots els recitatius de memòria, va ser sens dubte l'epicentre interpretatiu d'una *Passió segons sant Joan* d'una qualitat interpretativa de primer ordre. La presència d'un dels grups més prestigiosos especialitzats en la recreació de la música barroca, com és The Academy of Ancient Music, dirigida per Paul Goodwin, i amb un conjunt de solistes de primer ordre amb les veus del baix Michael George, la soprano Nancy Argenta, el contratenor Michael Chance, el tenor Mark Wilde i el baix Andrew Foster-Williams, ja garantia un èxit poc més que absolut en la recreació d'aquesta emblemàtica obra bachiana. I el cert és que la recreació va assolir aquelles fites interpretatives que ja a priori calia esperar.

Goodwin va oferir una versió que, aprofitant l'altíssim nivell tècnic dels membres de l'orquestra i del cor, es basava en una refinada sensibilitat, tot incidint en el punt just de dramatisme, i configurant una narració dels fets sempre atenta a desglossar al màxim la perfecta musicalitat bachiana, i incidint per aquest fet en el sentit de les paraules i de la música en idèntica proporció. Va ser una versió carregada de sentiment i sensibilitat, de dramatisme i de dolçor poètica, de gran elegància en la seva narració i, per sobre de tot, amb tota la càrrega emotiva que sempre cal manifestar quan s'interpreten obres de la dimensió de la *Passió segons sant*

Joan, de sant Mateu o bé la *Missa en Si menor*, per esmentar tres monuments bachians.

Certament, reunir uns solistes, una orquestra, un cor i un director, tots màxims especialistes en la música de Bach, afavoreix que la versió no tingui cap fissura interpretativa, en conèixer de cadascun que cada intervenció proporcionarà un nivell interpretatiu de primer ordre.

Escoltar Michel Georg, una veu idònia per a Jesús, d'un color bellíssim i perfectament diàfana en tota la seva tessitura; la tantes vegades aplaudida veu de la soprano Nancy Argenta, una de les sopranos que s'ha erigit en màxima especialista en la interpretació dels oratoris barrocs; la sensibilitat del contratenor Michale Chance, extraordinari en la recreació de les àries, o les veus del tenor Mark Wilde i del baix Andrew Foster Williams, absolutament perfectes en els seus diferents rols, va configurar unes intervencions vocals de primeríssim ordre interpretatiu. Un cor diàfan, de sonoritat potent i alhora equilibrada, refinat i poètic en els corals, majestuós en els cors, ajudava a configurar aquest marc interpretatiu idoni per a la recreació de la *Passió*.

Però sens dubte la veu de Rufus Müller, que ha cantat en desenes d'ocasions –i que també ha enregistrat– la *Passió segons sant Joan* amb Gardiner, va sobresortir per damunt d'aquesta extraordinària interpretació. Timbre vocal idoni, claredat en la línia melòdica, dramatisme en la narració dels fets, sensibilitat, elegància en cadascun dels punts de la seva tessitura, no hi ha dubte que Müller ha esdevingut el màxim especialista actualment en la recreació dels complexos rols d'Evangelista d'ambdues passions de Bach, i per això va convertir-se en la perla interpretativa d'aquesta recreació paradigmàtica de la *Passió*.

Traetta, novament a Montpeller

Antigona de Tommaso Traetta (llibret de Marco Coltellini). Orquestra Les Talens Lyriques. Cor de l'Òpera de Montpeller. Direcció musical: Christophe Rousset. Direcció escènica: Eric Vigner. Òpera de Montpeller (Théâtre Comédie). 26 de març de 2004.

per J. MALUQUER

En el número 198 d'aquesta Revista ja parlàvem de la reposició d'una òpera oblidada de Tommaso Traetta, *Ippolito ed Aricia*, que havia rescatat l'any 1999 el Festival de Martina Franca. Donàvem notícia que el director, Christophe Rousset, havia fet un enregistrament d'una altra òpera de Traetta, la més famosa, *Antigona*. Ara l'hem poguda veure escenificada amb els mateixos director, orquestra i dues de les protagonistes, Maria Bayo i Laura Polverelli.

L'òpera és excel·lent. Els dos de dos personatges, Ismene i el pretendent d'Antigona, Emone, són exquisits i van ser superbament interpretats per les mezzos Marina Comparato i Laura Polverelli. Les dues obertures són també antològiques, com també el subratllat musical en la desesperació de Creont. Un parell d'àries d'Antigona, remarcables, també contribueixen a la bona sensació global.

Christophe Rousset, com és habitual, va saber dotar de vida la música. Ens va regalar el detall de dirigir tot tocant ell mateix el *pianoforte*, instrument idoni, atesa la data de composició de l'òpera, 1772.

Sobre qui cal posar alguna reserva és la soprano que encarnava el rol protagonista, Maria Bayo. Exalçada en la premsa barcelonina per un respectat col·lega arran de la funció del 21 de març, no podem subscriure la seva valoració en la sessió del 26. Ja sabem que no hi ha dues funcions iguals i que la gravidesa de la soprano navarresa, que l'ha obligada a cancel·lar funcions a partir del juny, també hi pot tenir el seu paper. Maria Bayo va anar a la seva, amb un volum de veu que desequilibrava la lliçó d'estil de les dues mezzos i que no s'adeia amb la llarga tradició montpellerina d'oferir acurades versions de Monteverdi, Cavalli, Lully, del mateix Traetta i àdhuc de Mozart. Tampoc les seves ornamentacions vo-

Maria Bayo

cals no van ser precisos. Molt discrets els tenors Kobbie van Rensburg i John McVeigh en els rols de Creont i Adraste.

Traetta, que en el moment de compondre l'òpera havia substituït Galuppi com a director musical de l'Òpera de Sant Petersburg, va voler plaure Caterina II canviant el final d'*Antigona*. Condemnada a mort, Creont, que ha d'ésser rígid per acreditar la llei, en comptes de ser-hi inflexible es commou i es dol que l'exercici del poder li hagi fet perdre els sentiments naturals, i la perdona. La tsarina, en canvi, no va tenir el mateix bon cor i, acusat d'haver difós un libel contra ella, va fer enverinar el llibretista Marco Coltellini, que ja duia una llarga trajectòria d'insubmissió al poder tant a la seva terra natal com a la cort de Viena.

Eric Vigner, que va voler resoldre la incomoditat que als directors d'escena actuals els suposa haver de jugar, en versionar un espectacle clàssic, amb túniques i columnes, va optar per vestir les dues germanes, Antigona i Ismene, amb la moda Cacharel dels anys setanta i tots els figurants amb combinacions diverses de quadres i ratlles blancs i negres, com els decorats, intrincadíssims, i que es volien inspirats en Joan Miró. A més, va voler corregir la plana al que era l'originalitat argumental d'aquesta obra, ja que malgrat que hi hagués l'escena del perdó, Antigona romanía inert i se n'anava cap al món de les ombres amb els mateixos gestos que Eteocle i Polinice, els seus germans morts en un enfrontament, ben interpretats actoralment per dos bessons ben plantats, els germans Grégoire i Sébastien Camouzet.

Concertisme de cobla, entre la tradició i la novetat

Cobla, Cor i Dansa al Palau. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Anna Comellas, violoncel. Santi Molas, percussió. Dir.: Xavier Puig, E. Toldrà, E. Casals, J. Serra, X. Pagès, J. Ll. Guzman, J. Homs, R. Ferrer, M. Oltra. Palau de la Música Catalana. 27 de març de 2004.

per F.T.-B.

Si ens atenim a l'aflluència de públic, es pot dir que el cicle Cobla, Cor i Dansa al Palau ja té el seu lloc inqüestionable en la temporada musical barcelonina. Amb tot, a la sèrie potser li manca una incidència més gran en el sector actiu de l'audiència, és a dir, d'aquells melòmans que no es limiten a consensuar la major o menor bondat d'unes interpretacions, sinó que exigeixen al concert no solament una funció cultural, i també un sentit social que l'insereixi en l'evolució històrica de la nostra època.

D'alguna manera, tant en la programació com en la manera de presentar les obres, s'hi denota una certa nostàlgia vers un passat gairebé immediat i sembla que la música per a cobla, amb una tradició que no ultrapassa les dues centúries, s'ha quedat ja tancada en un cercle de limitats recursos. Aquesta és una imatge envers la qual cal lluitar, ja que la cobla és un conjunt instrumental de grans possibilitats com a via per assolir creacions que, superant els indefugibles caràcters populistes, manifestin continguts d'autèntica transcendència estètica, ja sigui en el camp del veritable simfonisme –amb el que suposa d'assumir llegats com el beethovenià i el mahlerià–, com en el més específic de la literatura cambrística –la qual cosa significa desenvolupar amb peculiar idiosincràsia les aportacions, entre d'altres, de Bartók, Stravinsky i Webern.

En altres paraules, sempre resulta interessant i al·lisonador pour en la tradició, si els compositors per escoltar són Toldrà, Enric Casals, Joaquim Serra o Rafael Ferrer, especialment si es fa amb la brillantor de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i un director absolutament solvent com el jove Xavier Puig. I cal, però, insistir en la línia de la recerca com ho manifesta Oltra en la seva *Marxa i fuga* i l'il·lustre antecendent d'*Albada*, una sardana de renovador esperit de Joaquim Homs, i com també continuar plantejant nous reptes, com pot ésser la concertació de la veu del violoncel –de noble i ancestral tradició– amb la de la cobla –de tintes primitivistes i purament populars– com ho fa el jove Xavier Pagès en la seva *Roda del temps*, malgrat no haver resolt problemes d'equilibri sonor quan la cobla anorrea el discurs d'interessant desplegament virtuosístic del violoncel –fet, però, que no ha d'impedir lloar l'excel·lent lectura de la violoncel·lista Anna Comellas de la seva partitella.

Finalment, referint-nos a l'estrena de *Montserrat del meu cor*, fantasia per a cobla i percussió de Josep Lluís Guzman, podem manifestar la impressió de ser davant d'un treball de profunda entitat musical, tant pel que fa al plantejament formal com en la disposició instrumental, malgrat possibles objeccions en la inclusió del vibràfon pel que significa de dissonància tímbrica i, fins a cert punt, desestabilitzadora de la coherència discursiva de l'obra.

No sols de companyia viu un bon espectacle de ballet

English National Ballet. Coreografies de Christopher Hampson, Derek Deane i Michale Corder, sobre música de Francis Poulenc, Txaikovski i diversos autors de bandes sonores radiofòniques britàniques. Gran Teatre del Liceu. 14 d'abril de 2004.

per J.C.C.

La presència d'una companyia tan notable com l'English National Ballet no ha pogut impedir la sensació de camí erràtic de la programació d'aquest art del nostre Teatre.

I això ha estat així, no perquè la companyia anglesa no sigui un conjunt important, i un equip artístic d'una considerable –no pas excepcional– categoria, sinó perquè a la fi del recital hom acusava un cert regust d'insatisfacció, que allò, tot i sent prou atractiu, hauria pogut ser-ho força més; que, en definitiva, un repertori més exigent i menys acomodaticí hauria pogut proporcionar més quallats. Que, en definitiva, el potencial mostrat era només una part d'allò possi-

ble.

L'inicial *Double Concerto* va oferir la nota més poc convencional, més oberta, en una coreografia d'una notable consistència plàstica, amb el suport escenogràfic brillant i una interpretació, com totes –això ha de quedar clar–, ajustadíssima.

El segon acte de *El llac dels cignes*, sobre la base de la coneguda coreografia de Marius Petipa i Lev Ivanov, no va oferir res de més notable, que –torno a insistir-hi– el bon treball de tot el conjunt i de les individualitats.

Finalment, *Melody on the Move* va servir amb elegància i refinament una coreografia tan espectacular com deliberadament vàcua, una vegada més interpretada amb acurada professionalitat.

Noves sonoritats del vell acordió

Avuimúsica. Esteban Algora, acordió. Realització tècnica: J. Lozano, S. Fort i P. Herrera. Brncic, Posadas, Bermejo, Lewin-Richter, Polonio. Auditori de l'SGAE. 25 de març de 2004.

per F.T.-B.

Sembla que amb el retorn –almenys en imatge– a l'acordió de botons, aquest instrument ha assolit un lloc en els orgànics de la nova música. És així com l'acordió, després d'una llarga evolució des d'ésser un instrument diatònic, mitjançant la incorporació del teclat propi del piano i adquirir proporcions orquestrals quedava reclòs en les funcions musicals en sales i orquestrines de ball. Avui, amb el seu teclat de botons sembla reclamar l'atenció de la nova música.

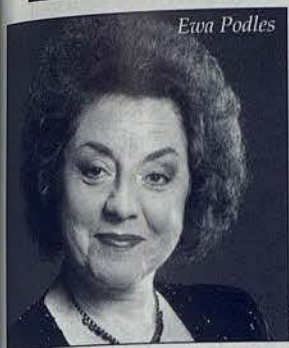
Si tot això és possiblement pura anècdota, el que sí és cert és que la seva sonoritat, com el seu extens registre, l'han convertit en una suggestiva font sonora que a més

s'amalgama magníficament amb les possibilitats de l'electrònica.

Així es posà en relleu en l'interessant recital de l'acordionista Esteban Algora, que va posar a la consideració del públic l'elaborat i poètic *Quodlibet IV* de Gabriel Brncic, tot interpretant a continuació *Snefru* d'Alberto Posadas i les subtils sòniques per a acordió sol de *La oscura violencia del sol*, un excel·lent treball de Carlos Bermejo, com també la suggestiva explanació tímbrica de la *Secuencia XIII* d'Andrés Lewin-Richter, per acabar el concert amb *La última pócima* d'Eduardo Polonio, una partitura en què la coherència del discurs no impedeix el desplegament dels recursos coloristes dins d'una línia de lirisme imaginatiu.

Fer camí

Temporada OBC. Orfeo Català. Ewa Podles, mezzosoprano. Enric Lluna, clarinet. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Torke, Guinjoan, Prokófiev. L'Auditori. 17 d'abril de 2004.

Ewa Podles

per F. T.-B.

Prescindint de l'escàs interès de *Javelin*, partitura circumstancial escrita amb ofici i ganes d'impactar per Michael Torke amb motiu dels Jocs Olímpics d'Atlanta de 1994, l'interès del concert es va centrar en l'estrena del *Concert per a clarinet i orquestra* de Joan Guinjoan, encàrrec de l'OBC, i l'audició d'*Aleksandr Nevski* de Prokófiev. Ahhora que, destacant el treball de l'Orquestra i la brillant participació de l'Orfeo Català, el públic va entusiasmar-se amb l'actuació de la

mezzo Ewa Podles i del clarinetista Enric Lluna.

Aquest podria ésser el resum del concert que Ernest Martínez dirigí amb el seu tremp accelerat i una mica metronòmic quant al fraseig.

Tanmateix i anant per parts, cal manifestar la maduresa de Guinjoan per sublimar, en aquesta nova pàgina concertant, les experiències assolides en el seu ja llarg camí com a compositor (*Trama, Concert per a violí, GIC, Jondo...*). S'ha de comentar també el mestratge simfònic i coral de Prokófiev per emocionar el poble amb una música de grans contrastos emocionals, en què el seu lirisme directe i dramàtic va ésser exposat amb bellíssima expressió per la veu plena i vellutada d'Ewa Podles i pel cant just, equilibrat i comunicatiu de l'Orfeo Català –cada dia més convincent i eficaç en les seves actuacions. I cal no oblidar Enric Lluna, brillant solista d'exquisida musicalitat per donar vida i significació a l'obra de Guinjoan.

Dues joies del classicisme vienès

Concerts Fòrum. Orquestra Barcelona Sinfonietta. Dir.: Francesc Llongueres. Haydn, Schubert. Auditori Winterthur. 29 de març de 2004.

per J. SALAZAR

Consolidada com un dels gèneres orquestrals per excel·lència, la simfonia ha cridat l'atenció de compositors de tots els temps, des de Haydn fins a Penderecki, i s'ha sabut adaptar, en el decurs de la història, a les modes i a les tendències compositives de cada moment. Aquesta forma musical, atesa la seva importància, fou la protagonista del darrer concert del cicle Concerts Fòrum, titulat "Els clàssics de la simfonia", i que va anar a càrrec de l'Orquestra Barcelona Sinfonietta dirigida pel seu titular, Francesc Llongueres.

En primer lloc tinguérem l'oportunitat d'escoltar la *Simfonia núm. 44 en Mi menor, "Fúnebre"* de Franz Joseph

Haydn, en la qual ja s'estableix el que podríem dir-ne el patró arquetípic de la simfonia, és a dir, una estructura en quatre moviments, seguint l'esquema de la sonata, però amb l'afegit d'un *menuetto e trio*, en aquest cas ocupant el segon temps de l'obra. La versió que n'oferi la Barcelona Sinfonietta estigué basada en uns criteris que intentaven reflectir la manera com es tocaven els instruments de corda fregada durant els segles XVIII i XIX –sense que l'arquet fací una total pressió sobre les cordes–, tal com va explicar Francesc Llongueres en l'assaig comentat que precedí el concert. El resultat fou una interpretació força equilibrada, plena de matisos, i en la qual es pogué copsar la bona tasca realitzada, tant pels músics com pel director, per in-

Miscel·lània vetllada de lied català

Nous Repertoris Música XXI. Mónica Zuzama, Marta Polo, M. Jesús de Arenzana, Maria Miró, sopranos. Jordi Armengol, Manuel Ruiz, Jorge Romero, Marc Pià, piano. Mestres, Lamote de Grignon, Comellas, Morera, Ortega, Oltra, Salvat, Vilaprinçó, Brotons. Sala Auditori de l'SGAE. 30 de març de 2004.

per J. SALAZAR

Com ja és habitual des d'edicions anteriors, el cicle Nous Repertoris Música XXI ha tornat a organitzar enguany tres concerts a càrrec d'alumnes dels principals centres de formació musical de la ciutat de Barcelona. La iniciativa té dos objectius ben clars: d'una banda, oferir l'oportunitat a aquests joves intèrprets de donar continuïtat a la seva carrera concertística; i de l'altra, permetre que l'oient conegui quin és l'estat de la qüestió de l'ensenyament de la música a casa nostra.

En aquesta ocasió el recital va anar a càrrec d'alumnes de l'Escola Superior de Cant del Conservatori del Liceu, que oferiren un programa miscel·lani de lied català.

Actuaren en primer lloc la soprano Mónica Zuzama i el pianista Jordi Armengol, que van interpretar dues cançons d'Apel·les Mestres, *Rebequeria* i *Quin mal hi ha*; una altra de Ricard Lamote de Grignon sobre un poema popular irlandès, *No respiris, caseta*, i finalment les antillanistes *Tonades de ultramar* de Joan Comellas, sobre textos del compositor. Zuzama va demostrar posseir uns excel·lents dots vocals, units a una gràcia no gens artificiosa per a la gesticulació, característiques idònies per al repertori operístic.

tentar buscar aquesta sonoritat "a l'antiga".

Vingué a continuació l'esplèndida *Simfonia núm. 5 en Si bemoll major* de Franz Schubert, obra que, com tantes altres del compositor, deixa entreveure una notable influència del classicisme vienès. En aquest cas, la versió fou més irregular, especialment en el primer moviment, en el qual Francesc Llongueres optà per una precipitació excessiva, tot ometent la repetició de l'exposició, i emprant, al nostre entendre, un *tempo* massa ràpid,

Vam poder escoltar a continuació la soprano Marta Polo, que té una veu molt suggeridora i plena de possibilitats expressives, i que oferí en companyia de Manuel Ruiz, al piano, dues tonades d'Apel·les Mestres, *Misteri* i *La puntai-re*; una altra d'Enric Morera, *L'enamorada*; una cançó de Miquel Ortega, *Memento*, i dues més de Manuel Oltra, *Niño* i *Jesús de Nazaret*.

La intèrpret següent fou la soprano M. Jesús de Arenzana, acompanyada pel pianista Jorge Romero, que cantà les *Tres diades d'amor*, sobre versos de Maragall, obra de Joaquim Salvat; dos poemes de M. Montserrat Butxaca musicats per Jordi Vilaprinçó, i finalment el *Romance de la luna, luna* de García Lorca, amb música de Miquel Ortega. Arenzana destacà per una veu de timbre colpidor, potser excessivament potent per al tipus de repertori que s'interpretava.

I el concert finalitzà amb la participació de la soprano Maria Miró, amb Marc Pià al piano. La cantant, tot mantenint el nivell qualitatiu demostrat per les seves companyes, oferí dues obres més d'Apel·les Mestres, *Cançó trista* i *La generosa*; seguida de *La amante*, sobre textos de l'anterior i amb música de Manuel Oltra, i per acabar *Dos sonets d'en J. V. Foix* de Salvador Brotons.

que no permetia copsar del tot la riquesa melòdica del fragment. La resta de l'obra es desenvolupà de manera molt més òptima, especialment en el *menuetto*, al qual Llongueres sabé imprimir la força necessària, tot contrastant-lo adequadament amb el plàcid caràcter del trio. El *finale*, enèrgic i desimbolt, fou objecte d'una interpretació molt apassionada, i serví com a immillorable colofó d'un concert que, atès el caràcter paradigmàtic de les obres que el configuraven, resultà molt complaent a l'oïda.

Incògnita Messiaen

Músiques Contemporànies. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. *Des Canyons aux étoiles* d'Olivier Messiaen. L'Auditori. 2 d'abril de 2004.

per F. T.-B.

És ben cert, Messiaen és un compositor d'acusat caràcter místic que ens parla de Déu i del cosmos, i és en aquesta temàtica marcada per la immensitat i la grandesa que a vegades la seva música esdevé difícil no solament d'interpretar-la, sinó també d'abastar-la. En *Des canyons aux étoiles*, Messiaen ens parla de Utah, la terra dels mormons, amb els seus imponents paisatges de gorgs, torrents, espadats i congostos de proporcions gegantines –tan ben descrits per Zane Grey en les seves novel·les d'amor i pistoles que llegiem en la nostra adolescència...

L'art de Messiaen és admirable en l'economia de recursos, que posa en joc per descriure de manera tan impres-

sionant la seva contemplació d'uns entorns grandiosos i de les reflexions que li susciten prop de la divinitat i de la creació. Tanmateix, hom es qüestiona si tot aquest contingut gairebé metafísic no comporta el perill d'orientar-lo cap a un estatisme que anul·la la funció temporal del ritme, que ens deixa davant d'una imatge immòbil, sense relleus ni ombres, que solament ensordeix per la gairebé total absència de matisos i que en darrer terme fa la impressió d'una paret buida i grisa.

En tot cas, i al marge de l'excel·lent tasca dels instrumentistes de l'OBC, potser caldria preguntar-se si a la música de Messiaen no li hauria calgut una major accentuació en les seves dinàmiques i contrastos per agilitar el discurs sonor.

Intel·ligent programa rus amb l'OSV

Concerts Simfònics al Palau. Orquestra Simfònica del Vallès. Àlex Alguacil, piano. Josep Lluís López, trompeta. Dir.: Salvador Brotons. Xostakóvitx: *Simfonia per a cordes*, op. 110. *Concert per a piano, trompeta i orquestra de cordes* núm. 1, op. 35. Borodín: *Simfonia* núm. 1. Palau de la Música Catalana. 20 de març de 2004.

per LL.T.

La música de Borodín i Xostakóvitx va ser la protagonista del nou programa de la sèrie Concerts Simfònics al Palau, que amb la presència de l'Orquestra Simfònica del Vallès dirigida per Salvador Brotons tenia com a solista convidat el pianista Àlex Alguacil, primer Premi del Concurs Internacional de Piano Ricard Viñes de l'any 2002.

El concert es va iniciar amb l'extraordinària *Simfonia per a cordes*, op. 110 de Xostakóvitx, aquell *Quartet* núm. 8, op. 110 arranjat per a orquestra de cordes per Barshia i que el compositor va dedicar a les víctimes del feixisme, i que en el fons també anava dedicada a totes les víctimes del règim estalinista. Una de les pàgines més colpidores de Xostakóvitx, punyent, visceral, plena

de fortaleza i portadora d'uns temes musicals que l'han convertit en una de les composicions més aclamades de tot el segle XX. La secció de cordes de l'Orquestra en va oferir una versió que s'atenia a les característiques més transcendents de l'obra, amb una versió marcada per l'energia i el vigor en els temps extrems, i amb una profunda i punyent serenitat en la versió del celeberrim moviment lent.

Del mateix autor va poder tornar a escoltar-se al Palau el *Concert per a piano, trompeta i orquestra de cordes*, amb el pianista Àlex Alguacil i el trompetista Josep Lluís López com a protagonistes. La versió va tenir punts d'indubtable interès, amb una demostració tècnica del pianista més que evident i amb unes encertades intervencions del trompeta solista. En certs moments va mancar una major incisió rít-

Entre Catalunya i les Amèriques

Cor Vivaldi. Òscar Boada, piano i direcció. Vila, Taltabull, Casals, Gumí, Morera, Wood, Gershwin, Panula, Asheim, Peterson. Auditori Winterthur. 18 d'abril de 2004.

per J. SALAZAR

De Catalunya al Far West" fou el significatiu títol que donà nom al primer dels concerts de la tercera edició del cicle Les Quatre Estacions del Cor Vivaldi, iniciat un mes escàs després del retorn de la formació coral infantil de la seva gira americana, que l'ha dut a recórrer el Nord-oest dels Estats Units durant dinou dies i en la qual oferí amb gran èxit més d'una quinzena de concerts. No resulta estrany, doncs, que encara sota els efectes de la ressaca d'aquesta intensa experiència, el Cor Vivaldi decidís compartir amb el públic barceloní una selecció del repertori interpretat durant la *tournee*, i que, com molt bé resumia el lema del recital, estava integrat a parts iguals per obres d'autors catalans i nord-americans.

Tinguérem l'oportunitat d'escoltar en primer lloc un tríptic musical de Josep Vila: *Cançó de la sabatera*, *Cançó de patinar* i *Cançó de finestra*, peces en les quals els elements propis de la música popular s'entrelliguen amb una escriptura refinada i en certa manera complexa. Les seguí el cèlebre *Madrigal* de Cristòfor Taltabull –en una excel·lent transcripció per a veus blanques–, i *Nigra Sum* de Pau Casals, dues peces caracteritzades per una important càrrega introspectiva que en dificulta considerablement la interpretació. Clogueren aquesta primera part del concert l'*Ave Maria* de Carles Gumí, amb importants re-

miniscències del romanticisme musical, i dues peces ja clàssiques d'Enric Morera, *El testament d'Amèlia* i la *Sardana de les monges*.

En radical contrast, la segona meitat estigué consagrada a la música coral de l'altra banda de l'Atlàntic, amb la presència de cançons populars adaptades per a l'ocasió, com *Colorado Trail* o l'havanera *La Paloma*; i d'altres obres, com les de George Gershwin, que malgrat ésser d'autor, han tingut un èxit i una difusió dignes de qualsevol cançó tradicional. Ens referim a *Summertime*, *I've got rhythm* i *Someone to watch over me*, gràcies a les quals vam poder comprovar com el Cor Vivaldi posseeix també veus solistes de gran qualitat. Completaren el concert *Music, when soft voices die* de Charles Wood, *Are you sleeping?* de Jorman Panula –versió anglesa del *Frère Jacques*–, l'amena *Bae bae, lille lam* de Hils Hendrick Asheim, i l'emotiva *Hymn to freedom* d'Oscar Peterson.

Els excel·lents resultats aconseguits pel conjunt en aquest recital ratificaren una vegada més que es tracta d'un dels cors infantils més importants de casa nostra, si més no en la seva modalitat, com ja ho acrediten els nombrosos premis nacionals i internacionals que el Cor Vivaldi ha obtingut en la ja seva dilatada trajectòria concertística. I felicitem de passada al seu fundador i director, Òscar Boada, per haver desenvolupat un projecte tan enriquidor per a la música coral catalana.

mica i un *tempo* més viu en comparació amb altres versions, fet, però, que va quedar superat per la qualitat de matisos, per la realització de les dinàmiques, pel gust pel color i, en definitiva, es va demostrar que Alguacil posseeix unes qualitats indubtables per desenvolupar una intensa carrera com a pianista.

En la segona part, l'Orquestra del Vallès es va endinsar en la meravellosa *Simfonia* núm. 1 de Borodín, una obra de temàtica lírica, amb un rerefons

romàntic evident, amb uns temes musicals que flueixen sota una claredat absoluta i que lògicament posseeix una plena identificació amb les obres produïdes a Rússia en la plenitud del segle XIX. La direcció de Brotons va atendre a reforçar el lirisme de la partitura, a desenvolupar amb solvència els aspectes més lírics de l'obra i a configurar, en definitiva, un quadre simfònic ple d'aquell romanticisme implícit en les obres dels primers anys de producció de Borodín.

Sala d'audició: l'element definitiu

DURANT MOLTS ANYS LA QUALITAT DE REPRODUCCIÓ D'UN EQUIP DE MÚSICA RESIDIA EN EL NIVELL DELS APARELLS QUE EL FORMAVEN, COM TAMBÉ DE LA COMBINACIÓ I DISPOSICIÓ A LES SALES. DES DE FA UNS ANYS, PERÒ, LA IMPORTÀNCIA DE LA SALA HA ESDEVINGUT UN ELEMENT IMPORTANT EN LA MILLORA DE QUALSEVOL EQUIP. FINS I TOT ALGÚ L'HA ESMENTAT COM EL COMPONENT MÉS CAR DEL SISTEMA.

per JORDI MARTÍNEZ CATALÁN

La darrera fita de qualsevol equip de reproducció denominat d'audiòfil és assolir una semblança molt propera a la realitat sonora d'un concert en directe o un enregistrament. Per poder aconseguir aquest objectiu cal, d'una banda, poder reflectir al màxim tota la informació que hi ha en el CD i, de l'altra, que l'enregistrament tingui una qualitat elevada.

Els components que afavoreixen una reproducció de molt alt nivell són: l'equip de reproducció, la sala d'audició i els enregistraments que s'utilitzen.

Tradicionalment, l'equip de reproducció ha estat el centre de totes les especulacions entorn de l'objectiu de millorar la reproducció musical. Era la part a què els consumidors destinaven la major part del seu pressupost i on els especialistes centraven les seves opinions.

Els enregistraments han seguit una línia oposada, atès que és més recent l'interès de poder disposar de cedés de qualitat. Possiblement l'esgotament en l'anàlisi dels equips de reproducció va fer adonar-se de la importància d'un bon enregistrament en l'aspecte tècnic, evidentment. La percepció objectiva que produeix un producte d'aquestes característiques no passa per alt a ningú amb uns mínims de percepció i ni tan sols a cap equip de nivell (des dels més senzills fins als més sofisticats).

EL PRIMER ASPECTE
QUE CAL CONSIDERAR
ÉS LA DISPOSICIÓ DE
TOTS ELS COMPO-
NENTS, ESPECIALMENT
ELS ALTAVEUS.

Per aquests motius els darrers anys han aparegut companyies discogràfiques dedicades a la reedició partint d'enregistraments més acurats. Això ha modificat el nivell de reproducció, a més del fet que els reproductors de CD sempre han tingut un nivell tecnològic de reproducció superior als enregistraments. Ja fa molts anys que els reproductors de marques audiòfiles usaven conversors de 20 i 24 bits, fet ara usual en tots els productes, però que encara no han assolit els enregistraments com a estàndard. La dinàmica que podem assignar a les sales en relació amb la qualitat de reproducció ha seguit un camí similar al dels enregistraments.

Darrerament els establiments posen èmfasi especial en aquest aspecte i el presenten com un valor afegit a la simple venda, especialitzada, d'aparells d'altres prestacions en la reproducció musical. El primer aspecte que cal considerar és la disposició de tots els components, especialment els altaveus, i a continuació intentar tractar la sala per poder-hi controlar tot l'àmbit de freqüències o com a mínim les més negatives per a l'audició. Per aquest motiu la diferenciació entre l'audició d'un determinat sistema a la botiga o en un lloc particular pot esdevenir considerable en funció dels tractaments acústics aplicats.

Tots aquests aspectes, només apuntats en aquesta presentació de fets, no són en cap cas generalitzables i demanen sempre aconsellar-se amb un professional amb formació i experiència. En cas contrari els efectes poden ser nuls o fins i tot negatius, especialment en l'àmbit de l'estètica. En aquesta línia d'oferir un servei més acurat als seus clients, Werner, establiment si-

tuat al centre de la ciutat de Barcelona, ha inaugurat una sala de grans dimensions on s'han aplicat una sèrie de tractaments per obtenir el màxim rendiment a tots els productes que comercialitzen. Alguns, però, ja havien estat provats a les sales de més reduïdes dimensions que encara mantenen, però la seva aplicació en una sala de més dimensions ens permet gaudir d'unes reproduccions immillorables, especialment en el cas de música simfònica.

La importància de la sala és, doncs, un element que cal considerar, i com més atenció parem a les seves qualitats, millors resultats n'obtidrem. Una sala nova sense cap tipus de mobiliari ni tractament produeix una sensació que tots hem sentit en visitar un habitatge nou o reformat. Progressivament, hi posem mobles, generalment de fusta, cortines i altres complements que modifiquen el factor d'absorció, amb la qual cosa la música esdevé més natural i agraiada d'escoltar. A tall d'exemple tècnic podem esmentar que una sala ha de tenir un mínim de 500 m/s de reverberació per tal que els canals que formen la reproducció estèreo no s'interferixin i, com a conseqüència, el perdem, amb la notòria degradació de la reproducció. I en aquest cas, la qualitat dels aparells que configuren l'equip de reproducció poca cosa tenen a fer per millorar el resultat. Aquest seria un dels casos més exemplificadors de la necessitat de disposar d'uns mínims de reproducció, amb o sense tractament acústic.

La nova sala que Werner ha instal·lat ha estat dissenyada, supervisada i en part realitzada per Xavier Caselles, comercial de l'esmentat establiment que dirigeix Vicenç Viguera. Després d'una visita a la sala, juntament amb una considerable quantitat d'explicacions, podríem resumir en poques línies el tractament aplicat. La sala té unes dimensions de 77 m² i el terra està acabat en parquet muntat sobre sorra (millor si està encolat sobre en-

LA IMPORTÀNCIA DE LA SALA ÉS, DONCS, UN ELEMENT QUE CAL CONSIDERAR, I COM MÉS ATENCIÓ PAREM A LES SEVES QUALITATS, MILLORS RESULTATS N'OBTIDREM.

rajolat, perquè es millora l'aïllament). A sobre hi ha una estora d'alga. A les parets el tractament s'ha centrat en la utilització de cortines i panells absorbents de greus a les cantonades. El sostre, però, ha monopolitzat el tractament acústic. Aquest està format per un sostre plàstic amb una capa de fibra de vidre i el denominat sostre acústic. Aquesta estructura cal situar-la a un mínim de 20-25 cm respecte del sostre original si volem tenir un mínim de resultats. Incrementar aquesta distància és sempre desitjable i convenient. L'aire condicionat està completament aïllat i els transformadors dels llums halògens estan penjats amb fils del sostre per evitar transmetre vibracions al sostre, on generalment se situen. El cablejat general ha estat realitzat utilitzant productes d'alta qualitat, com Audio Agile per a la xarxa elèctrica i Van den Hul per a la part de vídeo.

Tots aquests tractaments es poden realitzar en funció del lloc on es duguin a terme. En el cas d'una sala amb altres finalitats, com una sala d'estar o un menjador, les modificacions que cal fer-hi poden centrar-se amb més facilitat al sostre. En el cas de poder disposar d'una sala dedicada únicament i exclusivament a escoltar música, podem fer tot el que calgui sempre que les dimensions siguin adients per po-

L'EXPERIÈNCIA PERSONAL ÉS, PERÒ, INSUBSTITUÏBLE I DEPENDRÀ EN GRAN MESURA DEL NIVELL D'EXIGÈNCIA I DE LA FAMILIARITAT AMB LES AUDIcions EN DIRECTE.

der treure partit de les modificacions.

Els components que vaig poder escoltar eren els següents: la font lectora era un SACD de la marca Musical Fidelity; l'amplificació, el binomi Hovland-Air Tight, i uns altaveus de la casa JM-LAB (Alto Utopia). El cablejat, de la marca Kharma, i els suports, model Pagode (realment d'un disseny i resultats espectaculars). La sala disposa d'un sistema de vídeo formada per un projector Marantz i una pantalla Steward muntada sobre guies mòbils.

De les diverses audicions que vaig fer, m'agradaria destacar la versió del *Requiem* de Mozart a càrrec de P. Herreweghe. A l'absència de cansament després d'una bona estona d'audició, cal afegir-hi les qualitats de l'esmentat enregistrament: una textura amb un nivell de detall molt superior a l'estàndard, com també un control de totes les freqüències que es tradueix en una nul·la reverberació i una situació espacial dels instruments molt real. La tímbrica també era molt propera a la realitat i la dinàmica, reproduïda amb tota precisió, tot destacant-hi la calidesa de les veus (tant solistes com cors).

Tots aquests elements provoquen una reproducció musical molt propera als concerts en directe, només assolible amb la utilització de components de primeríssima qualitat en un entorn amb el corresponent tractament acústic. L'experiència personal és, però, insubstituïble i dependrà en gran mesura del nivell d'exigència i de la familiaritat amb les audicions en directe. Aquest darrer aspecte és possiblement el més important per poder valorar objectivament qualsevol sistema de reproducció musical. Una visita a unes instal·lacions d'aquestes característiques amb els nostres enregistraments preferits és del tot recomanable i ens pot fer escoltar noves versions de les mateixes obres gràcies a l'aparició de detalls i una claredat general que segurament està absent en audicions anteriors.

ASSOCIACIÓ D'ARTISTES INTÈRPRETS O EXECUTANTS

En defensa dels drets de l'intèrpret

La dinàmica de l'evolució social, en la complexitat dels seus aspectes, provoca noves situacions a les quals cal donar també noves respostes.

En el terreny de la música això es manifesta de manera particular amb la incorporació a l'ús social generalitzat de les noves tecnologies, que comporten maneres de manifestar públicament aquest art, les quals trenquen, en alguns casos fins i tot radicalment, antigues normalitats plenament assumides.

En aquest context se situa el moll argumental del Tema que proposem. O sigui la defensa dels interessos d'una part actora del fet musical fins ara molt marginada malgrat ser com és de decisiva: els intèrprets. Una tipologia d'interessos que encara resta lluny de l'assumpció normalitzada en la nostra societat. Mentre ningú discuteix la llicitud dels drets dels autors -musicals o de qualsevol altra especiali-

tat artística-, la dels que fan possible que unes obres determinades puguin arribar al seu destinatari no han entrat, de moment, en l'acceptació social o en la culturització social.

I tanmateix ningú no en pot negar ni discutir la seva legitimitat.

Quan els avenços de la tecnologia i de les formes de vida social comporten que el fet musical, considerat de manera integral, sigui objecte de negoci obert en molts àmbits, fins i tot en el límit de la transgressió legal, sembla clar que d'aquest negoci no en poden restar al marge els qui de manera tan irrenunciable han contribuït a fer-lo possible.

Això és el que pretenem mostrar per mitjà de veus autoritzades que en situen l'abast en tots els seus aspectes i que alhora il·luminen i posen en coneixement de manera completa la validesa i la força dels seus arguments.

Societat d'Artistes Intèrprets o Executants, quinze anys en defensa dels drets dels intèrprets

per JORDI SALAZAR ROY

DE LA MATEIXA MANERA QUE L'SGAE ÉS L'ENTITAT QUE S'ENCARREGA DE GESTIONAR ELS DRETS DELS AUTORS I EDITORS ESPANYOLS, L'AIE, MENYS CONEGUDA, ÉS L'ASSOCIACIÓ QUE ELS DARRERS QUINZE ANYS HA ESTAT DEFENSANT ELS DRETS DE PROPIETAT INTEL·LECTUAL DELS INTÈRPRETS I EXECUTANTS. L'AIE REPRESENTA ACTUALMENT MÉS D'ONZE MIL SOCIS DE TOT ESPANYA, UNS DOS MIL VUIT-CENTS DELS QUALS SÓN CATALANS.

El vicepresident de l'organisme, Xavier Cubedo, explica que, en el moment de la seva creació, *"a la major part de països europeus ja existien entitats com aquesta des de feia més de trenta anys, però que a casa nostra no hi havia manera que els músics poguessin tenir un ens de gestió dels seus drets"*. Cubedo afegeix que *"quan Espanya ingressà a la CEE, va haver d'actualitzar la seva Llei de la propietat intel·lectual perquè quedés equiparada amb la resta d'estats membres, i aleshores es va possibilitar que al nostre país es creés una societat com l'AIE"*.

La finalitat bàsica de la Societat d'Artistes Intèrprets o Executants és lluitar contra la possible competència deslleial que la música enregistrada pot fer a la música en directe. D'aquesta manera, es permet l'associació de tots aquells músics que hagin intervingut en almenys una actuació fixada, ja sigui sonora o audiovisual, tot partint de la base que l'artista té dret a autoritzar tant l'enregistrament de les seves actuacions com la reproducció i comunicació pública d'aquestes. D'altra banda, la Llei també estableix com a obligatori que l'artista rebi una remuneració compensatòria per la còpia privada de les seves gravacions, i també per la difusió pública o el lloguer d'aquells enregistraments publicats amb objectius comercials.

Tal com explica Xavier Cubedo, *"en el moment en què es va inventar el fonògraf es possibilitava que hi hagués música sense presència física de músics, i el disc ha esdevingut amb el pas dels anys un veritable substitut de l'intèrpret"*. El vicepresident de l'AIE remarca que *"quan es fa un ús abusiu o indegut de la música gravada, qui en surt perdent és el músic, ja que aquest enregistra el disc per vendre'l, no perquè se'n faci un ús secundari, i tot i que és impossible prohibir aquesta utilització dels enregistraments, la Llei obliga a pagar un cànon per a l'ús públic de la música que nosaltres gravem"*.

En el cas de la comunicació pública dels fonogrames —ja sigui en mitjans de comunicació, en locals o en companyies de transport—, el cànon s'aplica sobre la publicitat facturada per l'empresa que utilitza la gravació, que pot oscil·lar entre un 1,4% i un 1,8%, segons la proporció de música que es faci servir. D'altra banda, i en concepte de còpia privada, l'AIE, juntament amb l'SGAE, aplica un impost sobre els discos compactes regrables, arran de la proliferació creixent a les llars d'equips informàtics que en permeten la duplicació, com també la descàrrega de música des d'Internet i la seva ulterior fixació en suport digital. *"El disc més comunicat és el que més es copia, i també el que més s'emet"*, ex-

plica Cubedo, *"i un disc copiat és un disc no venut"*, matisa.

L'AIE funciona per mitjà d'un consell d'administració, escollit democràticament, que és l'encarregat de controlar que l'usuari de la música pagui el cànon corresponent. Mentre que a molts països europeus les mateixes emissores de ràdio i televisió faciliten a les societats de gestió, tant d'intèrprets com d'autors, uns llistats en els quals consten quantes vegades s'ha passat per antena una peça determinada, aquest no és el cas espanyol. La Societat d'Artistes Intèrprets o Executants ha de fer, per tant, tot un seguit d'enquestes per conèixer de manera aproximada quantes vegades s'ofereix públicament una obra concreta.

El problema principal que es pot donar és que una empresa es negui a pagar aquesta taxa, moment en què l'AIE ha d'encetar un procés legal. *"Quan algú no vol pagar el cànon, nosaltres fem la demanda corresponent"*, diu Xavier Cubedo, *"però fins que aquesta no ha arribat al Tribunal Suprem, poden passar de deu a dotze anys, i mentrestant aquesta empresa continua sense contribuir"*.

El 70% de la quantitat recaptada es distribueix entre els artistes associats. D'aquests diners, el 60% és per als intèrprets, que són aquells músics que tenen un pes específic dins la gravació —com ara els solistes o els directors d'orquestra—, i el 40% que resta per als executants, que són els components d'un conjunt instrumental o vocal més ampli.

D'altra banda, el 30% dels guanys obtinguts per la còpia privada o la comunicació pública dels enregistraments va destinat a una sèrie d'activitats assistencials, educatives i culturals que també són una part important dels serveis que l'AIE ofereix als seus afiliats. En el vessant assistencial, hi destaca la pol·lissa gratuïta d'assegurança que l'entitat té subscrita des del 1990, i que cobreix els accidents que puguin tenir els seus socis tant en la vida professional com en la privada.

Pel que fa a la part educativa, l'AIE convoca un total de cent Beques de Formació o Ampliació d'Estudis Musicals, i catorze Beques d'Alta Especialització. *"Nosaltres dediquem un tant per cent important de la nostra recaptació a beques que arriben fins a 6.000 euros per a estudiants de música, siguin o no socis de l'AIE"*, diu Xavier Cubedo, que qualifica com a decisiu aquest aspecte per a la bona formació dels intèrprets. *"El nostre objectiu és anar augmentant el nombre de beques els propers anys, com també la dotació econòmica, perquè creiem que l'aportació més important que pot fer aquesta societat és promoure la música en directe i fer que tinguem bons músics"*, afegeix.

En un altre ordre de coses, també cal dir que l'AIE du a terme una important activitat en l'àmbit internacional, factor que resulta clau perquè els drets dels músics espanyols siguin igualment reconeguts a l'estranger. S'intenta, doncs, que les lleis dels diversos països, pel que fa a aquest tema, siguin al màxim possible de similars, i que vagin en coordinació. *"En aquests moments tenim trenta-dos contractes de reciprocitat amb diversos països, la qual cosa ens permet saber quantes vegades ha estat difós públicament a cada lloc un disc enregistrat a Espanya, i viceversa"*, diu el vicepresident de l'AIE. Cubedo remarca també que *"ara ens interessa molt potenciar els con-*

EL GRAN OBJECTIU, EVITAR LA COMPETÈNCIA DE LA MÚSICA ENREGISTRADA A LA MÚSICA EN DIRECTE.

Representants de tipus de música diferents formen part de la Societat d'Artistes Intèrprets o Executants d'Espanya. Un ampli ventall de personalitats del panorama artístic intervenen activament dins dels paràmetres organitzatius de la societat. Olvido Gara -Alaska-, la cantant Nùria Feliu o José Antonio Labordeta, entre d'altres, figuren com a consellers en l'organigrama de l'AIE.

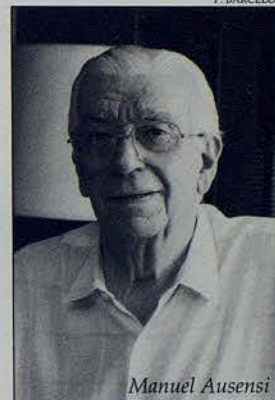
Després de la tasca desplegada els darrers anys, l'AIE s'ha convertit en un focus aglutinador dels interessos de gran nombre d'artistes d'arreu de l'Estat. La seva implicació, com també la feina feta a favor dels drets de la propietat intel·lectual, l'han convertida en un espai comú de reivindicació. *"El suport de l'AIE és de gran importància per als artistes"*, explica el baríton Manuel Ausensi, que fa ja gairebé vint-i-cinc anys que es va retirar dels escenaris i pertany a l'Associació des de fa uns anys. *"Des que en formo part he rebut un tracte molt positiu, i compta amb un gran equip que lluita pels drets dels intèrprets"*.

Manuel Ausensi compta amb un nombre molt elevat d'enregistraments i afirma que pertànyer a l'AIE el beneficia econòmicament. *"Tinc seixanta-nou gravacions completes, a més a més he gravat òperes... Així que cada cert temps cobro una quantitat important de diners"*, diu el cantant, que alhora in-

cideix en el gran treball que es du a terme des de l'Associació.

D'altra banda, cal destacar la tasca que es promou des de l'AIE en el panorama internacional. Forma part d'organitzacions internacionals com la Federació Ibero-Latino-Americana d'Artistes (FLAIE), el Grup Europeu d'Artistes i les seves Societats de Gestió (ARTIS), i el Fons de Desenvolupament de Societats d'Artistes (FON-DESA), per tal de defensar d'una manera activa els drets dels artistes intèrprets o executants en l'àmbit mundial.

Aquesta tasca, juntament amb la de promoció, facilita la continuïtat del col·lectiu en el mercat musical, un sector que està resultant poc rendible, fet que intensifica les dificultats del músic individualment.

Manuel Ausensi

Izaskum Argemí

venis amb el mercat musical sud-americà, perquè òbviament allà s'escolta molt la música espanyola, igual com aquí des de sempre s'han venut molt els discos enregistrats a l'Amèrica Llatina".

Xavier Cubedo ha fet palès també quins són els dos problemes principals als quals l'AIE s'ha proposat fer front de manera prioritària. D'una banda, la pirateria, que és el fenomen que afecta de manera més directa la indústria del disc a hores d'ara: *"La pirateria no perjudica únicament compositors o intèrprets -explica-, sinó també totes aquelles persones que intervenen en el procés que va des que un disc s'enregistra fins que l'usuari el compra"*. Els darrers anys, i per tal de pal·liar els efectes que la pirateria pot produir sobre les vendes d'un disc determinat, les mateixes cases discogràfiques en fan menys còpies del que fins ara era habitual, tot preveient que se'n comercialitzaran moltes d'il·legals. Aquest fet repercuteix de manera negativa en l'AIE, ja que, en paraules de Xavier Cubedo, *"com menys còpies es distribueixin dels discos, menys es comunicaran o difondran públicament, i per tant menys beneficis poden obtenir els músics adscrits a la nostra societat"*.

Una altra qüestió que també representa un notable inconvenient per al seguiment de la difusió de la música gravada és Internet, pel fet que és un mitjà molt difícil de controlar: *"A diferència de les emissores de ràdio, en les quals pots escoltar una cançó concreta a una hora determinada -diu Xavier Cubedo-, per Internet aquesta mateixa cançó pot escoltar-se des d'on es vulgui, en el moment que es vulgui i les vegades que es vulgui"*. Avui dia existeixen nombrosos programes informàtics que permeten descarregar la música que circula per la xarxa de manera gratuïta, a fi d'ésser escoltada posteriorment al mateix ordinador o bé copiar-la en un CD. *"Un dels objectius principals de l'AIE és que el servei de música a través d'Internet deixi d'ésser gratuït"*, explica Cubedo, que destaca també que *"a través de la xarxa les companyies telefòniques estan oferint una cosa que en principi no és de la seva competència"*.

A banda d'aquests dos problemes, hi ha una altra música que també s'escapa del control de l'AIE, i de la qual encara és més difícil regular la difusió. Ens referim a aquells enregistraments fets quan encara no existia una legislació que preveïés els drets dels intèrprets, i quan, per tant, ningú no va preocu-

par-se de registrar les gravacions. Així ho explica l'excontrabaixista de l'OBC Pere Charles, afiliat a l'AIE pràcticament des de la seva creació: *"Abans es feien moltíssims enregistraments, però aleshores els músics no tenien previsió de futur, i ningú no va seguir un control estricte de les gravacions que es duïen a terme"*, comenta. *"Parlo de fa quaranta o cinquanta anys, en una època en què es gravava des de música de ball fins a sarsueles. Conec músics que havien participat en aquests enregistraments, però que ara no recorden ni la data, ni el lloc, ni amb qui els van fer"*, afegeix.

Respecte del nombre d'associats a l'AIE, i gràcies a una sèrie de campanyes informatives impulsades per l'ens, aquesta xifra va creixent progressivament, i cada dos mesos es produeixen al voltant de 150 altes. La major part dels socis provenen del món del *pop-rock*, ja que la música clàssica, dissortadament, té una presència escassa en els mitjans de comunicació: les dades aportades per l'entitat revelen que únicament un 5% de la música que es difon públicament pertany al registre culte.

Tot i que l'AIE és una societat ja del tot consolidada, i en expansió, també és cert que encara són molts els músics que la desconeixen, i que tampoc no saben quins són els seus drets com a intèrprets. Això és així, segons Xavier Cubedo, perquè el mateix tarannà del músic el fa ésser més propens a l'individualisme que no pas al corporativisme: *"La major part de l'activitat musical es fa normalment en solitari, ja que l'intèrpret es passa hores senceres estudiant, i això marca aquest aïllament"*. Aquesta opinió és corroborada per Pere Charles: *"La naturalesa de la nostra professió ens separa molt -afirma- i no hi ha hagut mai una unió forta entre la gent que es dedica a aquest ofici"*.

Amb tot, i gràcies a una iniciativa com la que representa l'AIE, s'ha aconseguit fer un pas de gegant en el reconeixement dels drets dels intèrprets al nostre país. Malgrat les dificultats contra les quals ha de lluitar l'entitat per veure assolits els seus objectius, l'existència d'un organisme com aquest ja és un fet d'importància cabdal per a un gremi que sovint s'ha vist desprotegit, en favor d'altres interessos. I no hem d'oblidar que, en qualsevol cas, la funció del músic és d'una gran responsabilitat: fer de mitjancer entre el compositor i l'oient.

Liceu 2004 2005

www.liceubarcelona.com

OPÈRES

Boris Godunov

de Modest Mussorgski

Setembre 2004 dia 29. Octubre 2004 dies 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 11, 14, 15 i 17
Sebastian Weigle · Willy Decker · John Macfarlane · David Finn · De Nederlandse Opera
Matti Salminen · Gleb Nikolsky · Brian Asawa · Jordi Domènech · Marie Arnet · Eric
Halfvarson · Arutjun Katchikian · Philip Langridge · Arnold Bezuyen · Anatoli Kobzerga ·
Vladimir Matorin · José Manuel Zapata · Raquel Pierotti · Albert Schagidullin · Markus Eiche ·
Ixtaro Mentxaka · Francisco Vas · Alex Grigorev · David Pittman-Jennings · Josep Ferrer.

Cléopâtre

de Jules Massenet

Octubre 2004 dies 13 i 16
Miquel Ortega
Montserrat Caballé, Carlos Álvarez, Montserrat Martí, Joan Martín Royo.

Gaudí

de Joan Guinjoan

Novembre 2004 dies 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 18 i 22
Josep Pons · Manuel Hueriga · Lluís Danes · Josep Abril · Joan Teixidó
Gran Teatre del Liceu.
Robert Bork · David Pittman-Jennings, Vicente Ombuena / Albert Montserrat, Elisabete
Matos, Francisco Vas / Joan Cabero, Stefano Palatchi.

Le villi · Edgar

de Giacomo Puccini

Novembre 2004 dia 4
Miguel Ángel Gómez Martínez
Ana María Sánchez, Javier Franco, Gustavo Porta, Leyla Martinucci, Emilio Ivanov,
Marussa Xyni, Leandra Obermann, Miquel Ramon, Latchezar Lazarov.
Orquestra de Valencia. Escolania de Nuestra Señora de los Desamparados. Cor de
la Generalitat Valenciana.

Rigoletto

de Giuseppe Verdi

Desembre 2004 dies 11, 12, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 27, 29 i 30
Gener 2005 dies 2, 4 i 5
Jesús López Cobos · Graham Vick · Paul Brown · Matthew Richardson · Gran Teatre
del Liceu / Teatro Real / Maggio Musicale Fiorentino / Teatro Massimo (Palermo).
Carlos Álvarez / Valeri Alexeev / Anthony Michaels-Moore, Marcelo Álvarez / Giuseppe
Filiati / Joseph Calleja, Inva Mula / Maria José Moreno / Elisabeth Futral, Julian
Konstantinov / Stefano Palatchi, Nino Surguladze / Jane Dutton, Stanislav Shvets, Joan
Martín-Royo, David Alegret, David Rubiera, Mercè Obiol, Sandra Galiano.

Parsifal

de Richard Wagner

Gener 2005 dia 28. Febrer 2005 dies 1, 4, 7, 8, 10, 11, 13 i 14
Sebastian Weigle · Nikolaus Lehnhoff · Raimund Bauer · Andrea Schmidt-Futterer · Duane
Schule · Lyric Opera of Chicago / San Francisco Opera / English National Opera (Londres)
Plácido Domingo / Christopher Ventris, Violeta Urmana / Jayne Casselman, Matti
Salminen / Kristinn Sigmundsson, Bo Skovhus / Greer Grimsley, Siegfried Vogel /
Bjarni Thor Kristinsson, Sergei Leiferkus / Daniel Sumegi, Francisco Vas, Raquela
Sheeran, Heidi Vanderford, David Alegret, Vicenç Esteve Madrid, María Rodríguez,
Sandra Pastrana, Assumpta Mateu, Francisca Beaumont.

Il corsaro

de Giuseppe Verdi

Gener 2005 dia 31. Febrer 2005 dies 3 i 6
Marco Guidarini
José Cura, Marina Mescheryakova, Susan Neves, Carlo Guelfi, Josep Miquel Ribot,
José Manuel Zapata.

Roberto Devereux

de Gaetano Donizetti

Febrer 2005 dies 24 i 27. Març 2005 dies 2, 5, 8, 11 i 14
Yves Abel
Ana María Sánchez, Dolora Zajick, Josep Bros, Roberto Servile, Celestino Varela, Josep
Fadó.

L'elisir d'amore

de Gaetano Donizetti

Març 2005 dies 18, 20, 22, 23, 29, 30 i 31. Abril 2005 dies 1, 2, 21, 23, 27 i 29
Maig 2005 dies 22, 25, 28 i 31. Juny 2005 dies 3, 4 i 7
Daniele Callegari / Josep Caballé-Domenech · Mario Gas · Marcelo Grande · Joaquín
Gutiérrez · Gran Teatre del Liceu.
Mariella Devia / Elizabeth Futral / Mariola Cantarero / Maria Bayo / Angela Gheorghiu,
Simone Alaimo / Alessandro Corbelli / Luciano di Pasquale / Simón Orfila / Carlos
Chausson, Raúl Giménez / Stefano Secco / Joseph Calleja / Rolando Villazón /
Giuseppe Filiati / Víctor Torres / Angel Odena / Christopher Schaldenbrand / Jean-
Luc Chaignaud, Cristina Obregón.

A Midsummer Night's Dream

El somni d'una nit d'estiu
de Benjamin Britten

Abril 2005 dies 18, 20, 22, 24, 26, 28 i 30
Harry Bicket · Robert Carsen · Michel Levine · Matthew Bourne · Peter van Praet · Opéra
de Lyon
David Daniels, Ofelia Sala, Gordon Gietz, William Dazeley, Ann Taylor, Brigitte Hahn,
Henry Waddington, Harold Wilson, Andrew Foster-Williams, Christopher Gillett, Francisco
Vas, Peter Rose, Ned Barth, Jean Rigby, Emile Wolk.
Escolania de Montserrat.

Jenufa

de Leos Janáček

Maig 2005 dies 17, 20, 21, 24, 26, 27 i 30. Juny 2005 dies 2 i 5
Peter Schneider · Olivier Tambosi · Frank Philipp Schloßmann · Hans Toelstede ·
Hamburgische Staatsoper.
Nina Stemme / Amanda Roccoft, Eva Marton / Anja Silja, Jorma Silvasti / Miroslav
Dvorsky, Par Lindskog / Peter Straka, Viorica Cortez, Rolf Haunstein, Enric Serra,
Begoña Alberdi, Christiane Boesiger, Mireia Pintó, Sandra Galiano, Claudia Schneider.

La gazzetta

de Gioachino Rossini

Juny 2005 dies 20, 21, 22, 25, 26, 27, 28, 29 i 30. Juliol 2005 dies 1 i 3
Maurizio Barbacini · Dario Fo · Francesco Calcagnini · Paola Mariani · Franco Marri
Rossini Opera Festival (Pesaro).
Stefania Bonfadelli / Milagros Poblador, Bruno Praticò / Kevin Glavin, Pietro Spagnoli /
David Menéndez, Charles Workmann / Riccardo Botta, Agata Bienkowska / Marina
Rodríguez-Cusi, Marisa Martins / Marianna Pizzolatto, Simon Orfila.
Orquestra Simfònica de l'Acadèmia del Gran Teatre del Liceu.

Turandot

de Giacomo Puccini

Juliol 2005 dies 21, 22, 24, 25, 27, 28, 29 i 30
Maurizio Benini · Núria Espert · Ezio Frigerio · Franca Squarciapino · Marco Berriell ·
Vinicio Cheil
Gran Teatre del Liceu / Asociación Bilbaína de Amigos de la Ópera (ABAO).
Luana De Vol / Alexandra Marc / Anna Shafajinskaia, Barbara Fritoli / Celia-Caterina
Costea / Angeles Blancas, Franco Farina / Richard Marginson / Vladimir Galouzine,
Stefano Palatchi / Burak Bilgili, Philip Cutlip, Lluís Sintes, Francisco Vas, David Alegret,
Josep Ruiz.

DANSA

Ballet Cullberg

Setembre 2004 dies 2, 3, 4, 5, 6 i 7
Home and Home Coreografia: Johan Inger. Música: Johann Sebastian Bach, Amon
Tobin, André Ferrari i Bogdan Raczynsky
Fluke Coreografia: Mats Ek. Música: Flåskkvartetten

Ballet Nacional de España

Novembre 2004 dies 10, 12, 14, 16, 17, 19, 20 i 21
El Loco Coreografia: Elvira Andrés. Música: Manuel de Falla, Maurício Sotelo, flamenc
popular

Compañía Andaluza de Danza

Agost 2005 dies 3, 4, 5, 6 i 7
Programa per determinar.

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

 Gran Teatre del Liceu

CONCERTS

Das Lied von der Erde
La cançó de la terra
de Gustav Mahler
Sebastian Weigle
Deborah Polaski, Johan Rydholm
Setembre 2004 dies 9 i 10
Concert Final
Concurs «Francesc Valls»
Guerassim Vorenkov
Gener 2005 dia 23
Missa Solemnis
de Ludwig van Beethoven
Antoni Ros-Marbà
Solle Isokoski, Birgit Raaberg
Jonas Kaufmann, Franz-Josef
Juliol 2005 dies 5 i 6

RECITALS

Ben Heppner
Desembre 2004 dia 18
Angela Denoko
Gener 2005 dia 3
Ofèlia Sala
12 violonçels de la
Filharmonia de Berlín
Gener 2005 dia 30
Ewa Podles
Febrer 2005 dia 5
Natalie Dessay
Michael Hofstetter
Maig 2005 dia 1
Ainhoa Arteta
Maig 2005 dia 23

PROGRAMACIÓ AL FOYER

Sessions al Foyer
Homenatge a Angeles Gál
Octubre 2004 dia 10
El Grup dels Cinc
Octubre 2004 dia 19
Música catalana del segle
Novembre 2004 dia 6
Dvorák
Novembre 2004 dia 30
Victor Hugo a l'òpera
Desembre 2004 dia 18
El vell Wagner
Febrer 2005 dia 2
Altres somiadors
shakespeareans
Abril 2005 dia 19
Bohèmia-Txecoslovàquia
Txèquia
Maig 2005 dia 19
Carlo Goldoni i l'òpera
Juliol 2005 dia 4
Sessions «golfes»
Richard Rodgers Evening
Novembre 2004 dies 26 i 28
Una nit amb Rodney Gaby
Gener 2005 dies 11 i 15
Kander & Ebb Show
Març 2005 dies 10 i 12
Nit Cole Porter
Abril 2005 dies 8 i 10

EL PETIT LICEU (PROGRAMACIÓ FAMILIAR)

Hansel i Gretel
Pere i el llop
El carnaval dels animals
La petita guineu astuta en
D'òpera
El Superbarber de Sevilla
La petita Flauta Màgica

CINEMA

Il viaggio a Reims en cinema
Hamlet en cinema
La petita guineu astuta en
Aida en cinema
Lady Macbeth de Msenk en

VENDA DE NOUS ABONAMENTS

Per internet, fax o correu
del 7 al 23 de juny

A les taquilles del Liceu
del 28 de juny al 2 de juliol

Informació, modalitats
d'abonament i preus a
www.liceubarcelona.com

VENDA DE LOCALITATS

A partir del 19 de juliol, a las 9 h

 ServiciCaixa
902 53 33 53
servici.caixa.com

A les taquilles del Liceu

INFORMACIÓ
Teléfono 93 485 99 13
www.liceubarcelona.com

MARIA GULEGHINA

MARIA GULEGHINA ÉS UNA FORÇA DE LA NATURALESA. UN PRODIGI DE VEU I D'ENERGIA INTERPRETATIVA DEL QUAL EL PÚBLIC BARCELONÍ VA PODER GAUDIR EN EL *Macbeth* D'AQUESTA TEMPORADA DEL LICEU. LA SEVA TRAJECTÒRIA LA VA PORTAR DES DE LA RÚSSIA NATAL FINS ALS ESTATS UNITS I EL JAPÓ, PASSANT PER TOT EUROPA DESPRÉS DE LA SEVA CONSAGRACIÓ A LA SCALA DE MILÀ, ON HA INTERPRETAT GAIREBÉ TOTA L'OBRA DE VERDI. ÉS UNA VEU EN PLENITUD, AMB LA MADURESA JUSTA DE LA JOVENTUT EXPERIMENTADA, AMB EL CONTROL SUFICIENT D'UN TEMPERAMENT QUE TROBA LA SEVA FORÇA EN EL DRAMA HUMÀ MÉS PROFUND.

La gran dama de Verdi

per MÒNICA PAGÈS i SANTACANA

EVA GUILLAMET

-Es pot interpretar un personatge tan dolent com el de Lady Macbeth sense identificar-se gens amb el seu comportament moral?

-No és gens fàcil. Haig de reconèixer que m'ha fet patir molt. Durant el cor dels refugiats sempre m'asseia com si fos un tigre que pren consciència del que ha fet després d'haver atacat. No hem d'oblidar que Lady Macbeth és una dona... Tan aviat els vol matar a tots, com també se sent una dona, un ésser que vol ser estimat.

-Com es prepara un personatge com Lady Macbeth?

-Quan la vaig haver de cantar la primera vegada, em despertava de cop i

volta a mitjanit i feia les escenes. Només a la nit sentia aquesta atmosfera. Però m'ha passat sempre, els pensaments més inspirats per aprofundir en un personatge em vénen a la nit. En aquesta producció, en la versió de Barcelona, al final, quan jo faig aquell *Re bemoll*, el faig amb una altra tensió, diferent de com ho feia a Londres i a París. A París, sortia de l'escena; a Londres em portaven al llit, però jo mateixa feia com si topés contra la paret. Però aquí se sobreentén una altra cosa, perquè abans de treure'm la vida, faig un gest de molt d'espant, com si descobrís Déu. Per això mostro aquest gran ensurt i després em vénen a aga-

far i el personatge decideix suïcidar-se. Aquesta és l'única cosa que va fer bé, llàstima que no ho hagués fet abans!

-Aquest rebuig de la seva manera de fer, ¿afecta inevitablement la manera de cantar aquest personatge?

-Jo pateixo, per aquesta maldat tan forta. Abans de sortir a escena, no deixo entrar ningú al meu camerino, perquè si parlés normalment no podria concentrar-me. De vegades surto, perquè no puc ser així de dolenta. No en sóc. Em moro!... A mi m'agraden molt les dones fortes, però amb dolcesa, amb amor. Fins i tot Lady Macbeth no puc dir que sempre sigui forta, perquè quan està amb els nens, com si fos el somni de Macbeth, ho interpreto com si fos jo mateixa, en aquest cas, com si ho

cantés al meu fill. Quan jo volia tenir un fill, mirava tots els nens que passaven pel carrer. Li deia al meu marit: "Mira! Aquest podria ser com el nostre." Em sento molt identificada amb el somni de Macbeth, perquè jo vaig estar molts anys desitjant tenir un fill. I somiava que paria un fill, i un altre. I després ha estat així, com en el somni.

-Quants fills té?

-Dos. M'agradaria tenir-ne cinc, sis, set, però ja està bé així, perquè penso que amb tres ja n'hi ha prou. Perquè més seria massa.

-Com viu vostè el fet de tenir una família i fer una carrera internacional tan intensa com la seva?

-És difícil. Molt. Algú diu que després de tenir un fill necessites un any per recuperar-te. Però jo, quatre setmanes després d'haver nascut, ja estava cantant a La Scala i vaig gravar aquell DVD amb Muti. La veritat és que estava bastant grassa, com una matrona, plena de llet. Era terrible, perquè adoro treballar a La Scala, amb Muti, perquè exigeix tant que sempre millores, avances. Però en aquell moment no existia res més que el meu fill, i jo només pensava a donar-li el pit i calcular la llet que necessitava. Gràcies al meu marit, me'n vaig sortir. Jo sóc molt marassa, com una gata. Durant aquell mes vaig ser la dona més feliç del món. El meu fill anava sempre amb mi. Només cantava i alimentava el meu fill. Com una gata! La meua mare deia que no ho podia fer, així, que havia de seguir uns horaris més estrictes, i jo li responia que si preguntéssim a una gata com s'ho fa, seria d'aquesta manera i no tenen mai cap problema. Després d'aquesta Tosca, vaig fer Norma a Sevilla, que va ser un èxit. Després vam anar a Huston per Nabucco; i després al Brasil... Va ser una sort que aquell any el Covent Garden encara no estigués acabat i em van pagar igualment, però per estar-me a casa. Em van dir: "Però, senyora, no podrà acceptar cap compromís." I jo els vaig dir: "Ni de broma!"

-Vostè ha cantat totes les grans dones de Verdi.

-Jo he cantat disset òperes de Verdi.

-A quines conclusions ha arribat de la psicologia femenina que plasma Verdi en les seves obres?

-Totes són diferents. Només una cosa és comuna, que són sinceres, fortes i sensibles. Per a mi és el compositor número u, perquè jo canto gairebé tota la seva obra. També perquè, fins i tot el personatge pervers de Lady Macbeth és bell, fins i tot en el brindis és

Sempre m'he dit
que haig de cantar
deu vegades per
sobre de la meua
exigència. És una
lleï, per a mi. No he
de cantar per sota
del meu nivell, sinó
molt més enllà.

bonic. És fals fins al fons, però bell. Canta molt agut, encara més amunt que Rigoletto.

-Diuen que Verdi va escriure una carta explicant que volia una cantant amb una veu fosca, per al personatge de Lady Macbeth...

-No, no és cert. T'ho explico. Verdi era un cavaller, sobretot amb les senyores. El que sé és que ell no estava content amb la cantant que ho havia d'interpretar, i per no ser maleducat i ofendre-la -com fan ara-, va dir que tenia una veu bonica, però que no era la que necessitava. Sempre s'ha pensat que va ser així, perquè interpretar Lady Macbeth amb una veu fosca no es podria escoltar ni dos minuts. Sí, és clar que de vegades s'ha de cantar amb una expressió potser greu, amenaçant, com un tigre. Però també ha de ser una dona bonica, perquè Macbeth està boig per ella; ella el té als seus peus, dominat. Però Verdi era un bon home i no volia destruir la carrera d'una cantant. Avui dia, no els compositors, sinó els directors, si senten una nota que no és, ja fan fora la cantant. Avui dia la majoria són massa durs, no tenen paciència.

-Això també passava quan vostè va començar la seva carrera?

-Però jo sempre aprenia les lliçons.

Sempre m'he dit que haig de cantar deu vegades per sobre de la meua exigència. És una lleï, per a mi. No he de cantar per sota del meu nivell, sinó molt més enllà. Però jo també he passat moltes experiències. Una vegada, un director va voler cancel·lar la meua actuació només perquè no havia audicionat per a ell. En el món musical, tothom sap qui és. I quan jo ja vaig ser coneguda, no vaig acceptar que ell em dirigís, i així vam quedar empatats.

-L'inici d'una carrera sembla molt fràgil, sembla que depengui de moltes coses alienes a la mateixa veu i que la poden fer estroncar.

-Els cantants, avui dia, estan molt maltractats. Sembla que els cantants hagin perdut la seva veu. Jo sempre dic el que penso, per això de vegades diuen que sóc dolenta. El món s'ha tornat massa fals. Tot és màrqueting. Fan una estrella d'òpera en dos mesos. Per no res diuen que canta millor que la Callas. Poden fer creure que una cabra és la millor cantant del món. I si la cabra té algun atractiu sexual, molt millor. Em fa fàstic. Per això faig la meua carrera lluny d'aquestes estupideses. Els que de veritat estimen la lírica, respecten els cantants. No només buscar l'escàndol. Si hi ha una producció que no m'agrada, no l'accepto.

-Qui té més poder, els directors o els escenògrafs?

-No ho sabria dir. Hi ha grans directors que tenen molt poder i gràcies a Déu que el tenen, perquè amb la seva autoritat posen límits a aquest abus de l'espectacle. Però quan un escenògraf sense formació, sense haver llegit res, sense haver entès res, comença a canviar-ho tot, el temps, els personatges... N'hi ha tants! I es fan autèntiques animalades; sempre amb sexe o violència. No són gent que els agradi la lírica, només pensen que l'òpera és un lloc on una cantant grassa fa crits. Avui dia no es respecta ni el pes d'una cantant. Si és massa grassa, ja no la volen. Hi ha hagut moltes grans cantants que no eren boniques. L'important és la veu, evidentment.

-En quin moment va descobrir Verdi?

-De seguida. Al conservatori. Quan vaig canviar de mezzo a soprano, ja havia cantant Trovatore. Com a soprano, vaig cantar de seguida Aida i Leonora.

-Vostè s'ha definit com una soprano dramàtica con agilitat.

-Sí. No es pot fer tot alhora. Si es canta a un nivell, després s'ha de descansar. Per això ara prefereixo evitar cantar Tosca amb Norma, perquè Puc-

MARIA GULEGHINA TÉ LES FACCIIONS EXUBERANTS, SENSUALS, MOLT FEMENINES, PERÒ NO GENS FRÀGILS. BEN AL CONTRARI, LA SEVA BELLESA ÉS FORTA COM LA SEVA VEU. RIU I PARLA AMB LA INTENSITAT DELS FENÒMENS NATURALS, EMBOLCALLANT QUI L'ESCOLTA AMB L'ENERGIA DE LA SEVA PERSONALITAT. VA NÉIXER PER A L'ESCENA I PER AIXÒ L'ESPAI DE LA REALITAT ES FA PETIT AL SEU COSTAT. EL SEU TO ÉS SEGUR I TENDRE ALHORA. NO IMPOSA, CONVENÇ. COM ELS GRANS PERSONATGES VERDIANS QUE INTERPRETA, QUE TENEN UNA CÀRREGA EMOTIVA I RACIONAL EQUIPARABLE, FONDA. BAIXA PASSEIG DE GRÀCIA AVALL AGAFADA DE LA MÀ DEL SEU MARIT, ALT I FORT COM ELLA, TOTS DOS SORTITS D'UNA LLEENDA PLENA DE NEU.

EVA GUILLAMET

cini és molt difícil, hi ha molts salts. Pren molta veu.

-Per què va fer aquest canvi de tessitura?

-Vaig començar molt jove, i encara no havia canviat la veu. Després, a poc a poc, quan va néixer la meua filla, ben aviat la veu em va anar canviant i la meua mestra em va dir que tenia veu de mezzo. Però com que també tenia bons aguts, em va dir que si treballava molt, podria cantar papers de soprano. Primer vaig començar a fer gran la veu, a projectar al màxim. Això és el més important per a una veu lírica. Ha de traspasar sempre l'orquestra. Aquesta és la nostra professió. No tenim micròfon. Si l'utilitzem, ja no és la nostra professió. Això d'una banda. Les grans veus no criden, sinó que com més grans són, més brillen, com els brillants. Vaig acabar el conservatori amb una professora que t'imposaven. No podíem escollir el mestre. No estava gens ben vist canviar de professor, al conservatori. Per això, quan em vaig diplomar, em vaig sentir lliure, i ell em va acceptar i estudiava amb ell de tant en tant, cantant al mateix temps.

-En aquest repertori veridià, ¿s'ha reflectit en alguna cantant històrica?

-No he volgut repetir res. Jo adoro Renata Tebaldi. No puc dir que només hi havia la Callas. La Tebaldi potser no era tan actriu com la Callas, però tenia molta classe. En la nostra vida sempre hi ha una balança, no es pot tenir mai tot. Si tens una veu excepcional, no seràs una gran actriu, i a l'inrevés. Alguna tindrà més veu, una altra més

temperament, l'altra més bella... Jo vaig conèixer personalment la Tebaldi i la trobava una persona adorable.

-Aquests cantants van crear una manera d'interpretar Verdi.

-No es tracta d'imitar cap model. Jo més aviat m'inspiro en alguna persona dolenta per interpretar Lady Macbeth. Però quan hi ha amor, no cal que busqui cap model, em surt amb naturalitat.

-¿Però en l'aspecte vocal, tampoc? -Cadascú té la seva tècnica específica. Potser algú ha de cantar més obert, d'altres més tancat... El meu professor em va ensenyar l'antiga tècnica italiana: les vocals sempre en un punt, per exemple. Ara és diferent, ara es canta més pla, com si parlessin. En el bel canto, s'ha de pronunciar com si faltés l'última síl·laba: amor-e, dolor-e... Jo conec la meua manera de treballar. Si de vegades m'equivoco, ve el meu marit i em diu: "què fas?"

-Així, doncs, ¿també és cantant?

-Sí, ens vam conèixer al conservatori. Era el meu Ievgueni Onieguin.

-I no li sap greu haver deixat la seva carrera? (Li ho pregunto directament al seu marit, present a l'entrevista.)

-No, en absolut -diu ell, de seguida-. Amb la veu de la Maria és més que suficient.

-¿Els cantants només poden tenir una parella que també ho sigui, perquè les entengui?

-Sí, absolutament. Ningú que no compregui aquesta vocació podria viure al costat d'un cantant d'òpera. Una condició imprescindible és compartir

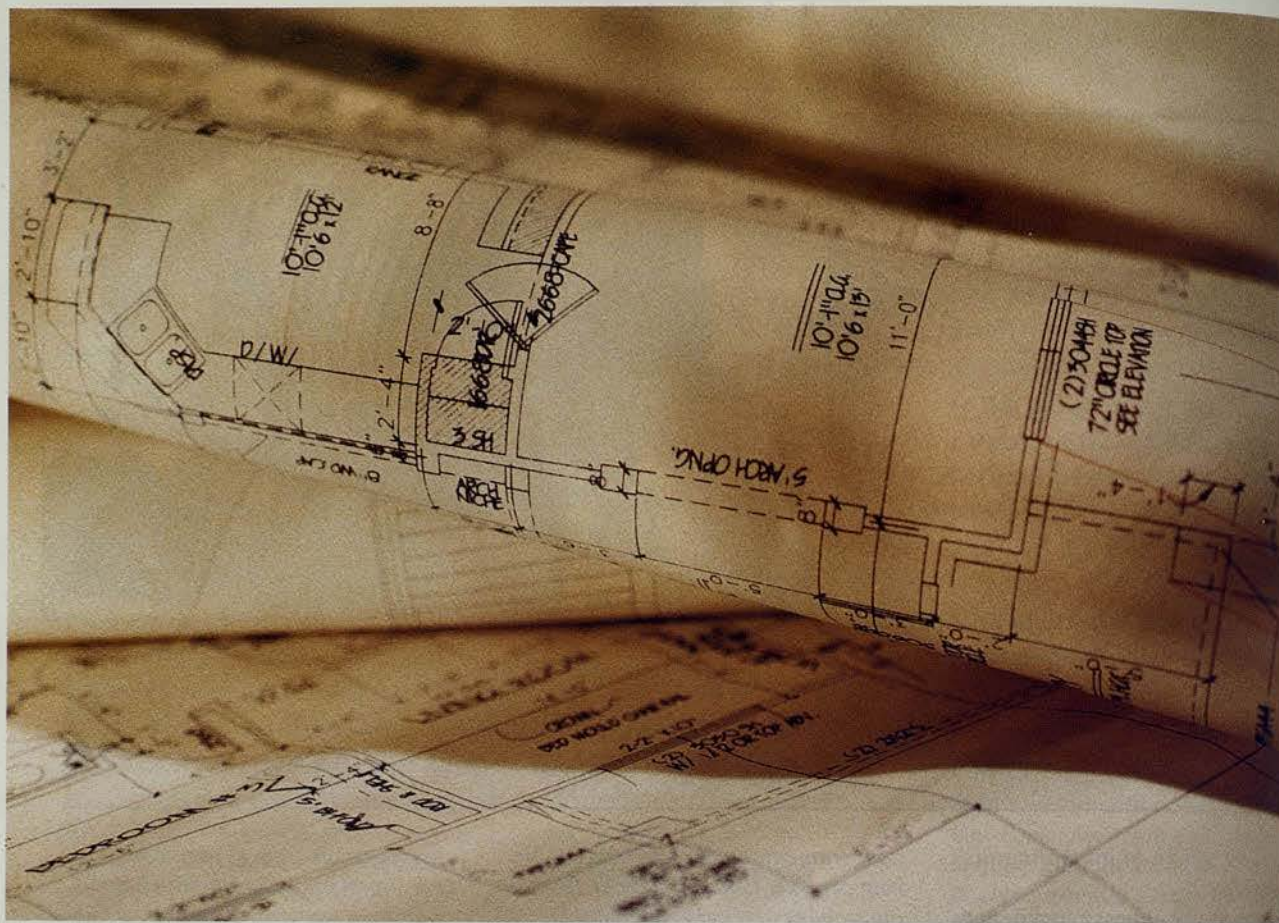
aquesta passió. Així et sents comprès i amb suport i pots formar una família.

-Després van venir els premis, el Giovanni Zanatello de Verona, i el debut a La Scala: la porta cap a l'èxit.

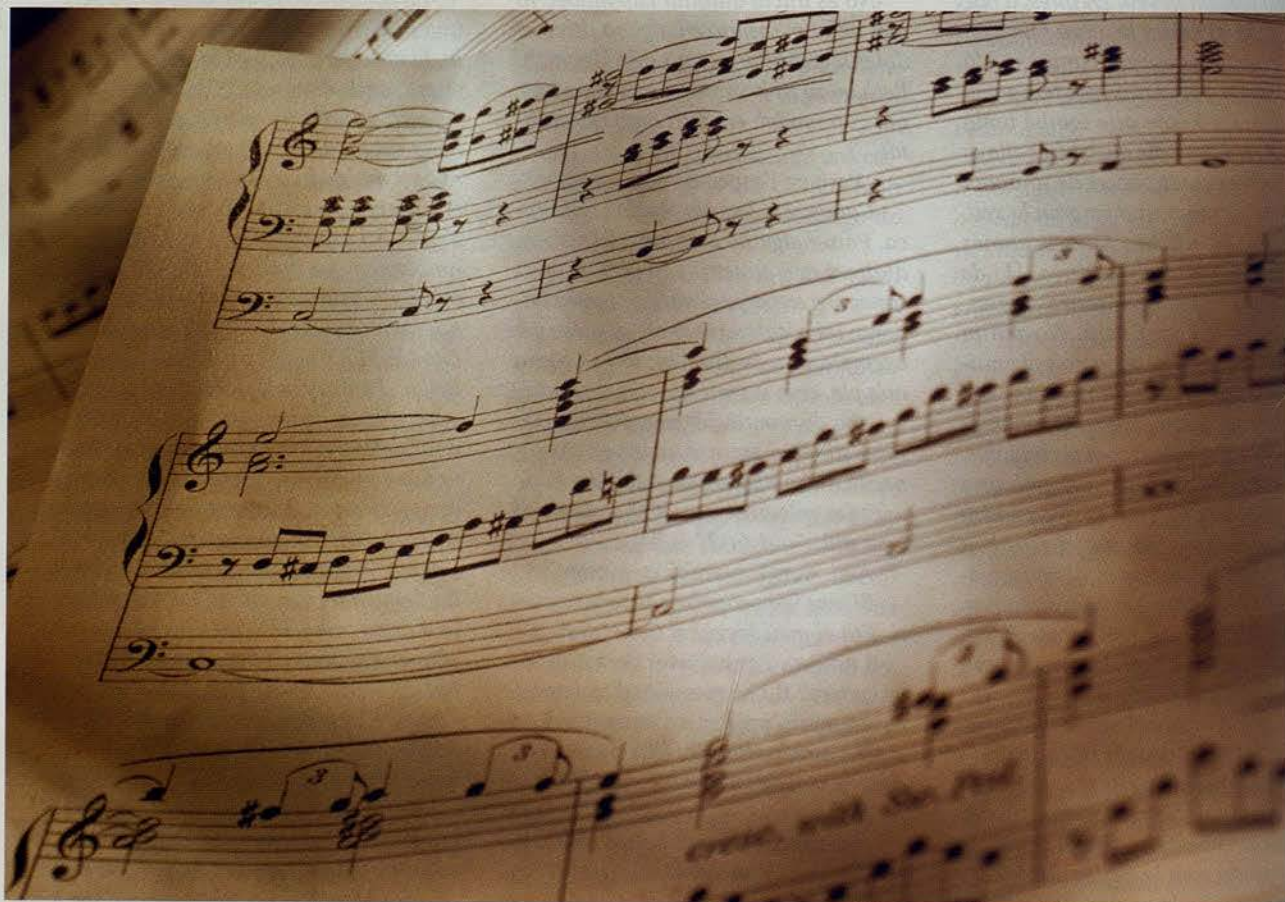
-La primera cosa que vaig fer va ser una audició per al director de La Scala. El meu debut va ser Un ballo in maschera, amb Pavarotti, Cossotto i Leo Nucci... ni més ni menys. A La Scala he arribat a fer onze produccions diferents, i dos recitals amb dos programes diferents i seriosos: Rakhmàninov i Txaiovski. Era cap al 1990. Vaig fer un concert que era com un pont entre Rússia i Itàlia. La primera part Glinka, que va estudiar a Itàlia, amic de Donizetti, i la segona part, cançons de Bellini, Donizetti i Rossini. Aquest pont entre música russa i italiana és històrica, perquè Glinka no només va estudiar composició a Itàlia, sinó també cant i de retor, a Rússia va crear una escola operística de la qual jo em considero la sisena generació. Per això volia demostrar que els russos admirem la música italiana, i que Glinka va ser el nostre primer compositor professional.

-Sembla que el temperament d'aquests dos pobles, italians i russos, sigui contraposat.

-Hi ha una gran diferència entre el poble italià i el japonès. Perquè els japonesos són tancats i tímids. Però els russos són molt expressius, com els italians. La petita diferència que hi ha és que potser els russos aguanten molt, fins que esclaten, i quan esclaten, ho fan del tot.

ENS EMOCIONEN LES GRANS OBRES

INMOBILIARIA
Colonial

Membre d'Honor de la

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA

Palau 100 clou temporada amb la Filharmònica de Munic i James Levine

**Palau 100. Orquestra Filharmònica de Munic. Martin Spangenberg, clarinet. Dir.: James Levine. Wou-
rinen: *Grand Bamboula for String
Orchestra*. Schönberg: *Nit transfi-
gurada*. Copland: *Concert per a cla-
rinet i orquestra*. Bartók: *El man-
darí meravellós*. Palau de la Músi-
ca Catalana. 21 de juny de 2004
(21 h).**

per LLUÍS TRULLÉN

El cicle Palau 100 arriba al seu final de temporada amb un dels concerts més esperats pels melòmans i que permetrà escoltar a l'escenari del Palau una de les millors orquestres del món, la Filharmònica de Munic, dirigida per una de les batutes més cèlebres de les darreres dècades, el seu director James Levine, una de les figures més vinculades al Metropolitan de Nova York i que gaudeix d'un gran reconeixement mediàtic d'abast internacional.

Orquestra i director acompanyaran el clarinetista Martin Spangenberg en el *Concert per a clarinet* de Copland, una de les obres que bé sigui en la direcció de Bernstein o la del mateix Copland amb el celeberrim Benny Goodman com a solista gaudeix de més popularitat en el repertori concertístic per a aquest instrument. Però el programa, a més, comptarà amb obres de Wuorinen, i de Schönberg i Bartók: la *Nit transfigurada* i *El mandarí meravellós*, respectivament, dues de les obres més emblemàtiques de tot el segle XX.

Referir-nos a la Filharmònica de Munic suposa parlar d'una de les orquestres amb una trajectòria més brillant que es pot trobar arreu del món. Fundada l'any 1895, des dels seus inicis va tenir una especial preocupació per la divulgació de la música contemporània. Compositors com Mahler van dirigir l'orquestra per estrenar obres tan emblemàtiques com les *Simfonies* núm. 4 i núm. 8, i també el celeberrim Bruno Walter va dirigir l'estrena de la *Cançó de la terra* del compositor esmentat. Després d'una etapa que tingué com a directors, entre d'altres, Hans Winderstein, Herman Zumppe o Hans Pfitzner, l'orquestra va dedicar bona part de les seves interpretacions a la música de Bruckner, les *Simfonies* núm. 5, núm. 6 i núm. 9 del qual va estrenar en la seva versió original. Aquesta faceta bruckneriana va tenir, de la mà de Sergiu Celibidache, director de la formació a partir de l'any 1976, un dels aspectes que amb més rellevància ha destacat del vessant interpretatiu de la Filharmònica.

Després de la Segona Guerra Mundial el primer concert que va oferir l'orquestra va ser dirigit per Eugen Jochum, i concretament va estar dedicat al *Somni d'una nit d'estiu* de Mendelssohn, un dels autors que per la seva ascendència havia estat prohibit (com tants d'altres) pel règim totalitari. Amb una etapa regida pel gran director Fritz Rieger (1949-66), seguida per la de Rudolf Kempe (1967-76), Sergiu Celibidache va fer-se càrrec de la formació a partir de 1979, període que coincideix amb nombroses gires internacionals per Europa, Àsia i Amèrica i amb la creació d'una sala pròpia de concerts a la capital bavaresa l'any 1985.

Des de la temporada 1999-2000 el seu titular és James Levine, càrrec que ocuparà fins enguany. Levine ha esdevingut un dels principals directors d'orquestra de les darreres dècades. Nascut l'any 1943 a Cincinnati, amb només deu anys ja va fer el seu debut com a pianista. Després de ser deixeble de Rudolf Serkin va estudiar a la Juilliard School. Amb només vint-i-un anys esdevé el director més jove de la història de la prestigiosa Orquestra de Cleveland i a partir d'aquest moment fa un ascens constant que l'ha mantingut lligat als més grans noms de les orquestres, intèrprets instrumentals, teatres, festivals, solistes vocals... i de més reconeixement mundial. Després de debutar al Metropolitan l'any 1971, dos anys després n'esdevingué el director titular. I tres anys després va rebre el càrrec de director musical. Des del 1986 ocupa el càrrec de director artístic. Amb més de 2.000 representacions al prestigiós centre líric novaiorquès, amb la direcció de 75 títols diferents, el nom de Levine resulta indubitable del Metropolitan. Amb l'Orquestra del Metropolitan ha fet des de l'any 1991 nombroses gires internacionals, gires que han estat complementades amb sèries de televisió dedicades al Met i a programes per potenciar les noves promeses del panorama interpretatiu. Enguany dirigirà al Met un total de 75 representacions de vuit títols diferents: *Elektra*, *Ariadne auf Naxos*, *Les Troyens*, *Andrea Chénier*, *Nabucco*, *Els mestres Cantaires*, *El rapte al Serrall* i *The Rake's Progress*. Director habitual de les filharmòniques de Viena i Berlín, va ser l'encarregat de dirigir a Bayreuth *Parsifal* en el centenari de l'estrena del festival sagrat wagnerià, essent un habitual no només en aquest certamen sinó també en els de més gran prestigi mundial.

Ara amb l'Orquestra de Munic oferirà mostres del seu talent amb un programa de gran complexitat interpretativa i que conté dues de les obres més transcendents de la música del segle XX.

Vila-seca2004 MusicFestival

Ajuntament de Vila-seca

Informació: Tel. 977 39 23 68
eMail: info@vila-secamusica.info

**18-06-2004
Cor Sant Esteve**

**9-07-2004
Orquestra de Cambra
de Vila-seca**

**16-07-2004
Yung Wook Yoo
piano**

**18-07-2004
Anatoli Melnikov
violí**

**21-07-2004
Cecilio Tiele
piano**

**23-07-2004
Marco Socías
guitarra**

**25-07-2004
Wolfgang Güttler
contrabaix**

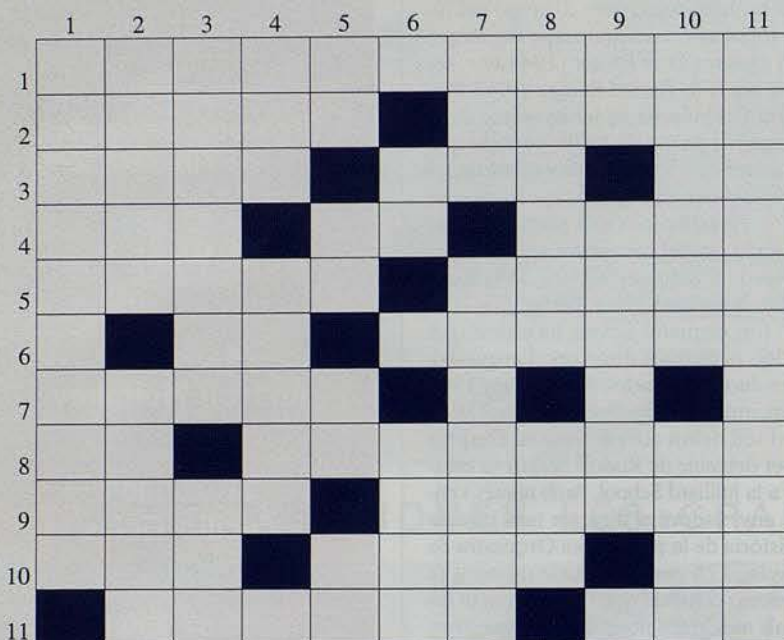
**27-07-2004
Leonid Gorokhov
violoncel**

**29-07-2004
Evelio Tiele
violí**

per Eduard V. Patsi

Música encreuada

Horizontals

1. L'escenari musical més emblemàtic de Catalunya, que baixa per l'onze vertical i fins i tot s'introdueix a l'onze horitzontal.
2. Jacques, compositor francès. Instruments de percussió que no tenen res a veure amb el Pare Noel.
3. Tots amunt o tots avall a la secció de corda de l'orquestra. Una oda desordenada. A mig to de Do.
4. La sardana obligada de flabiol més famosa s'inspira vora aquest. L'Ut modern. Música sense fronteres.
5. El tocaven Einstein, Charles Chaplin i Sherlock Holmes, però del revés. Posa límits del revés.
6. Les costes del Garraf. Les extremitats d'en Nielsen (Karl). Si el cantant està així, malament.
7. Inici sonor de festa major. Cinc

mil minidisques girin. La sardana catalana cal cantar-la amb salsa. La major.

8. Lira vocàlica. La sorpresa que provoca l'atonalitat retallada pel mig.

9. En més d'una òpera el protagonista mor a causa d'un d'aquests. Cançó amorosa escrita per en Leonard, compositor català resident als Estats Units.

10. Associació Espanyola d'Arpistes. Final a la partitura. Entre Sol i Si, del revés.

11. Mitja negra. El palindròmic nom de l'esposa de Bach.

Verticals

1. Pròpia del gran instrument de tecles.

2. Rosa d'aquest mes, morena de la serra. Crear de forma desordenada.

3. Compositor cubà, Ernesto de nom. Les tecles blanques del piano.

4. Art antiga. Institut Català de la Música (si existís potser es diria així). Ravel, Ruera o Rimski-Kórsakov.

5. La nota més antiga. 505. Brodat al llençol de l'Arturo Toscanini. 110.

6. Re major. Tonalitat de la *Simfonia* de Bizet. La major. L'instrument que dona el La a l'orquestra.

7. Repetició natural. Temperada.

8. Podria ser un llaüt gros, però si te'l veuen és que t'han descobert. En Babà, el dels 40 lladres, fent la vertical.

9. Ara cal dansar amb l'Amanda, amb la Carla, amb la Sandra, amb la Magda, amb... Forma musical de gran prestigi al classicisme. La major.

10. "Els músics", prestigiós grup de cambra italià. El pecador company d'Eva (en castellà).

11. Vegeu l'1 horitzontal.

Música encreuada de maig 2004 (núm. 235)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	A	R	A	N	J	U	E	Z		B	F
2	T	R	I	N	A	T		A	T	R	I
3	L		R		N	A	T	U	R	A	L
4	A	P	E	N	A	T		B	O	S	S
5	N	I		A	C		S	E	N	I	
6	T	A	R	R	E	S		R	A	L	L
7	I	N		R	K		E	F		E	E
8	D	O	N	A		A	L	L	A	R	G
9	A	L	O		D		B	O	S	S	A
10		E	S	P	I	N	E	T	A		T
11	U	S	A	D	A		F	E	R	R	O

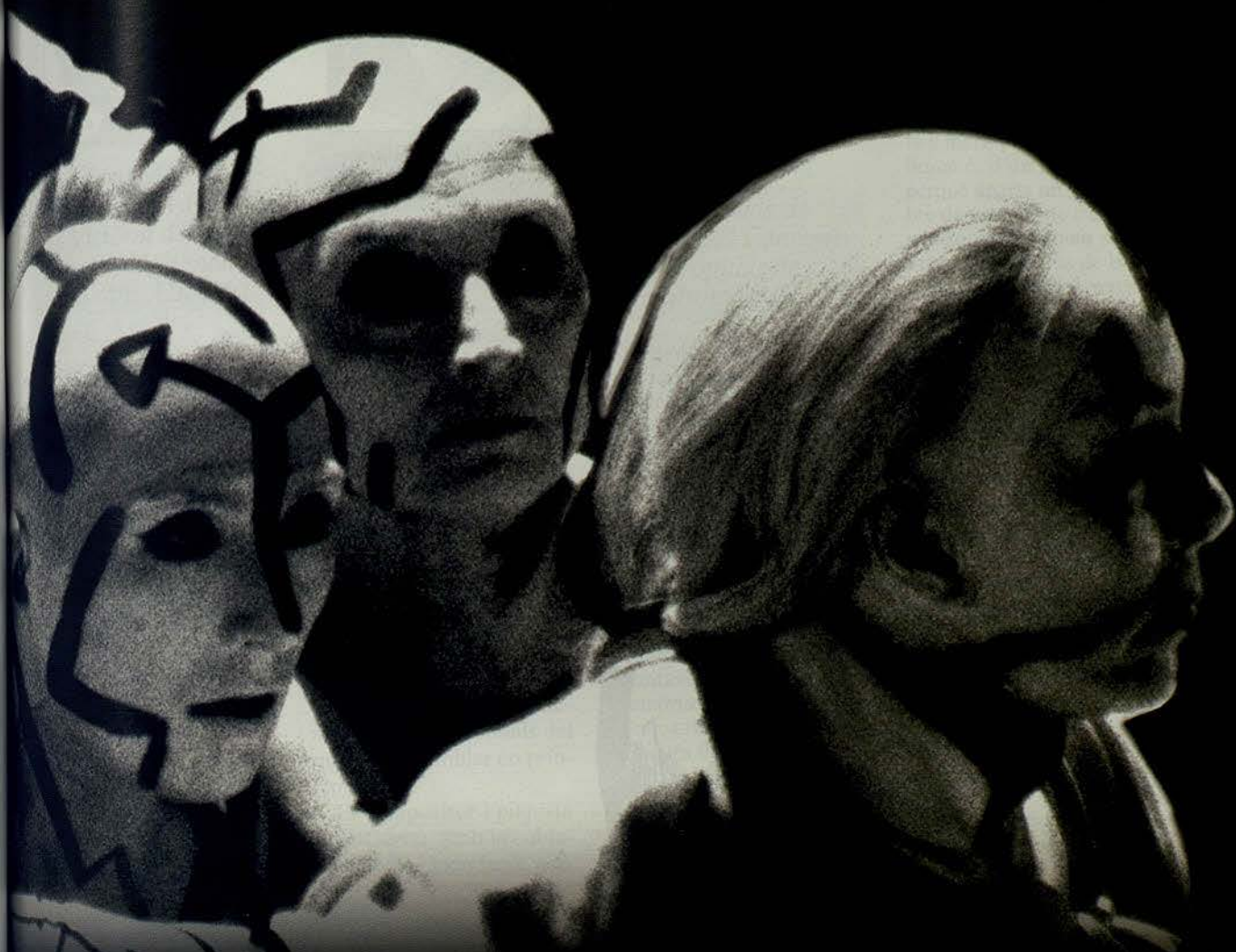
Solucions en el número següent

Fundació Gran Teatre del Liceu

Generalitat de Catalunya, Ministerio de Educación, Cultura y Deporte,
Ajuntament de Barcelona, Diputació de Barcelona,
Societat del Gran Teatre del Liceu i Consell de Mecenatge

Per a informació sobre el programa de Mecenatge i de
col·laboració empresarial, adreceu-vos al telèfon 93 485 99 25
o a l'e-mail mecenas@liceubarcelona.com

són part del Liceu

Telefónica

Fundació
Banc Sabadell

OS

CAIXA CATALUNYA

Santander
Central Hispano

Freixenet

LAVANGUARDIA

CREDIT
SUISSE winterthur

abertis

gasNatural

Opus de Barcelona

el Periódico

EL
fecsa endesa

IBERIA

GCO

BANCA XXI

GRUP
VINSA

SIEMENS

rtve

Grupo Planeta

CANAL+

AGFA

MRW

MPG

DRAGADOS

ESTERLINE

GISA

BAICER & MCKENZIE

SEAT

FORUM

Renfe

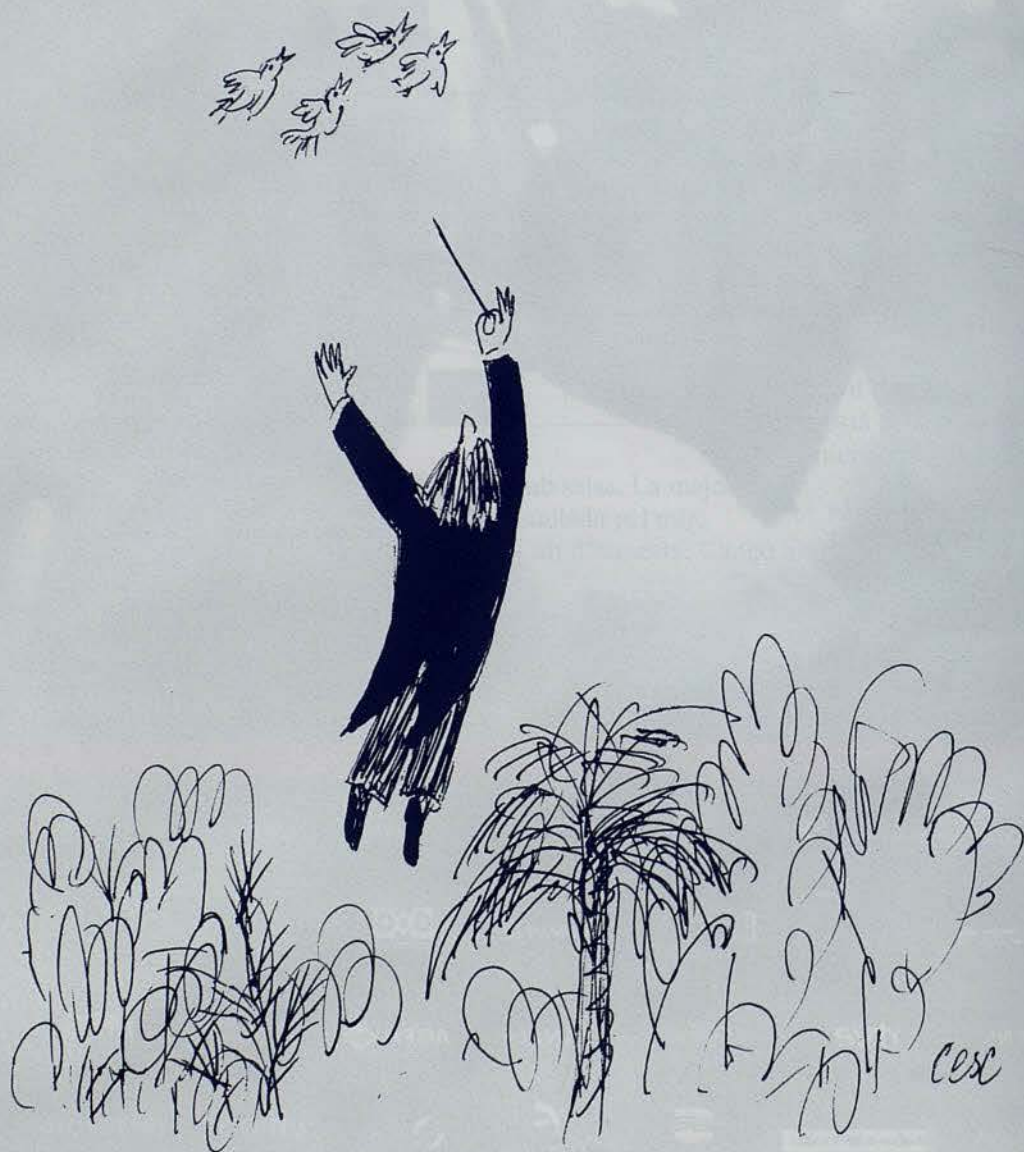
unica

TOYOTA

Castrol

EL PAÍS

ACCENTURE - ACS, PROYECTOS, OBRAS Y CONSTRUCCIONES - AGROLIMEN - ALMIRALL PRODESFARMA - ASEPEYO - ATOS ORIGIN - AUTOPISTAS - AUCAT - IBERPISTAS - SABA - BAGÜES
MASIERA JOIERS - BASF ESPAÑOLA - BTV, BARCELONA TELEVISIÓ - COBEGA - FUNDACIÓN COCA-COLA ESPAÑA - COPCISA - DAMM - DANONE - DATAGRAMA - DOM PERIGNON
EL PUNT - EPSON IBÉRICA - ERCROS - ESPAIS D'OCI - EUROMADI - FACTOR INTERNACIONAL, RECURSOS HUMANOS - FCC, CONSTRUCCIÓN - FERRERO IBÉRICA - FERROVIAL INMOBILIARIA
FIATC, ASSEGUANCES - FINAF92 - FRIGO - UNILEVER - FUNDACIÓ PUIG - FUNDACIÓN EPSON IBÉRICA - GRAFOS - GRAN CASINO DE BARCELONA, GRUP PERALADA - GRUPO URIACH
GRUPO VITA - HAYGROUP - HYMSA, GRUPO EDITORIAL EDIPRESSE - INDRA - LABORATORIOS INIBSA - MICROSOFT IBÉRICA - MIELE - MUSINI - PANRICO - PHILIPS IBÉRICA
PORT DE BARCELONA - PRICEWATERHOUSECOOPERS - RECOLETOS GRUPO DE COMUNICACIÓN - SARA LEE - SERVIRED - SOLVAY IBÉRICA - THE COLOMER GROUP - REVLOM PROFESSIONAL

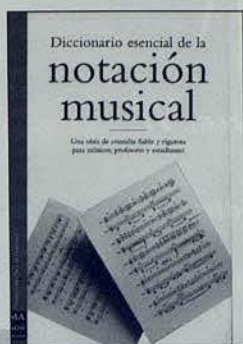

À
per
Col
XX
L
nina
afav
de
gran
vers
mou
de c
ella
evit
É
en e
ben
pro
nica
un
cant
i di
ran
Rac
mol
la b
Àng
per
mus
E
for
traj
tam
la p
cun
hur
F
de
sen
és
l'ob
sió
bili
sev
arti

JAUME RADIGALES
Victòria dels Àngels. Una vida per al cant. Un cant per a la vida

Col·lecció "Dones del XX". Editorial Pòrtic.

TOM GEROU i LINDA LUSK
Diccionario esencial de la notación musical.

Barcelona: Robinbook, 2004 (col·lecció "Ma non troppo"); 203 pàg.

L'avinentesa del vuitantè aniversari de la soprano barcelonina Victòria dels Àngels ha afavorit una sèrie d'accions de recordança d'aquesta gran figura de la lírica universal, les quals malgrat moure's en un cert context de discreció imposada per ella mateixa, no han pogut evitar un inevitable ressò.

És el cas d'aquest volum, en el qual l'autor, un actiu i ben conegut membre de la professió bibliòfila i comunicativa musical, ha retut un digne homenatge a la cantant. Amb escriptura àgil i directa, sense caure en parany pretesament retòrics, Radigales fa un recorregut molt documentat i fidel per la biografia de Victòria dels Àngels, i de manera especial per la biografia estrictament musical.

El llibre conté molta informació i molt detall de la trajectòria de l'artista i també un gran respecte per la persona i per la seva circumstància i contingència humanes.

Hi ha una clara voluntat de mostrar el tot més essencial de la cantant i això és ben reeixit, tot assolint l'objectiu de donar una visió honesta i de gran credibilitat del personatge i de la seva tan important carrera artística. J.C.C.

En l'actual panorama editorial espanyol, hi ha escassos llibres com el que ara presentem, potser perquè la temàtica de què tracta ja es dona habitualment per sabuda, malgrat que els dubtes que hi sorgeixen, tant d'aficionats com professionals de la música, són més habituals del que pugui semblar en principi.

El compositor i pianista Tom Gerou, amb la col·laboració de Linda Lusk, aca- ra en aquest diccionari la no gens fàcil tasca de sintetitzar en poques pàgines les normes ortogràfiques primordials de la notació musical. Amb total claredat d'idees i sense incórrer en ambigüitats, l'autor ens ofereix un volum fàcil de consultar que pot ajudar a resoldre amb eficàcia els problemes més habituals.

Les entrades, ordenades alfabèticament, inclouen exemples directament relacionats amb cadascun dels temes de què tracten. Uns exemples gràcies als quals el lector pot, d'una banda, comprovar l'aplicació pràctica del terme consultat; i de l'altra, tenir la seguretat que la il·lustració respon a les actuals normes internacionals de notació, tot evitant, així, que es produeixin els dilemes teòrics que acostu-

men a sovintejar a l'hora d'escriure música.

El llibre constitueix, per tant, un instrument de gran utilitat, no únicament com a obra de referència ràpida i precisa sobre els conceptes que pertocquen a la notació, sinó també com a mitjà d'aprenentatge d'un dels fonaments de la ciència musical en general. **Jordi Salazar**

Materials de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya. Vol. XIII

Memòries de missions de recerca, per Joan Amades; Baltasar Samper. A cura de Josep Massot i Muntaner. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona MMIII.

Amb el volum XIII de *Materials de l'Obra del Cançoner Popular de Catalunya*, Josep Massot i Muntaner ens ofereix les memòries de les missions de recerca realitzades a les "comarques lleidatanes" per Joan Tomàs i Joan Amades, i la tinguda a Mallorca per Baltasar Samper juntament amb Ramon Morey.

Una i altra ens ofereixen la possibilitat de conèixer quantitat de versions i variants de melodies i de lletres de cançons tradicionals de les quals, per avesats que estiguem o hàgim estat en el cant, en el seu conreu o ensenyament, ens seran noves respecte de les tractades fins ara. És així com de *La Dama d'Aragó*, d'*El comte Arnau*, de *La presó de Lleida* (de Nàpols, a Mallorca), de *L'Hostal de la Peira*, d'*El rei Mariner*, de *La Cecília* (el romanç de *L'hereu Riera*), o *Les transformacions*, per dir-ne algunes, ens n'arriben moltes versions i de diverses maneres entre el conjunt dels 232 exemples musicals que ens presenten ambdues missions.

La primera memòria la signa J. Amades. Nogensmenys, J. Massot ens fa l'advertiment que tant l'explicació dels dies de la recerca com els textos de les cançons van ser mecanografiats descuidadament, co-

sa que a voltes els fa esdevenir inintel·ligibles. Altrament, a les notacions musicals realitzades per J. Tomàs, sembla que d'antuvi s'hi pot atorgar tota confiança, però en alguna creiem endevinar-hi l'apunt de correcció de qui fou el director de l'OCPC, el mestre F. Pujol (vegeu el núm. 7, pàg. 57. Els seus canvis de compàs en són un exemple).

La documentació que se'ns fa a mans procedent de Mallorca és d'un interès extra, perquè aporta un gran nombre de tonades de treballada relacionades amb els sectors primaris: cançons de batre, llaurar, segar, tondre, veremar, "des verderol", curiosa tradició d'organitzar una cantada durant la treballada de collir olives o garrofes, etc. Samper, amb la cura i el saber fer que el van caracteritzar en totes les seves feines, també en la d'unes transcripcions musicals per a les seves notacions etnomusicològiques, intenta, amb signes i explicacions apropar-nos a la complexitat d'aquelles entonacions que ell va recollir. Així, al damunt d'algunes notes ens escriu un doble accidental per donar a entendre la imprecisió d'una afinació no temperada, i remarcant encara en una: "*Tonada de Batre. Cantaire: Llorenç Galmés Garcies, «Xurí», 23 anys, Ses Salines. Recollida a l'era, mentre el cantaire hi treballava... Cal tenir en compte que l'entonació no era sempre justa, segons les nostres convencions. Sovint em sorprenien intervals subtilíssims, que no és possible anotar. Tots els cantaires mallorquins, altrament, tenen el mateix «estil», i només el fonògraf pot proporcionar, en la reproducció d'aquestes tonades, documents inatacables.*"

És un volum de 352 pàgines que amb els seus índexs de termes onomàstics i toponímics ens presenta una documentació pertinent a un repertori de cançó tradicional catalana i balear rellevant i considerable. Josep Massot i Montaner, amb l'ajut de Núria Mañé, ens fa arribar curiosament aquest llibre editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. **Josep Crivillé i Bargalló**

CATALUNYA MÚSICA

Sempre en concert

Sintonitza, sota la teva direcció:

FÒRUM 2004, des de l'Auditori

5 juny: El pessebre,
de Pau Casals,

amb Isabel Monar, soprano; Anca Violetta Paraschiv, mezzosoprano,
Joan Cabero, tenor, José Antonio López Gacía, baríton,
i Enric Serra, baix.

Coral Canigó de Vic, Coral Cantiga, Cantoria de Girona,
Cor Ciutat de Tarragona, i Ginesta de Cervera.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.
Antoni Ros Marbà, director. 20:45 h (directe).

10 juny: Les Suites de Bach,

de Johann Sebastian Bach: Suites n. 3 i 6.

Benjamin Britten: Suite n. 1,

amb Natalia Gutman, violoncel. 20:45 h (directe).

Temporada del Gran Teatre del Liceu

18 juny: Siegfried,
de Richard Wagner,

amb John Treleaven, Graham Clark, Deborah Polaski, Falk Struckmann,
Günter von Kannen, Eric Halfvarson, Andrea Bönnig, Cristina Obregón.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu,
Bertrand de Billy, director. 19:15 h (directe).

22 juny: El Capvespre dels déus,
de Richard Wagner,

amb Deborah Polaski, John Treleaven, Günter von Kannen,
Matti Salminen, Falk Struckmann, Elisabete Matos, Julia Juon,
Catherine Keen, i Cristina Obregón.

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu,
Bertrand de Billy, director. 19:15 h (directe)

Sintonitza, amb tota la informació:

TV3 - teletext

Catalunya Música avui, pàgina 291

Catalunya Música demà, pàgina 292

www.catradio.com

www.rtlmes.net/docs/programacatmusica.pdf

Alt Empordà, Rosselló, 87.6
Baix Empordà, 87.8

Cerdanya, 88.4

Alt Urgell, Alta Ribagorça, Cerdanya, Pallars Sobirà, 88.6

Solsonès, 89.7

Alt Empordà, Rosselló, 90.8

Bages, Berguedà, Maresme, Vallès Oriental, 91.3

Alta Ribagorça, 91.5

Garrigues, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià, Urgell, 91.9
Priorat, 92.2

Val d'Aran, 92.8

Alt Berguedà, 93.3

Alt Empordà, Rosselló, 93.7

Ripollès, 95.3

Maresme, 96.4

Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, Selva,

Pla d'Estany, Rosselló, 96.7

Garrotxa, La Selva, 97.1

Terra Alta, 97.3

Noguera, Pallars Jussà, 97.4

Noguera, 98.9

Segrià, 99.0

Selva, 99.1

Baix Empordà, 100.4

Osona, 100.5

Alta Ribagorça, Val d'Aran, 101.2

Baix Llobregat, Barcelonès, Maresme,

Vallès Occidental, Vallès Oriental, 101.5

Osona, Ripollès, 102.0

Alt Penedès, Anoia, Bages, Berguedà, 102.4

Baix Ebre, Montsià, Ribera d'Ebre, 102.5

Alt Urgell, 103.0

Ripollès, 104.3

Garrotxa, 104.8

Selva, 105.2

Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Tarragonès, 105.4

Baix Penedès, 105.9

Circuit de Catalunya, Selva, 106.4

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 JUNY	21 h	Palau	Orquestra i Cors de l'Òpera de Noruega. Marita Kvarving Solberg, soprano. Itziar Martínez Galdós, soprano. Lise Fjeldstad, actriu. Trond Halstein Moe, baríton. Toralf Maurstad, actor. Dir. titular: Olaf Henzold. <i>Peer Gynt</i> de Grieg. (Palau 100).
	21,15 h	Ateneu Barcelonès	Quartet de saxòfons Afrodisax. González de la Rubia, Humet, Xenakis, Charles, García Demestres. (XIX Cicle de Música del Segle XX-XXI).
2 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
4 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Palau	25è aniversari del grup d'havaneres Mar Endins.
5 JUNY	19 h	Palau	OSV. Orfeo de Sabadell. Tetylana Melnychenko (Leonora). Albert Montserrat (Florestan). Naroa Intxausti (Marzelline). Ivan García (Rocco). Eliel Carvalho (Don Pizarro). Jordi Casanovas (Jaquino). Guiovanni Tarasconi (Don Fernando). Dir.: Edmon Colomer. <i>Fidelio</i> (versió de concert) de Beethoven. (Concerts Simfònics al Palau).
	20,30 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
	21 h	Auditori	OBC. Canigó de Vic. Coral Cantiga. Cantoria de Girona. Cor Ciutat de Tarragona. Ginesta de Cervera. Isabel Monar, soprano. Anca Violetta Paraschiv, mezzosoprano. Joan Cabero, tenor. J.A. López García, baríton. Enric Serra, baix. <i>El Pessebre</i> de Pau Casals. (Fòrum 2004).
6 JUNY	18 h	Palau	Orquestra de Cambra de Granollers. Elena Mikhàïlova, violí. Dir.: Francesc Guillén. Beethoven, Mozart. (Els Diumenges al Palau).
	18 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21,30 h	Auditori	Norah Jones. (Fòrum 2004).
7 JUNY	19 h	Palau	Big Band Jazz Terrassa. Dir.: John Dubuclet. Miller, Goodman, Ellington, Basie. (Concert de Tarda al Palau).
	21 h	Auditori	Lluís Claret, violoncel. Bach, Charles. (Fòrum 2004).
	21,15 h	Ateneu Barcelonès	Trio Lom. González de la Rubia, Gerhard, Montsalvatge, Brotons. (XIX Cicle de Música del Segle XX-XXI).
8 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21,15 h	Ateneu Barcelonès	Grup Instrumental Sitges 94. Dir.: Joan Pere Gil. Soler, Sardà, Guinjoan, Ives, Berg, Carter. (XIX Cicle de Música del Segle XX-XXI)
9 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
10 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Auditori	Natalia Gutman, violoncel. Bach, Britten. (Fòrum 2004).
11 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
	21 h	Petit Palau	Larry Coryell, guitarra. Badi Assad, guitarra, percussions i veu. John Abercrombie, guitarra. (XVè Festival de Guitarra de Barcelona).
12 JUNY	12,30 h	Auditori	Conjunt instrumental i vocal. Dir.: Jordi Vallespi. <i>Ecos del Silenci</i> . (Fòrum 2004).
	19,30 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	22 h	Auditori	Tomatito Quinteto. OBC. Dir.: Joan Albert Amargós. (XVè Festival de Guitarra de Barcelona).
13 JUNY	21 h	Auditori	Truls Mork, violoncel. Bach, Nordheim. (Fòrum 2004).
14 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Palau	Mikis Theodorakis. Percussions de Barcelona. Ensemble Barcelona Ad Libitum. Cor Lieder Càmera. Maria Farandouri. Petros Pandis. (Fòrum 2004).
15 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
	21 h	Palau	Jessye Norman, soprano. Concert commemoratiu del vintè aniversari d'Ibercamera.
16 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.

	21 h	Auditori	Quartet Casals. Ravel, Lauba, Debussy. (Fòrum 2004).
17 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
	21 h	Auditori	OBC. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Inauguració Sònar. (Fòrum 2004).
18 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
19 JUNY	12 h	Palau	Concert de fi de curs de l'Escola Coral de l'Orfeo Català (amb el mecenatge de Fundació Santander Central Hispano). Petits, Cor Infantil, Cor de Noies i Cor Jove de l'Orfeo Català. Dir.: M. Josep Besson, Elisenda Carrasco, Lluís Vilamajó i Esteve Nabona.
20 JUNY	17 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Sergi Giménez, tenor. Griselda Ramon, soprano. David Granato, piano. Verdi, Massià, Mompou, Gluck, Puccini, Massenet, Fauré, Bizet. (Associació Massià-Carbonell).
21 JUNY	20,30 h	Liceu	<i>Tosca</i> de Puccini. Dir.: Giuliano Carella.
	21 h	Palau	Münchener Philharmoniker. Martin Spangenberg, clarinet. Dir. titular: James Levine. Wuorinen, Schönberg, Copland, Bartók. (Palau 100).
22 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Palau	Rufus Müller, tenor. Maria Joao Pires, piano. <i>Winterreise</i> de Schubert. (Temporada de Cambra d'Ibercamera).
26 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
27 JUNY	21 h	Palau	Orquesta Pablo Sarasate. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Maria Espada, soprano. Marck Tucker, tenor. Garry Magee, baix. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. <i>Les estacions</i> de Haydn. (Fòrum 2004).
28 JUNY	20,30 h	Liceu	Leipziger Ballet. <i>Die Grosse Messe</i> .
29 JUNY	20,30 h	Liceu	Leipziger Ballet. <i>Die Grosse Messe</i> .
30 JUNY	19,30 h	Liceu	<i>Siegfried</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Auditori	OBC. Ginesa Ortega, veu. Miguel Poveda, <i>cante</i> . Juan Gómez Chicuelo, guitarra. Isarel Galvan, ball. Dir.: Joan Albert Amargós. <i>El amor brujo</i> de Falla. (Fòrum 2004).
1 JULIOL	20,30 h	Liceu	Leipziger Ballet. <i>Die Grosse Messe</i> .
	21 h	Auditori	Ensemble Kaboul. La Capella Reial de Catalunya. Hespèrion XXI. Dir.: Jordi Savall. Part, Alfons X el Savi. <i>Músiques per la Pau</i> . (Fòrum 2004).
2 JULIOL	20,30 h	Liceu	Leipziger Ballet. <i>Die Grosse Messe</i> .
3 JULIOL	19,30 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
4 JULIOL	21 h	Auditori	Grup de percussió Amores. Companyia de dansa contemporània Patas Arriba. Sazed Ul Alam, solista. <i>Tinajas</i> . (Fòrum 2004).
5 JULIOL	21 h	Auditori	Prazak Quartet. Dvorák. (Fòrum 2004).
7 JULIOL	19,30 h	Liceu	<i>Götterdämmerung</i> de Wagner. Dir.: Bertrand de Billy.
8 JULIOL	21 h	Auditori	OBC. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Cor de la Comunidad de Madrid. Maria Bayo, soprano. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. <i>El Libro del Destierro</i> de Sánchez Verdú. (Fòrum 2004).
	21,30 h	Liceu	Ballet de l'Opéra de París. <i>Joyaux</i> .
9 JULIOL	20,30 h	Liceu	Ballet de l'Opéra de París. <i>Joyaux</i> .
	21 h	Auditori	Herold String Quartet. Rakhmàninov, Xostakóvitx, Txaiovski. (Fòrum 2004).
10 JULIOL	15 h	Palau	Jornades Internacionals de Cant Coral. (Federació Catalana d'Entitats Corals).
	17 h	Liceu	Ballet de l'Opéra de París. <i>Joyaux</i> .
	21,30 h	Liceu	Ballet de l'Opéra de París. <i>Joyaux</i> .
11 JULIOL	17 h	Liceu	Ballet de l'Opéra de París. <i>Joyaux</i> .
12 JULIOL	21 h	Auditori	Brodsky Quartet. Álvarez, Gershwin, Barber, Brubeck, Lavista, Crumb. (Fòrum 2004).

13 JULIOL	21 h	Palau	Keith Jarrett, Gary Peacock & Jack de Johnette. (Fòrum 2004).
	21 h	Auditori	Brodsky Quartet. Mozart, Zemlinsky, Haydn. (Fòrum 2004).
15 JULIOL	20 h	Palau	Karl Jenkins. (Fòrum 2004).
	21 h	Auditori	Orquestra i Cor King's Consort. Kirstein Blaze, soprano. Rebecca Outram, soprano. Robin Blaze, contratenor. James Gilchrist, tenor. Peter Harvey, baix. Dir.: Robert King. <i>Missa en Si menor</i> de Bach. (Fòrum 2004).
17 JULIOL	21 h	Auditori	Jove Orquestra Nacional d'Espanya. Cor de l'Orquestra Simfònica de Galícia. Susana Cerdón, soprano. Anna Häslér, mezzosoprano. Alain Damas, tenor. Mendelssohn, Stravinsky. (Fòrum 2004).
18 JULIOL	19 h	Auditori Winterthur	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Orquestra de Cambra del Maresme. Dir.: Jordi Colomer i Òscar Boada. Haydn, Mozart.
	21 h	Auditori	Jove Orquestra Nacional de Catalunya. Cor Madrigal. Lieder Càmera. Solistes vocals. Dir.: Lutz Köhler. <i>Un Requiem alemany</i> de Brahms. (Fòrum 2004).
23 JULIOL	20,30 h	Liceu	<i>Giulio Cesare</i> de Händel. Dir.: Michael Hofstetter.
24 JULIOL	21 h	Auditori	Companyia de dansa Àngeles Gabaldón. Orquestra Chekkara de Tetuán. Conjunt instrumental. Jallal Chekkara i Manuel Lombo, <i>cante</i> . Juan José Téllez, lletra. Fernando Glez-Caballós, guió i direcció. <i>Inmigración</i> . (Fòrum 2004).
25 JULIOL	17 h	Liceu	<i>Giulio Cesare</i> de Händel. Dir.: Michael Hofstetter.
26 JULIOL	20,30 h	Liceu	<i>Giulio Cesare</i> de Händel. Dir.: Michael Hofstetter.
27 JULIOL	20,30 h	Liceu	<i>Giulio Cesare</i> de Händel. Dir.: Michael Hofstetter.
29 JULIOL	20,30 h	Liceu	<i>Giulio Cesare</i> de Händel. Dir.: Michael Hofstetter.
2 AGOST	20,30 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
	21 h	Auditori	West-Easter Divan Orchestra. Daniel Barenboim, piano i direcció. Beethoven, Txaikovski. (Fòrum 2004).
3 AGOST	20,30 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
4 AGOST	20,30 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
5 AGOST	20,30 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
6 AGOST	20,30 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
7 AGOST	17 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
	21,30 h	Liceu	Compañía Nacional de Danza.
14 SETEMBRE	21 h	Auditori	Orquestra Simfònica d'Anzoategui (Veneçuela). Dir.: Yuri Hung. Villa-Lobos. (Fòrum 2004).

L'AMETLLA DEL VALLÈS (VALLÈS ORIENTAL)

2 JULIOL	21 h	Església	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Mercè Sanchís, piano. Dir.: Josep Vila i Casañas. Música per a cor a <i>cappella</i> i per a cor i piano.
----------	------	----------	---

CABRILS (MARESME)

17 JULIOL	22 h	Església	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Orquestra de Cambra del Maresme. Dir.: Jordi Colomer i Òscar Boada. Mozart, Haydn.
-----------	------	----------	---

CALELLA DE PALAFRUGELL (BAIX EMPORDÀ)

7 JULIOL	22,30 h	Església	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Dir.: Òscar Boada. (Festival Internacional de Música).
----------	---------	----------	---

CANTONIGRÒS (OSONA)

15 JULIOL	19 h	Carpa	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Dir.: Òscar Boada. (Festival Internacional de Música).
-----------	------	-------	---

CAPELLADES (ANOIA)

19 JUNY	21 h	Paper de Música	Trio Salmoè. Carles Riera, Emili Ferrando i Albert Gumí, clarinets. Mozart, Garupner, Triebensee, Takács, Gumí, Stadler.
10 JULIOL	22 h	Font Cuitora	Orquestra de Cambra de Vila-seca. Dir.: Evelio Tiele. Vivaldi, Mozart.
17 JULIOL	21 h	Paper de Música	Concert d'alumnes del V Curs de Lied de Capellades.
24 JULIOL	22 h	Font Cuitora	Orquestra Ensemble XXI. M. Eugènia Boix, soprano. Dir.: Josep Antoni Chic.
7 AGOST	22 h	Font Cuitora	José Enrique Bagaría, piano. Beethoven, Liszt, Bartók.
28 AGOST	22 h	Font Cuitora	Big Mama, veu i guitarra. Joan Pau Cumellas, harmòniques. Johnson, Fuller, Blake, Terry & McGhee.
18 SETEMBRE	21 h	Paper de Música	Quintet Moebius. Debussy, Arnold, Janáček, Barber, Palomar.

GIRONA (GIRONÈS)

17 JUNY	22 h	St. Domènec	Lee Konitz Trio. Jazz.
----------------	------	-------------	------------------------

EL MASNOU (MARESME)

29 JUNY	11 h	Església St. Pere	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Jordi Casas Bayer. <i>Missa Brevis</i> de Mozart.
----------------	------	-------------------	--

MOLLERUSSA (SEGRIÀ)

12 JUNY	22 h	Teatre Amistat	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Òscar Boada, piano i direcció. <i>De Catalunya al Far West</i> .
----------------	------	----------------	---

PERALADA (ALT EMPORDÀ)

10 JULIOL	22,30 h	Jardins Castell	Cobla Principal de la Bisbal. Cobla Principal de Llobregat. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Francesc Cassú i Josep Vila i Casañas, directors. Obres per a cor <i>a cappella</i> , cor i cobla i per a cobla sola. (Festival Internacional de Música de Peralada).
------------------	---------	-----------------	---

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

18 JUNY	22 h	Mercat Vell	Orquestra Simfònica de Vic. Dir.: Jordi Mora. Dvorák.
----------------	------	-------------	---

SANT ANDREU DE LLAVANERES (MARESME)

18 JUNY	22 h	Església	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Orquestra de Cambra del Maresme. Dir.: Jordi Colomer i Oscar Boada. Benejam, Borgunyó, Haydn.
----------------	------	----------	--

SANT FRUITÓS DE BAGES (BAGES)

8 JULIOL	22 h	Mas St. Iscle	Josep Bros tenor. Marco Evangelisti, piano.
15 JULIOL	22 h	Mas St. Iscle	Trio Beethoven. Claudi Arimany, flauta.
22 JULIOL	22 h	Mas St. Iscle	Vladislav Bronevetsky, piano. Ala Voronkova, violí. Gueràssim Voronkov, viola. Cristoforo Pestalozzi, violoncel.
29 JULIOL	22 h	Mas St. Iscle	Virtuosi de Praga. Mireia Pintó, mezzosoprano. Claudi Arimany, flauta.

SANT VICENÇ DELS HORTS (BAIX LLOBREGAT)

6 JUNY	20 h	Església	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Mercè Sanchís, piano. Dir.: Josep Vila i Casañas.
---------------	------	----------	---

Mo-
zart.
An-
son,
Fun-
zart.
cció.
Ca-
osep
per a
Ma-
ydn.
ron-
auta.
chis,

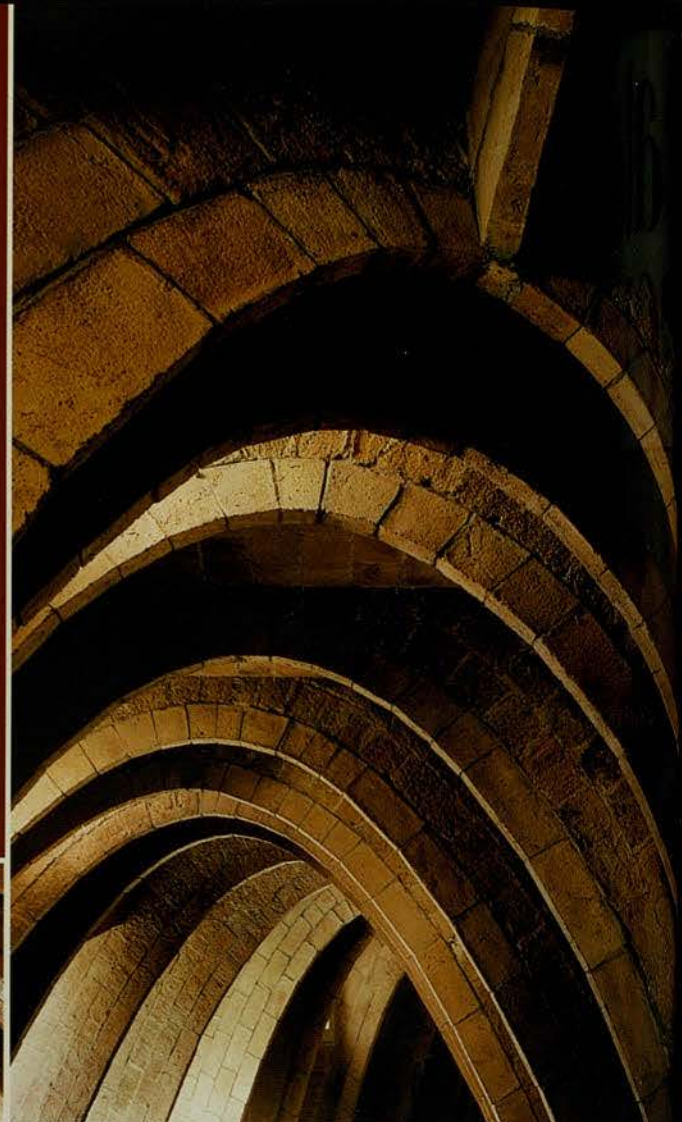

Port de Barcelona

Membre d'Honor de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música

Espai Gaudí

El Pis de La Pedrera

**Veure, viure i entendre
l'arquitectura
d' Antoni Gaudí**

**Centre Cultural Caixa Catalunya
La Pedrera.
Provença 261-265. 08008 Barcelona.**

Horari:
Tots els dies de la setmana, de 10 a 20h

Informació:
Telf.: +34 93 484 5995
Fax: +34 93 484 8840

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA